

Giới thiệu Chồng Là Oan Gia

Xuyên suốt truyện teen hot của tác giả Sumi Xuyên mang tên Chồng Là Oan Gia là câu chuyện kể về cặp vợ chồng trẻ do may mắn mà ra, mối quan hệ của hai người họ đã không tốt từ hai năm trước đó vì vậy chuyện gia đình cũng dần thay đổi chuyển biến xấu. Hết lạnh lùng, khó tính. Nó ôn nhu, hiền dịu... Chuyện gì sẽ xảy ra? Các bạn hãy đọc và theo dõi truyện online này nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: * Gtnv:

+ nó: Vũ Khánh An

+ hấn: Lưu Minh Ý

+ cô: Huỳnh Cẩm Tú

+ anh: Triệu Hải Nam

+ nhỏ: Lưu Bảo Yên

...v.v... và một số nhân vật khác khi xuất hiện mình sẽ giới thiệu sau.

*Nhân vật:

• Vũ Khánh An

• Lưu Minh Ý

• Huỳnh Cẩm Tú

• Triệu Hải Nam

• Lưu Bảo Yên

• Vũ Khánh Di

• Lạc Ân Vũ

• Hứa Thiên Anh

• Trần Thị Khả Ái

...

Nhà hàng "Đất Phương Nam"

- Mẹ à! Con không hiểu sao mình lại ngồi đây luôn đó.

Nó phụng phịu mặt nói với mẹ, không hiểu sao nó lại đồng ý với ba mẹ đi xem mắt khi nó chỉ mới học lớp 12 chứ, lại còn thỏa thuận với ba mẹ rằng khi nào bên kia đồng ý nó sẽ đồng ý theo.

- Bên thông gia nghe được họ buồn bây giờ.

Mẹ nguyệt tay nó nói nhỏ. Nó hậm hực rồi lấy lại vẻ dịu dàng vốn có miệng không ngừng rửa cái tên được gọi là "chồng" nó sao lại để mọi người chờ lâu như vậy, báo hại bụng nó được dịp kêu gào vì đói.

- Con xin lỗi đã để mọi người chờ lâu.

Giọng nói của người nào đó cất lên ở kế bên làm cả bàn tiệc chú ý, nó cũng quay lên nhìn rồi há hốc mồm ngạc nhiên:

- Anh Minh Ý?!

- Là em sao? _hắn hỏi lại.

- Em không ngờ là mình cũng có chút ấn tượng trong anh _ nó nói nhỏ.

- Anh làm sao quên cô bé dễ thương như em được.

Hắn kéo ghế ngồi xuống không thèm nhìn nó lấy một cái, nó cười cười lấy cốc nước uống một ngụm cho qua chuyện, cũng không bận tâm họ nói gì, chuyện của người lớn để người lớn nói, trước sao gì cũng bị gả đi chi bằng im lặng bởi nó từ lâu đã mất tiếng nói trong gia đình. Cái gì mà "họ sẽ lo cho con ăn học", "chị hai con đã cố gắng thi vào trường đó rồi mẹ không thể thiên vị con mà không lo cho chị hai được"...

Hải, là gã bán nó đi chứ tốt đẹp gì, cuộc sống nó giống như cuốn phim được đạo diễn biên soạn sẵn, cứ sắp đặt rồi quay theo từng giai đoạn. Không thiên vị? vậy mẹ đang thiên vị ai mà con ngồi đây chấp nhận cuộc hôn nhân này?

Nực cười, cuộc sống nó quả thực cay đắng vậy sao, sao không ai cho nó cái quyền được nói lên suy nghĩ của mình, tại sao lại phải ép buộc nhau mới thấy hạnh phúc...

Nó tựa lưng vào cột đèn trước nhà hàng khi mọi người đã chào nhau ra về, kết thúc thì nó vẫn là vợ người ta, thôi thì im lặng theo sự sắp đặt đó vậy, vì dù sao hai đứa sẽ ở riêng với gia đình, vì vậy nó vẫn được tự do.

- Có về không? _ giọng hắn ở trong xe nói vọng ra làm nó chú ý.

- Minh Ý cứ về trước đi em còn có việc, không phiền anh đâu ạ _ nó nhoen miệng cười nói với hắn.

Chiếc xe chạy xa rồi nó mới dám nhìn theo, vô tâm đến thế là cùng, nói có vậy cũng nhớ lái xe đi mất hút không nói thêm lời nào... Chắc hắn bận về lại Thành phố hẹn hò với chị Tú. Nó đưa tay lau đi giọt nước vừa chảy tràn trên khóe mắt lăn dài xuống má, cái thứ nước mặn chát giống như cuộc đời của nó, tay vô thức siết chặt nó tự cười mĩa may mình lững thững bước đi trên phố, nơi này đông đúc ồn ào như vậy có ai nhận ra nó không? hay chỉ coi nó như người vô hình?

Nó khó chịu tựa mình cầu vồng chiếc váy trên người, sao nó phải nghe theo làm cái trò lố bịch này chứ, đã phẳng đôi giày cao gót ra khỏi chân văng lên vỉa hè, lại thêm khó chịu quăng luôn cái áo khoác xuống đường, giả tạo, nó không cần sự thương hại từ hắn... Nó bước đi như người vô hồn không mấy may nhìn những thứ xung quanh, ngay lúc này nó chỉ muốn mình bốc hơi biến mất khỏi ai hay để ở chốn xa nào đó nó sẽ được tự do thật sự. Ông trời có lẽ đang trêu nó, sắp xếp thật hoàn hảo để nó gặp hắn sau hai năm trời tưởng chừng như đã quên rồi không còn nhớ, đã vậy lại xếp nó vào vai "vợ" của người đó, muốn hành hạ nó sao? hay là thử sức chịu đựng của nó? Buồn cười, quả thật buồn cười...

**

- Anh ơi, lớp 12A2 ở đâu vậy ạ? _ nó chạy lại chắn ngang người đang trước ôn nhu hỏi.

- Anh học lớp đó, đi theo đi _ tay cầm balô tay đút túi quần, hắn hờ hững trả lời nó.

- Anh tên gì?

Nó xoay xoay cây bút trong tay tiếp tục hỏi hắn, ai kia lạnh lùng đi thẳng không nói gì làm nó ngó người lon ton chạy theo miệng không ngừng nói.

- Em chỉ muốn cảm ơn tiền bồi thôi, làm gì "lạnh lùng boy" dữ...

- Minh Ý.

Hắn nói dứt khoát hai chữ rồi bước luôn vào lớp, nó đứng ngoài le lưỡi nhại lại rồi quay ra cùng anh lớp trưởng trực lớp. Nó mới vào trường nên không biết rõ các dãy phòng học, thế nên mới hỏi đại ai đó vì sợ bị lạc thôi, chứ đừng tưởng nó vì nhan sắc của hắn mà vờ vịt làm quen nhá~

**

- Làm gì vậy?

Hắn ghé đầu nhìn theo hướng nó đang nhìn nhưng không thấy gì bèn tò mò hỏi.

- Ô...dạ...em chỉ đi ngang qua thôi, em...về.

Nó xách balô chạy thẳng như thể ăn trộm sắp bị phát hiện. Nó thấy có chị gái nào đó ngồi khóc ở phòng dụng cụ nên tò mò đứng xem. Người con gái nó thấy lần đó cũng là người hắn thích suốt bao năm qua. Là Tú...

**

- Kỳ quá ta~

Nó lục tìm trong balô cái ví tiền để trả ly trà sữa, mua rồi không lấy có mà bị quỳnh vô mặt khỏi về nhà luôn.

- Tính vào phần của em trong kia luôn đi chị.

Hắn lù lù xuất hiện đứng trước mặt nó móc tờ 100k trả cho chị chủ quán, nó ngờ người chưa hiểu gì thì hắn nói tiếp.

- Em nợ anh 10 nghìn, khi nào gặp lại nhớ trả nhé.

Nó uất ức bậm môi vênh mặt nhìn theo hắn đã đi một đoạn, ai mượn trả rồi kêu nợ nần gì đây chứ, nó thà ở lại rửa ly còn hơn là nợ một người lạ...

**

- Làm gì vậy? trả nợ hả?

- Không, nợ thì em vẫn nợ. Em đứng đây là muốn tỏ tình với anh. Tiền bối, em thích anh.

Nó đứng trước mặt hắn, ngay cổng trường tuyên bố thắng thầu. Cả trường được dịp tò mò đứng xem, có người còn thích thú lấy điện thoại chụp hình quay phim lại.

- Này bé! anh nói anh có người yêu rồi. Là chị Tú, em không nhớ hả?

Nói như vậy thì hắn đang từ chối nó thì phải.

Búng trán nó một cái rồi hắn bước đi luôn thể bỏ nó lại với một cục quê không biết nên trốn đi đâu, thật muốn độn thổ mà, cái đồ con trai...

.

Đó là ký ức cuối cùng của nó về hắn cho đến lúc hắn ra trường, nó đã hứa sẽ quên không muốn nhớ lại, nhưng những hồi ức của hai năm trước cứ thi nhau ùa về trở lại những ngày trước đó. Nó lắc đầu trấn tĩnh mình quên đi chuyện đó, lấy lại tinh thần để mai đi học, gần thi cuối cấp rồi nó phải chuẩn bị tốt cho kỳ thi này để theo đuổi ước mơ làm cô giáo của mình, nó không muốn vì những vấn đề khác mà bận lòng suy nghĩ.

"Nắng sẽ thay mùa Xuân phủ quanh đây, xuyên mây ta đến bên nhau..."

Nó đưa tay lấy chiếc điện thoại trên sàn kế bên mình áp tai nghe, giọng như mất sức.

- A lô!

- "Cậu Ý bảo tôi gọi điện nhắc cô mau chóng chuẩn bị đồ để kịp ngày mai vào Thành phố ở với cậu cho tiện"

Tiếng của ai đó rất lạ làm nó tò mò nhưng vội hiểu, cậu Ý thì ngoài hắn ra còn ai. Nó nhếch môi cười, lại còn nhờ người khác gọi để thông báo cho mình, anh bạn ở bên chị Tú đến một chút thời gian rảnh cũng không có sao? sao không từ chối cuộc hôn nhân vô lý này để rước chị ấy về cùng ở?

- Cô còn đó không?

- Dạ vâng.

- "Cậu Ý đã xin chuyển trường cho cô rồi, nên cô chỉ việc thu dọn đồ đạc thôi ạ" _ bên kia đầu dây giọng người đàn ông trung niên vẫn ôn tồn nói.

- Sao các người không hỏi ý kiến tôi mà lại tự quyết định vậy chứ? _nó khó chịu hỏi lại. Mọi thứ bây giờ nó thật sự không có tiếng nói sao?

- Cô đừng giận, cậu Ý nói...

- Con biết rồi, cảm ơn chú.

Nó chen ngang không để người đàn ông nói hết câu rồi tắt máy, tiện tay quăng cái điện thoại chạy dài đến chân bàn học, đưa mắt nhìn về phía đối diện nó ngồi như bất động tự chế giễu mình. Chuyện của nó từ nay đã có người thay thế mẹ cai quản rồi, tốt nhất nên trói chặt nó lại chút nữa để nó khỏi ra đường và khỏi phải bị lạc như ban nãy đi về nhà, phố huyện chỉ là những con đường thẳng tắp đi nhưng nó ngu người đi mãi đi mãi đến giờ đã hơn 10 giờ tối mới về tới phòng trọ.

Nó thu người ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt bật khóc như đứa trẻ, ba mẹ bỏ mặc nó từ hai năm nay rồi, nó không ganh tỵ nhưng luôn thắc mắc tại sao ba mẹ lại đối xử rất tốt với chị hai còn mình thì mặc kệ, có đôi lần nó tự nhủ rằng chắc chắn là vì ba mẹ không đủ điều kiện, đồ dùng của chị hai nó sau này vẫn dùng được đấy thôi. Nhưng mọi chuyện quá tệ khi nó biết mình chỉ là đứa con được nhặt về nuôi từ cái ống cống ở khoảng đất bỏ hoang gần trường tiểu học, mọi yêu thương dường như được san sẻ từ lâu bỗng chốc mất hết.

Nó của ngày xưa vui vẻ hồn nhiên đột nhiên biến mất, thay vào đó là nó của bây giờ, cục cằn khó tính, làm lì ít nói, duy chỉ có bên bạn bè nó mới thật sự thoải mái, nó từ đó hoàn toàn thay đổi nốt mình trong cái vỏ bọc không muốn tiếp xúc với ai ngoài bạn bè cả.

Đừng nói nó nhỏ nhen ít kỷ, phải rồi, là nhỏ nhen ít kỷ nên mới trở thành công cụ bán đi đổi lấy niềm vui cho gia đình này. Còn gì nữa không? ai đó giúp nó trở về trước kia đi, để nó khỏi phải đắn đo nghĩ suy về cuộc sống phức tạp bên ngoài này nữa, hoặc ai đó cho nó mượn bờ vai đi, để nó thoải mái tựa

vào rồi ngày mai nó trả...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bệnh

Bảo Yên mở cửa phòng nó bước vào trên tay là ly sữa nóng và bát cháo giải cảm, từ lúc nó chuyển về đây đã bị sốt li bì hai ngày liền và hôm nay là ngày thứ ba nhưng dường như vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt.

Đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ đưa tay sờ trán nó để kiểm tra, vẫn còn nóng nên nhỏ thay thêm một miếng dán sakura nữa để giúp nó dễ chịu hơn, bảo đi bệnh viện thì lắc đầu, nói gọi cho anh hai cũng không chịu, rốt cuộc nhỏ vẫn không hiểu nó đang nghĩ gì.

- Chị hai ơi, chị ăn chút cháo cho mau khỏe nha. Bữa giờ chị mới ăn có một xiu thôi đó.

Nhỏ thấy nó mở mắt nhìn lên nói. Mắt khó chịu neho lại rồi lắc đầu từ chối miếng cháo từ Bảo Yên, nó bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi khi mà tay chân bủn rủn không còn sức và tâm trí nó đang rất lười biếng không muốn làm gì khác nữa. Nhỏ thở dài nhún vai cố dỗ nó:

- Hay chị uống chút sữa nha, cho mau khỏe để còn đi học nữa.

Nó vẫn lắc đầu mắt nhắm nghiền không muốn mở. Nhìn biểu hiện của nó nhỏ cũng hiểu nó đang muốn gì, không phiền nó nữa nhỏ bê khay thức ăn đi xuống lầu, tức giận đặt "rằm" lên bàn ăn trong bếp, nhà có anh hai làm bác sĩ, vợ thì bị sốt cao tưởng chừng sắp chết vậy mà tâm trí nào anh hai lại lơ đãng lo cho công việc, hay là đang bận ở bên chị Tú cũng không chừng. Nhỏ không ghét chị bởi chị cũng đẹp và hiền lành nên làm anh hai say đắm suốt mấy năm qua, nhưng vẫn hơi khó chịu một chút bởi chị luôn bắt anh chiều theo ý mình rằng bất cứ khi nào chị gọi bằng mọi giá anh phải có mặt. Nực cười không chứ? vợ bị sốt ở nhà mà ai kia lại thành thói vui chơi với bồ, có nên suy nghĩ một chút về nhà thăm chị hai không?

Bảo Yên lấy điện thoại ra chọc chọc vào màn hình bấm số gọi anh trai mà như đang trút giận, bên kia bắt máy chưa kịp để nói gì nhỏ đã nhanh miệng nói trước:

- Anh chết ở cái xó xỉnh nào rồi mau biến về đây cho em. Chị hai bị sốt hai ngày rồi mà anh biệt tích, hay là đang ôm chị Tú?

- Em đang nói chuyện với ai vậy? _hắn hần học hỏi lại.

- Em đang nói chuyện với cái người vô tâm bỏ mặc vợ sắp cưới của mình để đi với bồ.

Nhỏ nói chậm từng chữ cố tình để ai kia nghe rõ.

- Nếu anh không muốn em mếc ba mẹ thì mau về lo cho chị hai đi..

Hắn bực dọc tắt máy làm nhỏ cũng khó chịu nhăn mặt đập tay xuống bàn cho hả giận, ai đòi lại gã nó cho cái tên máu lạnh này để bây giờ chịu khổ vậy không biết? thật thương chị hai quá mà...

- Cái gì? _nhỏ hậm hực trả lời.

- "Em đang nói với anh hả?" _giọng của cậu trai nào đấy bên kia ầm khuất hỏi lại.

- Không anh thì ma chắc.

- "Có chuyện gì à?! sao lại câu?" _anh dịu dàng hỏi về quan tâm.

- Ồ đúng rồi, anh rảnh không? qua nhà em nhờ chút, chị hai em bị sốt mấy ngày nay rồi ớ, nhưng mà chưa khỏe luôn, anh là bác sĩ qua giúp em vài chiêu đi _nhỏ nhỏ sáng lên nói như nài nỉ.

- Chị hai? em có chị hai khi nào? _anh ngớ người hỏi lại, nhỏ nói nhầm ai chẳng.

- Cứ qua đi không chị em chết là bắt đền anh luôn đó, em hết chiêu cứu chữa rồi.

- "Cứu người mà em nói như phim hoạt hình, chiêu trò gì đây? Minh Ý đâu sao em không gọi nó?"

- Anh có qua không? nói nhiều quá _nhỏ mất kiên nhẫn.

- Ở đó đi, anh qua ngay...

Anh nói xong liền đập máy để qua nhà nhỏ cứu cái người nhỏ mới gọi là "chị hai". Ngoài Tú đang là bạn gái của Minh Ý thì còn ai nữa? khó hiểu, thật khó hiểu...

--•--

Nhỏ đưa tay nhìn đồng hồ đi qua đi lại trong nhà thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa chờ anh đến, đó là Hải Nam bạn của hấn, anh cũng là bác sĩ nên nhờ anh giúp nhỏ sẽ không phải lo tình hình nó nặng thêm.

- Em lại không khóa cổng à, có trộm thì sao đây?

Anh xuất hiện sau lưng Bảo Yên nói lớn làm nhỏ giật mình, nhìn ra phía cổng nhỏ đưa gương mặt ngây thơ hỏi lại:

- Vậy anh là trộm?

- Có em đó. Chị hai em đâu? Không phải chết sẽ bắt anh đền sao?

Anh búng trán nhỏ ngó nghiêng xung quanh dò xét, ngay lập tức bị kéo tay lôi xềnh xệch lên lầu miệng tru tréo giới thiệu về tên tuổi và tình hình của nó.

Nó bị tiếng ồn ào quá mức của Bảo Yên đánh thức bèn mở mắt, ngay lập tức bị anh dọa cho sợ mà hoảng hồn nhìn anh cứng đờ, anh đang cầm kim tiêm vừa định hướng tay nó tiêm cho khỏe lại đã thấy nó vùi đầu vào chăn không một tiếng động, quay sang nhìn nhỏ anh nhún vai.

- Còn cách nào khác không?

- Anh chịu...

Cả hai bắt lực vác xác xuống nhà, mấy chục phút nài nỉ nó vẫn không chịu ra khỏi chăn anh sao dám động đến "chị dâu" mình chứ.

- Anh đúng là bất tài vô dụng _Bảo Yên ném gối về phía anh giọng cau có.

- Nói anh sao? _anh chỉ mặt mình xác nhận.

- Chứ còn ai? _nhỏ vênh mặt cãi lại.

Anh bậm môi lạnh lùng quay mặt đi không thèm chấp, nhờ giúp thì nói hay lắm, không được lại chê bai trách móc, anh là đang bị lợi dụng, thật đáng ghét...

Cơ thể nó lạnh toát, tay đưa lên không trung cứ run bần bật. Cảm giác ở nơi cổ họng đắng ngắt ngay cả nuốt nước bọt xuống còn rất khó, làm sao có thể ăn hay uống bất cứ thứ gì chứ. Kéo chăn lên trùm qua đầu tránh cơn lạnh từ bên ngoài, lại kéo xuống bởi mồ hôi cứ liên tục đổ rất nóng. Hành động kéo chăn lên xuống đó cứ được lặp đi lặp lại cả trăm lần không thể ngừng nghỉ, vừa muốn đắp chăn vừa muốn mở quạt máy, cảm giác này luôn dày vò cơ thể nó ngày một nhiều hơn.

- Chị hai!

Bảo Yên đứng ngoài cửa lo lắng hỏi vọng vào:

- Em đưa chị đi bệnh viện nha! Chị cứ như vậy sẽ không ổn đâu...

Bên trong im lặng, nó lại tiếp tục vùi đầu trong chăn. Bên tai cứ văng vẳng nhiều tiếng cười đùa của ai đó...

"Cầm Tú..."

...

Hải Nam và nhỏ ngồi vò đầu bứt tóc nghĩ từ cách này đến cách khác, rồi lại năm lần bảy lượt lên phòng từ đồ ngọt đến nài nỉ nó và hết lần này đến lần khác xuống nhà chịu thua. Nhỏ tròn mắt hùng hổ đi ra cửa miệng không ngừng nói câu "em đi tìm anh hai tính sổ"

- Vắng anh nhà này sống không vui à? _hấn xuất hiện mặt tỉnh bơ vô cùng.

Nhỏ đá phăng đôi giày anh mình mới bỏ xuống sàn phóng lên kếp cổ nói như đe dọa:

- Anh mau cứu chị hai cho em nhanh, chị mà có gì em bóp chết anh.

- Bảo Yên!

Anh bước lại gỡ tay nhỏ ra giúp hấn thoải mái, dạo gần đây hấn đang có vài mâu thuẫn với Tú, hai người chưa hòa nghĩa là hấn vẫn đang rất bức, anh không muốn có thêm rắc rối. Bảo Yên nhìn anh mình lạnh lùng hơn thường ngày cũng vội buông xuống nếp người đứng bên cạnh anh tay đồng thời chỉ chỉ

lên lầu. Hắn nói lòng cả vật rồi bước lên để xem nó thế nào vì dù sao hiện tại ở nhà này nó vẫn đang vào vai vợ hắn.

Nghe tiếng mở cửa nó lại cúi đầu trốn trong chăn, quả thực nó rất mệt đừng phiền nó nữa.

- Em để sữa ở đây nha!

Nhỏ đặt ly sữa lên bàn rồi rón rén bước ra ngoài, nó nghe phòng mình im lặng thì ló đầu nhìn ngay lập tức thấy hắn đang ngồi dưới sàn khoanh tay tựa cằm trên giường nghiêng đầu nhìn mình, nó nhỏ giọng hỏi:

- Anh, sao lại về rồi?

- Chăm sóc vợ anh_ hắn cười_ Uống đi, em không ngoan anh không thích em đấy.

Đưa tay lấy ly sữa trên bàn hắn hướng phía nó mà đưa đến, đôi mắt lạnh lạnh nhìn nó ép buộc. Ai kia khẽ cười trong lòng mắt buồn rầu lảng tránh, giọng nói có chút phiền muộn:

- Cổ họng em rất khó chịu nên bây giờ không muốn uống. Minh Ý cứ để đó đi. Em có thể tự lo cho mình được rồi...

Rồi ngồi dậy kéo chăn ra, nghĩ đến lời nói của hắn, chớp nhẹ mi mắt một cái xong lại cụp xuống mím môi nói nhỏ:

- "Anh có thích em sao?"

Nó lắc đầu từ chối ly sữa từ hắn rồi bước xuống giường để đi rửa mặt, nó không cần sự thương hại. Nhất là từ phía hắn...

- Ngọt ngào thì em không muốn!

Minh Ý nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, giận dữ khẽ nhếch môi rồi đưa ly sữa lên nhấp một ngụm đứng bật dậy kéo tay nó. Tay bất ngờ bị giữ lại, nó vội giằng ra khó chịu nhìn hắn.

- Buông...

Miệng nhỏ bị một dòng sữa tràn vào nói không được nữa, nó rất mệt, thật sự rất mệt, tay không đủ sức đẩy ra nó đành nuốt vào bụng ngụm sữa hắn vừa truyền sang miệng.

- Cứng đầu...

Nó cắn môi, đáy mắt rung rung nước mơ hồ suýt khóc, quay đầu đi vào nhà vệ sinh nhưng chưa đến cửa đã vội ngã xuống sàn vì đầu cứ mơ màng choáng váng. Nó nghe tiếng bước chân chạy về phía mình, nghe tiếng ai đó gọi tên mình nhưng chẳng thể níu tay giữ lấy, mọi thứ tối tăm chỉ còn cảm thấy có ai đó đang vì mình mà lo lắng.

Nó ước, hắn là hắn của trước kia, lạnh lùng nhưng không vô cảm...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bệnh

Bảo Yên mở cửa phòng nó bước vào trên tay là ly sữa nóng và bát cháo giải cảm, từ lúc nó chuyển về đây đã bị sốt li bì hai ngày liền và hôm nay là ngày thứ ba nhưng dường như vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt.

Đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ đưa tay sờ trán nó để kiểm tra, vẫn còn nóng nên nhỏ thay thêm một miếng dán sakura nữa để giúp nó dễ chịu hơn, bảo đi bệnh viện thì lắc đầu, nói gọi cho anh hai cũng không chịu, rốt cuộc nhỏ vẫn không hiểu nó đang nghĩ gì.

- Chị hai ơi, chị ăn chút cháo cho mau khỏe nha. Bữa giờ chị mới ăn có một xiu thôi đó.

Nhỏ thấy nó mở mắt nhìn liền nói. Mắt khó chịu neho lại rồi lắc đầu từ chối uống cháo từ Bảo Yên, nó bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi khi mà tay chân bủn rủn không còn sức và tâm trí nó đang rất lười biếng không muốn làm gì khác nữa. Nhỏ thở dài nhả nài cố dỗ nó:

- Hay chị uống chút sữa nha, cho mau khỏe để còn đi học nữa.

Nó vẫn lắc đầu mắt nhắm nghiền không muốn mở. Nhìn biểu hiện của nó nhỏ cũng hiểu nó đang muốn gì, không phiền nó nữa nhỏ bê khay thức ăn đi xuống lầu, tức giận đặt rầm lên bàn ăn trong bếp, nhà có anh hai làm bác sĩ, vợ thì bị sốt cao tưởng chừng sắp chết vậy mà tâm trí nào anh hai lại lơ đi lo cho công việc, hay là đang bận ở bên chị Tú cũng không chừng. Nhỏ không ghét chị bởi chị cũng đẹp và hiền lành nên làm anh hai say đắm suốt mấy

năm qua, nhưng vẫn hơi khó chịu một chút bởi chị luôn bắt anh chiều theo ý mình rằng bất cứ khi nào chị gọi bằng mọi giá anh phải có mặt. Nực cười không chứ? vợ bị sốt ở nhà mà ai kia lại thành thói vui chơi với bồ, có nên suy nghĩ một chút về nhà thăm chị hai không?

Bảo Yên lấy điện thoại ra chọc chọc vào màn hình bấm số gọi anh trai mà như đang trút giận, bên kia bắt máy chưa kịp để nói gì nhỏ đã nhanh miệng nói trước:

- Anh chết ở cái xá xinh nào rồi mau biến về đây cho em. Chị hai bị sốt hai ngày rồi mà anh biệt tích, hay là đang ôm chị Tú?
- Em đang nói chuyện với ai vậy? _hắn hần học hỏi lại.
- Em đang nói chuyện với cái người vô tâm bỏ mặc vợ sắp cưới của mình để đi với bồ.

Nhỏ nói chậm từng chữ cố tình để ai kia nghe rõ.

- Nếu anh không muốn em méc ba mẹ thì mau về lo cho chị hai đi..

Hắn bực dọc tất máy làm nhỏ cũng khó chịu nhăn mặt đập tay xuống bàn cho hả giận, ai đòi lại gả nó cho cái tên máu lạnh này để bây giờ chịu khổ vậy không biết? thật thương chị hai quá mà...

- Cái gì? _nhỏ hậm hực trả lời.
- Em đang nói với anh hả? _giọng của cậu trai nào đấy bên kia ần khụt hỏi lại.
- Không anh thì ma chắc.
- Có chuyện gì à?! sao lại câu? _anh dịu dàng hỏi về quan tâm.
- Ờ đúng rồi, anh rảnh không? qua nhà em nhờ chút, chị hai em bị sốt mấy ngày nay rồi ó, nhưng mà chưa khỏe luôn, anh là bác sĩ qua giúp em vài chiêu đi _mắt nhỏ sáng lên nói như nài nỉ.
- Chị hai? em có chị hai khi nào? _anh ngó người hỏi lại, nhỏ nói nhầm ai chẳng.
- Cứ qua đi không chị em chết là bắt đền anh luôn đó, em hết chiêu cứu chữa rồi.
- Cứu người mà em nói như phim hoạt hình, chiêu trò gì đây? Minh Ý đâu sao em không gọi nó?
- Anh có qua không? nói nhiều quá _nhỏ mất kiên nhẫn.
- Ờ đó đi, anh qua ngay...

Anh nói xong liền dập máy để qua nhà nhỏ cứu cái người nhỏ mới gọi là chị hai. Ngoài Tú đang là bạn gái của Minh Ý thì còn ai nữa? khó hiểu, thật khó hiểu...

--●--

Nhỏ đưa tay nhìn đồng hồ đi qua đi lại trong nhà thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa chờ anh đến, đó là Hải Nam bạn của hắn, anh cũng là bác sĩ nên nhờ anh giúp nhỏ sẽ không phải lo tình hình nó nặng thêm.

- Em lại không khóa cổng à, có trộm thì sao đây?

Anh xuất hiện sau lưng Bảo Yên nói lớn làm nhỏ giật mình, nhìn ra phía cổng nhỏ đưa gương mặt ngây thơ hỏi lại:

- Vậy anh là trộm?
- Có em đó. Chị hai em đâu? Không phải chết sẽ bắt anh đền sao?

Anh búng trán nhỏ ngó nghiêng xung quanh dò xét, ngay lập tức bị kéo tay lôi xềnh xệch lên lầu miệng tru tréo giới thiệu về tên tuổi và tình hình của nó.

Nó bị tiếng ồn ào quá mức của Bảo Yên đánh thức ben nỡ mắt, ngay lập tức bị anh dọa cho sợ mà hoảng hồn nhìn anh cứng đờ, anh đang cầm kim tiêm vừa định hướng tay nó tiêm cho khỏe lại đã thấy nó vùi đầu vào chăn không một tiếng động, quay sang nhìn nhỏ anh nhún vai.

- Còn cách nào khác không?
- Anh chịu...

Cả hai bất lực vác xác xuống nhà, mấy chục phút nài nỉ nó vẫn không chịu ra khỏi chăn anh sao dám động đến chị dâu mình chứ.

- Anh đúng là bất tài vô dụng _Bảo Yên ném gối về phía anh giọng cau có.

- Nói anh sao? _anh chỉ mặt mình xác nhận.

- Chứ còn ai? _nhỏ vênh mặt cãi lại.

Anh bậm môi lạnh lùng quay mặt đi không thèm chấp, nhờ giúp thì nói hay lắm, không được lại chê bai trách móc, anh là đang bị lợi dụng, thật đáng ghét...

Cơ thể nó lạnh toát, tay đưa lên không trung cứ run bần bật. Cảm giác ở nơi cổ họng đắng ngắt ngay cả nuốt nước bọt xuống còn rất khó, làm sao có thể ăn hay uống bất cứ thứ gì chứ. Kéo chân lên chồm qua đầu tránh cơn lạnh từ bên ngoài, lại kéo xuống bởi mồ hôi cứ liên tục đổ rất nóng. Hành động kéo chân lên xuống đó cứ được lặp đi lặp lại cả trăm lần không thể ngừng nghỉ, vừa muốn đắp chăn vừa muốn mở quạt máy, cảm giác này luôn dày vò cơ thể nó ngày một nhiều hơn.

- Chị hai!

Bảo Yên đứng ngoài cửa lo lắng hỏi vọng vào:

- Em đưa chị đi bệnh viện nha! Chị cứ như vậy sẽ không ổn đâu...

Bên trong im lặng, nó lại tiếp tục vùi đầu trong chăn. Bên tai cứ văng vẳng nhiều tiếng cười đùa của ai đó...

Cầm Tú...

...

Hải Nam và nhỏ ngồi vò đầu bứt tóc nghĩ từ cách này đến cách khác, rồi lại năm lần bảy lượt lên phòng từ đồ ngọt đến nài nỉ nó và hết lần này đến lần khác xuống nhà chịu thua. Nhỏ tròn mắt hùng hổ đi ra cửa miệng không ngừng nói câu em đi tìm anh hai tính sổ

- Vắng anh nhà này sống không vui à? _hắn xuất hiện mặt tỉnh bơ vô cùng.

Nhỏ đá phăng đôi giày anh mình mới bỏ xuống sàn phóng lên kẹp cổ nói như đe dọa:

- Anh mau cứu chị hai cho em nhanh, chị mà có gì em bóp chết anh.

- Bảo Yên!

Anh bước lại gỡ tay nhỏ ra giúp hắn thoải mái, dạo gần đây hắn đang có vài mâu thuẫn với Tú, hai người chưa hòa nghĩa là hắn vẫn đang rất bức, anh không muốn có thêm rắc rối. Bảo Yên nhìn anh mình lạnh lùng hơn thường ngày cũng vội buông xuống nép người đứng bên cạnh anh tay đồng thời chỉ chỉ lên lầu. Hắn nói lòng cả vạt rồi bước lên để xem nó thế nào vì dù sao hiện tại ở nhà này nó vẫn đang vào vai vợ hắn.

Nghe tiếng mở cửa nó lại chui đầu trốn trong chăn, quả thực nó rất mệt đừng phiền nó nữa.

- Em để sữa ở đây nha!

Nhỏ đặt ly sữa lên bàn rồi rón rén bước ra ngoài, nó nghe phòng mình im lặng thì ló đầu nhìn ngay lập tức thấy hắn đang ngồi dưới sàn khoanh tay tựa cằm trên giường nghiêng đầu nhìn mình, nó nhỏ giọng hỏi:

- Anh, sao lại về rồi?

- Chăm sóc vợ anh _hắn cười _Uống đi, em không ngoan anh không thích em đấy.

Đưa tay lấy ly sữa trên bàn hắn hướng phía nó mà đưa đến, đôi mắt lạnh lạnh nhìn nó ép buộc. Ai kia khẽ cười trong lòng mắt buồn rầu lảng tránh, giọng nói có chút phiền muộn:

- Cổ họng em rất khó chịu nên bây giờ không muốn uống. Minh Ý cứ để đó đi. Em có thể tự lo cho mình được rồi...

Rồi ngồi dậy kéo chăn ra, nghĩ đến lời nói của hắn, chớp nhẹ mi mắt một cái xong lại cụp xuống mím môi nói nhỏ:

- Anh có thích em sao?

Nó lắc đầu từ chối ly sữa từ hắn rồi bước xuống giường để đi rửa mặt, nó không cần sự thương hại. Nhất là từ phía hắn...

- Ngọt ngào thì em không muốn!

Minh Ý nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, giận dữ khẽ nhếch môi rồi đưa ly sữa lên nhấp một ngụm đứng bật dậy kéo tay nó. Tay bắt ngờ bị giữ lại, nó vội giằng ra khó chịu nhìn hắn.

- Buông...

Miệng nhỏ bị một dòng sữa tràn vào nói không được nữa, nó rất mệt, thật sự rất mệt, tay không đủ sức đẩy ra nó đành nuốt vào bụng ngậm sữa hần vừa truyền sang miệng.

- Cứng đầu...

Nó cắn môi, đầy mắt rung rung nước mơ hồ suýt khóc, quay đầu đi vào nhà vệ sinh nhưng chưa đến cửa đã vội ngã xuống sàn vì đầu cứ mơ màng choáng váng, nó nghe tiếng bước chân chạy về phía mình, nghe tiếng ai đó gọi tên mình nhưng chẳng thể níu tay giữ lấy, mọi thứ tối xảm chỉ còn cảm thấy có ai đó đang vì mình mà lo lắng.

Nó ước, hần là hần của trước kia, lạnh lùng nhưng không vô cảm... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cuộc Sống Sau Ngày Cưới

**

- EM CÒN NÓI KHÔNG PHẢI LÀ MINH? RÕ RÀNG AI CŨNG NHÌN THẤY.

Hần ôm Tú trong lòng liếc mắt về phía nó điên tiết hét lên, hần đang cau có với ai vậy chứ? Nó không làm sai mà, là Tú và mấy chị cùng lớp chị ấy gây chuyện trước cơ mà. Nhưng, thật ra thì nó cũng có tát chị ta một cái...

Cầm Tú chỉ tay về phía nó cơ thể vì ướt sũng mà run run, ở trong vòng tay hần nhẹ nhàng cất tiếng mách lẻo:

- Em ấy nói mình tranh giành cậu với em ấy. Mình không có, là cậu thích mình mà, đúng không Minh Ý?

Mắt hần dịu dàng nhìn cô rồi quay sang nó cảnh cáo:

- Tôi nói cho em biết. Suốt đời này tôi không bao giờ thích em, người tôi yêu mãi mãi chỉ có Tú...

Cô theo đám bạn rồi đi, khá xa còn quay lại nhếch môi cười chế giễu nó. Hoàn hảo quá rồi, màn kịch này nó không hề biết trước kịch bản sao có thể diễn tốt được chứ. Chị ấy quả là tài năng mà, soạn trước kịch bản rồi vào vai nữ chính bị hại luôn ấy. Có thể xoay ngược thời gian lại một chút không? Nó sẽ giải thích mà...

- Khánh An!

- Lùn ơi lùn!

- An An!

- Lùn ơi!

- Tiểu An! Em sao vậy? Sao người em lại ướt hết cả vậy?

Khánh Di đưa tay lau lau nước trên mặt nó lo lắng xoay xoay người nó dò xét toàn bộ, cũng may là không bị thương.

- Không biết bơi còn định tắm suối hả? _cậu bạn lớp trưởng của nó lên tiếng trách móc.

Hần trở lại đứng trước mặt mọi người, bao gồm chị Di, nó và năm người bạn đã đi tìm nó nãy giờ, buông lời đe dọa:

- Tốt nhất em đừng để tôi gặp lại em. Đồ độc ác!

Cúi người nhặt đôi giày của Cầm Tú hần quay lưng đi mặc kệ Khánh Di đang la hét ở đằng sau.

- Cậu đang nói ai thế hả? Con bé là em gái tôi đấy. Minh Ý chết tiệt!

.

Người con gái trong gương nước mắt giàn giụa cho dù có cố đưa tay lau đi cũng không sao ngăn được thứ nước nóng hôi hắm chất đó rơi từ mi mắt

xuống. Hết chùi tay trái rồi lại chùi tay phải.

Tại sao mọi thứ lại trở nên như vậy chứ?

Nó không xứng đáng nhận được hạnh phúc sao?

Phòng tân hôn gì chứ? Chỉ mỗi mình nó thôi, căn phòng vốn đã lạnh lẽo từ những ngày nó về đây sống rồi. Hắn dường như vẫn rất hận nó, thời gian gặp mặt nhau, đứng đối diện nhau còn phải đếm trên đầu ngón tay huống chi là những lần trực tiếp nói chuyện với nhau..

Rốt cuộc là nó sai sao?

Bước vào nhà vệ sinh, nó trút bỏ cái váy cưới ngâm mình trong bồn tắm suốt cả buổi tối, nó nhắm mắt nghĩ đến viễn cảnh sau này chắc sẽ luôn có hình ảnh chị Tú trong suy nghĩ của hắn. Trong bữa tiệc vừa này, khi rời nhà hàng về nhà hắn đã vội quay đi để đến bên chị Tú, hắn muốn chuộc lỗi với chị sao? Khi cả ngày đứng bên cạnh nó đi chào khách đến dự.

Nó thu mình vào một góc nhỏ trong bồn mặc cho nước trên vòi cứ dội ào ào xuống đầu, nó không biết mình đang nghĩ gì nữa, có lẽ chút cảm nắng với hắn từ hai năm trước vẫn còn và giờ đã khác hơn, nó nhận ra mình yêu hắn, hơn bất kỳ thứ gì khác, nhưng nó thật vô dụng khi không dám giữ lấy...

--•--

- Tao không ngờ là con bé năm đó lại trở thành vợ mày, thật tức cười mà haha..._anh cười như điên huyết tay thẳng bạn.

- Mày ồn quá _hắn nói một câu cụt hứng.

- Mà mày có điên không? để vợ mày ở nhà một mình trong đêm tân hôn à?

- Aizz...mày còn phiền hơn đàn bà nữa đấy.

Hắn vò đầu bỏ đi xuống nhà, qua ở nhờ đêm nay mà cũng bị tên bạn thân hành hạ lỗ tai thiệt nhức đầu.

Ban công nhà anh đầy gió, cảm giác ở một mình thật lạnh lẽo, xung quanh còn không có lấy một cái ghế ngồi, chân hắn mỏi nhừ ra sắp gãy luôn rồi đây này.

- Hải Nam! Đại gia cậu không biết chăm sóc cho ngôi nhà nhỏ của mình hay sao hả?

Hắn gất gao, đây chính là giận cá chém thớt đấy. Rõ ràng vẫn bị đôi mắt buồn của nó làm cho ám ảnh, mà còn làm ra vẻ oai nghiêm chi vậy chứ. Đứng đều!

Những điều sai lầm khi đó có thể không xảy ra được không?

--•--

Nó tốt nghiệp thi vào Đại Học nghề giáo viên mà nó thích, Bảo Yên thì đang chuẩn bị thi tốt nghiệp vì chỉ kém nó một tuổi, nhà cửa suốt ngày vắng tanh tiếng nói, nếu như ngoại lệ thì có thêm Hải Nam đến ồn ào cùng với nhỏ, đùa chọc đùa giận làm ngôi nhà đầy áp tiếng cười...

- Ê! Hay mình bày chiêu gì đó cho anh hai với chị An thân nhau đi. Hai người..em thấy cứ sai sai sao ấy _nhỏ chỉ tay lên cằm đắn đo suy nghĩ.

- Hình như cũng gần hai năm rồi nhỉ?!_anh tựa lưng ra ghế sofa sau trận rượt đuổi với Bảo Yên gật gù đồng tình.

Cả hai nhìn nhau rồi nhìn vào nhà bếp chỗ nó đang nấu ăn, rồi quay ra nhìn hắn đang thành thạo trò chuyện cùng Tú, nhỏ chán ghét đi vào nhà bếp giúp nó miệng không ngừng lèm bèm vài câu thật gay gắt

Dường như hai năm qua nó đã quen với những cảnh tượng đó, mỗi lần hắn ở nhà là mỗi lần có mặt chị Tú, hoặc là những lúc cả tháng không thấy hắn về nhà, Bảo Yên hỏi nó chỉ cười trừ cho qua chứ không biết phải trả lời thế nào. Hắn không giống như trước, nó cũng khác xưa rất nhiều...

Ai cũng vậy đều ngốc như nhau khi không hiểu đối phương quan trọng như thế nào trong lòng nhau.

--•--

- Em không nấu cơm tối à? _hắn về nhà thấy nó ngồi xem ti vi với Bảo Yên thì hỏi.

- Anh không phải đã ăn với chị Tú rồi sao? _nhỏ châm chọc.

Hắn lạnh lùng đi lên phòng thay đồ rồi xuống nhà lấy xe đi ra ngoài một lời nói cũng không.

- Hừ!!! cái con người gì mà kì cục.

Nhỏ đưa cái điều khiển ti vi nhá nhá theo hắn đã ra ngoài, thấy nó đứng dậy nhỏ nói vọng theo.

- Chị hai, đừng vậy mà, kệ ảnh đi.
- Chị mệt muốn ngủ sớm chút thôi, không sao đâu.

Trả lời cho nhỏ yên tâm rồi về phòng mình đi thẳng ra ban công, nó dang tay đón gió trời thả lòng cho vui bớt nỗi buồn trong người một chút. Thì ra, ở nơi này cũng có chút thoải mái không gò bó nó cho lắm. Không biết, bạn bè ở trường cũ sao rồi, ba mẹ giờ khỏe không, chị hai học thế nào rồi...còn ai nhớ đến nó không?

- Em ngủ với chị nha! _Bảo Yên phóng lên giường ôm nó chặt cứng.
- Không phải em lại sợ ma nữa chứ?
- Nào có, em chỉ là đang không muốn chị buồn nên sang bầu bạn cùng chị, hìhì.

Nó thoáng buồn, xong lại quay ra tíu ta tíu tít cùng nhỏ trò chuyện, nó còn có Bảo Yên và ba mẹ nhỏ tốt với mình vậy đủ rồi, không cần thêm ai nữa, đây cũng là gia đình nó đây thôi.

- Anh cứ thích làm phiền người khác nhở~

Nhỏ nghe điện thoại của anh rồi cầu nhau, ngay lập tức bật dậy hỏi gấp rút:

- Ở đâu?
- ...
- Ờ...ờ... _gật đầu lia lịa rồi nói với nó _Anh hai uống rượu say bê bê rồi kìa, ra cho một trận mới được.

Nó ra mở cổng giúp anh một tay đỡ hấn vào nhà, khắp người hấn chỉ toàn mùi rượu với rượu, đặt hấn xuống giường nó cảm ơn Hải Nam rồi nhờ Bảo Yên tiễn anh về, miệng hấn cứ thì thầm kêu tên ai đó không phải là nó, nó lắc đầu không quan tâm lấy khăn lau mặt cho hấn, nhỏ đứng kế bên đánh đã đập đập người hấn rửa xà:

- Đồ đàn ông khôn nạn, uống say lết thân về cho vợ lo mà lại gọi tên người con gái khác.
- Mai em có buổi chụp ảnh về phòng ngủ trước đi, chị lo được rồi.
- Chị quảng cái tên này từ trên lầu xuống em cũng ủng hộ.

Ném cái gối vào mặt hấn nhỏ bước về phòng, nó cười thầm vì tính của nhỏ, anh em của nhau đã không lo lắng còn nói vậy, thật không thể hiểu. Nó không về phòng mình, cả đêm ở phòng hấn, chăm sóc hấn đến nỗi ngủ gật lúc nào không hay...

~~Cuộc sống vô vị cứ thế trôi qua mỗi ngày. Những viễn cảnh lạnh lùng cứ thế ngày nào cũng bắt gặp. Ví như bây giờ...

- Em không nấu cơm sao?
- Em chỉ nấu cho chồng em ăn thôi, anh thông cảm đi.
- Vậy anh không phải chồng em thì là gì?
- Tiền bối, anh là bạn trai của chị Tú.

Nó thật không thể nhường nhịn hấn được nữa, tức nước vỡ bờ nó lên tiếng phản bác lại, nếu không là gì cả thì đừng nói mấy lời sồn gai ốc đó, nghe mà buồn cười.

~~Ngày cuối tuần, màn thứ một trăm lẻ mấy rồi, nhưng vẫn cảnh cũ, hấn đang chất vấn nó:

- Đi đâu vậy?
- Ra ngoài với bạn.
- Lâu không?
- Anh đang quản em sao?
- Lấy tư cách là chồng em, anh có quyền đó.
- Anh xem em là vợ khi nào?

Nó mang giày vào đi ra cửa không nói thêm gì. Yếu đuối để người khác bắt nạt lâu rồi giờ phải nên mạnh mẽ để khỏi ai coi thường chứ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thành Viên Nhí

Hơn 8h tối nó mới về nhà, lại còn bế thêm cục tròn tròn làm hấn tò mò. Không phải hấn đợi nó, mà là... Thật ra thì hấn có lo một chút. Tóm lại thì, không hiểu sao nữa...

- Em về trễ vậy? _hấn tỏ vẻ bình tĩnh điềm đạm.

- Kệ, hỏi làm gì _nó nói trống.

- Ăn uống gì chưa? em đi với ai sáng giờ?

- Bạn trai chị Tú à, em có quyền riêng tư của em chứ bộ _nó nhún vai.

- Ngủ sớm đi.

Hấn đặt ly nước xuống bàn tức giận đi lên, nó lè lưỡi bắt mẫn rồi lên phòng vệ sinh cá nhân để đi ngủ. Cục tròn tròn đó thực ra là con của Chí Đại, bạn học năm cấp ba của nó, nói rõ hơn chút thì Chí Đại cũng là người yêu nó sau lời tỏ tình bị từ chối với hấn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu chỉ là bạn trai hờ của nó...

- Sao...sao...Minh Ý ở đây vậy? _nó nhìn trần trời người trước mặt hỏi.

- Nhà anh, phòng anh, và em là vợ anh. Anh đang muốn sở hữu những thứ thuộc về mình đây?!

Hấn nhón nhó véo má cu cậu đang say giấc trên giường trả lời nó.

- Nhưng...nhưng trước giờ anh ngủ ở phòng sách, phòng này hơn hai năm rồi, là...là...của em mà _nó e dè trả lời, tay luống cuống sửa lại cổ áo ngủ. Một nam một nữ ở cùng nhau, không biết hấn sẽ làm gì đâu.

- HƠN HAI NĂM? LÀ CỦA EM? QUYỀN TỰ DO CŨNG CỦA EM CHỨ Ơ? HƠN HAI NĂM NGÀY NÀO CŨNG LẠNH NHẠT VỚI ANH RỒI BÂY GIỜ MANG THẺ NHÓC NÀY VỀ ĐỂ NÓ GỌI MẸ SAO? HAY BẮT ANH LÀM BA THAY CHO NGƯỜI BỎ RỜI EM?

Hấn lớn giọng nói dường như là hét lên vì lý do không thể hiểu, hấn đang tức giận sao? Nó đã làm gì sai đâu chứ? Là hấn đang nghi ngờ nó thì đúng hơn, rằng đó là con của nó và một người khác. Được, vô duyên vô cớ gây chuyện thì để đó nó tiếp.

- Phải đó, là con trai em.

- EM...

- HAI NĂM QUA EM LÀ Ở NGOÀI SỐNG VỚI NGƯỜI KHÁC ĐÓ, ĐỂ NGÔI NHÀ NÀY CHO ANH VÀ CHỊ TÚ TỰ DO THỂ HIỆN TÌNH CẢM. VẬY ĐÓ, MỌI CHUYỆN LÀ VẬY ĐÓ, ANH HÀI LÒNG CHƯA?

- EM CỐ TÌNH ĐÚNG KHÔNG HẢ?

- Mặc kệ anh nghĩ gì, vốn dĩ em chẳng bao giờ đẹp trong mắt anh...

- Im ngay, tôi bây giờ muốn bóp chết em.

Hấn tức giận nâng cằm nó bóp mạnh. Yêu nó như vậy mà nó không nhận ra sao? Xích mích với Tú là do đám cưới mà ra, do hấn chia tay Tú bởi nhận ra đứng trước nó hấn lại rung động như ngày đó. Hấn ghen, ghen vì yêu nó...

- Sao anh...quá đáng vậy? _nó nói như khóc, rõ ràng hấn đối xử không tốt với nó.

- Hoán đổi cho nhau đi để biết anh quá đáng như thế nào? đúng hay sai?

-...

-...

Cả hai ngừng cuộc cãi vã khi nghe tiếng khóc của Shino, nó vội đổ nhóc con ngủ tiếp rồi quay ra nhìn hấn, vẫn không thể hiểu, vẫn không muốn hấn cùng nó ngủ một giường. Ngược lại, hấn thân nhiên nằm xuống khoanh tay không nói, cái thái độ giết người, nó hận kinh khủng. Bỏ qua mọi chuyện ngậm ngùi nằm xuống theo, im lìm đáng sợ...

Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi bay tấm màn mỏng, trong phòng có hai nhân khẩu đang bất đồng với nhau. Hấn đưa mắt thăm dò thái độ của nó, gương mặt bất mãn hai má phồng lên nhìn chỉ muốn bọ cái cho hả giận. Hấn thoáng cười, đầu đó có hình ảnh của nó cứ chạy đua trong suy nghĩ của hấn. Chắc là hấn yêu nó...

**

- Xe buýt là phương tiện rẻ nhất, em kết xe buýt_nó khoác tay chị hai đi dọc hành lang bệnh viện để ra về khi vừa khám bệnh xong.

- Nhí nhảnh, không biết mình vừa bị gì luôn đó_chị dí dí tay vào trán nó thăm trách.

- Hề hề, em vô cùng khỏe rồi.

...

- Di! Khám bệnh hay thăm người thân đó?

- Hả? Minh Ý hả? À..ò..đi khám bệnh. Mà con người ta đạo này làm bác sĩ rồi hen, nhìn bánh trai phết~

Chị ngó nghiêng ngó dọc rồi xác định người vừa nói chuyện với mình đang ở ngay trước mặt.

- Thực tập thôi_hấn cười xòa, đưa mắt nhìn người bên cạnh cô bạn học của mình.

- Em gái.

Chị huyết tay nó giải đáp thắc mắc qua ánh nhìn của cậu. Nó kéo cái khẩu trang che mặt lại đưa mắt nhìn ra phía khác không để ý, nó thẹn với lời tỏ tình năm đó.

- Tui về trước đây, khi nào có dịp nói chuyện lâu hơn ha, bái bai~

Nó nhanh chân chạy theo chị ra về không chào hấn lấy một lần, nhưng chân vừa bước tay đã bị ai đó giữ lại, nó quay lại nhìn về khó chịu lộ rõ qua ánh mắt.

- Quên anh nhanh vậy sao?

- Em với anh có biết nhau hả?

- Anh là Minh Ý.

- Là bạn chị hai vậy em phải gọi tiền bối rồi_nó cười.

- Còn lời tỏ tình khi đó?

- Khi nào? Tiền bối nhắc em nhớ được không? Em mau quên quá!

Nó khẽ nhăn mặt khi hấn vừa siết chặt tay mình, trong mắt hấn dường như là sự giận dữ. Nhìn mặt hấn nó cười nhẹ, giọng lạnh nhạt:

- Em với anh không thân nhau đến mức phải nắm tay vậy đâu. Xin lỗi, em phải về, anh cũng làm việc mà.

Nó gỡ tay hấn vô tình bước đi mặt không chút cảm xúc, nó quên nhanh vậy sao? rằng hấn là người nó thích...

.

Nhóc Shino cựa quậy đập trúng người hấn, dòng suy nghĩ cũng vội tắt, hấn kéo chân đắp cho nó và cả nhóc. Sao cũng được, miễn nó trở về là con nhóc vui vẻ hòa đồng như xưa được rồi, để đứng trước nó hấn khỏi phải thấy có lỗi rằng trước đó lời tỏ tình của nó hấn đã xem như gió. Nhưng đó chỉ là giả như, bởi với những suy nghĩ trẻ con đó nó vẫn chưa hiểu hết con người hấn, vẫn chưa hiểu được hấn quan tâm nó thế nào và vẫn chưa hiểu sau lời tỏ tình đó hấn đã có đôi lần rung động khi mỗi đêm đều nhớ đến con nhóc nào đó với vẻ nhí nhảnh hồn nhiên gặp ai cũng bắt chuyện kết thân dù lớn hay nhỏ, dù già hay trẻ. Cả lúc là kẻ thù nó cũng hóa thân thiết trong chớp mắt. Không ai khác là nó, người hấn yêu hiện tại, lâu dài và mãi mãi...

~~Sáng hấn dậy đi làm, nó xin nghỉ một buổi học ở nhà đón Bảo Yên, nhỏ có buổi chụp ảnh đi hai ngày rồi giờ mới về, chị em nó cũng lâu không nói chuyện, nhớ, rất nhớ...

- Mami, điện thoại mami sáng đèn kia_nhóc Shino kéo vạt áo nó chỉ về phía bàn ăn.

- Mami thấy rồi, con ăn đi nha~

Nó xoa đầu nhóc rồi cầm điện thoại ra phòng khách nghe, mãi mê nói chuyện nhỏ vào nhà luôn mà không hay biết, đến khi nghe tiếng ồn trong bếp mới vội tắt điện thoại chạy vào. Hiện trường là nhóc cầm cái muỗng mặt hùng hổ tranh món ốp la của cậu nhóc, còn cậu nhóc ôm khư khư cái đĩa thức ăn mami đã làm cho mình mặt hùng hổ không kém cạnh.

- Chuyện gì vậy?_nó nghịch mặt ra hỏi.

- Mami, là cô xinh đẹp đó ăn đồ ăn của Shino_nhóc nhìn nó nói như khóc.

5 phút trước đó

- Ui...nhóc là ai vậy?_Bảo Yên chọc chọc má thằng bé đang ngồi ăn trong nhà mình.

- Cô là ai? mami sẽ mắng đó_nhóc ngược mặt dò xét người lạ.

- Ai ui...món ốp la của chị hai, đói quá, ăn thôi.

- Đồ ăn của Shino mà_nhóc quăng muỗng giữ lấy bữa sáng của mình.

- Không phải, cô là chủ nhà, cho cô ăn đi_nhặt cái muỗng trên bàn lên Bảo Yên sẵn tới chỗ cậu nhóc.

- Không, mami làm cho Shino mà.

- Được mà, cô ăn cô trả tiền cho.

- Không, của Shino...

hiện tại

Nó đơ người nhìn nhóc rồi nhìn sang Bảo Yên cười như vừa xem hài, mặt nhỏ tối đen nhìn nhóc con mới hơn 3 tuổi gọi chị hai mình bằng mami, ngộ lạ, hai người này sống chung với nhau mặt suốt ngày cứ như bị ai ăn hết của mà còn có baby, đã vậy nhỏ lại không hay biết. Thoáng thấy mặt nhỏ thộn ra, nó cười xòa giải thích:

- Anh Chí Đại gửi Shino cho chị trông vài ngày, anh ấy ra Hàn Quốc có công việc.

- Bạn trai hờ chị à?_nhỏ nhớ ra Chí Đại trước kia học cùng khóa của nó bèn hỏi lại.

- Ủ. Còn đây là em gái mami, cũng là em gái Daddy Ca của con đó_vuốt tóc thằng nhóc nó giải thích cho nhóc hiểu.

- Ca không có em gái đâu_nhóc lắc đầu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Yêu Thương

Nó cười chịu thua thằng nhóc rồi kéo ghế ngồi xuống cổ giải thích cho nhóc hiểu, nhỏ cũng ba la ba lô cái miệng thanh minh cho chính mình trước thằng nhỏ không hiểu ở đâu về đây này.

**Nó ở trong bếp nấu cơm tối, nhỏ và nhóc đang xem phim cậu bé bút chì thì nhau cười sặc sụa ngoài phòng khách, nó cười lắc đầu ngao ngán, mới sáng giành ăn còn muốn đánh nhau mà giờ đã thân như người quen từ trước, thật không thể hiểu...

Hắn đã về, gương mặt u ám như cũ không thấy một nụ cười, Bảo Yên thân nhiên phụ nó dọn thức ăn ra bàn không thèm chào hắn, nó lại thân nhiên chăm chút cho Shino bỏ quên luôn chồng mình. Hắn nhìn chăm chăm hai con người đối diện rồi bỏ lên phòng. Nhóc nhìn theo mặt ngây thơ hỏi:

- Ông đó là ai vậy mami?

Nhỏ bụm miệng cười, nó cũng cười thầm rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Là...Daddy Ca.
- Shino có Ca mà...
- Thì cũng giống nhau thôi, con cũng gọi chú này là Ca luôn.
- Nhưng mà..._nhóc ngập ngừng.
- Ăn com đi.

Hắn bước xuống nói câu ngắn gọn làm bàn ăn im lặng hẳn, nhỏ cười trừ, nó đi lấy chén, nhóc xúc muống com ăn mắt nhìn chăm vào hắn run sợ.

Không khí lạnh tanh trở về với tiếng cười trong trẻo của nhỏ và nhóc sau khi ăn xong. Trên phòng làm việc, hắn không thể tập trung, tiếng cười vui vẻ dưới nhà vang lên ngày một náo nhiệt, không khí này đã lâu rồi không có...

- Chuyện của anh và chị Tú sao rồi?
- Sao em biết mà hỏi?_hắn trả lời câu hỏi của nhỏ bằng cách hỏi lại.
- Anh Nam nói em nghe...nếu anh vẫn chưa xác định được tình cảm với chị An, thì vẫn còn nhiều thời gian để suy nghĩ mà, em tin chị An sẽ không giận đâu, dù gì...bây giờ chị cũng trở thành người nhà mình rồi...
- Em hiểu An sao?
- Chị hai rất dễ hiểu, tại anh không để tâm thôi, chị ấy đơn giản hơn em nghĩ...
- Anh đã từng...
- Nếu không chắc chắn, anh có thể xác minh. Nhưng cứ nhìn biểu hiện của chị hai, em tin, chị hai hoàn toàn không giống chị Tú.

- ...

- Haizz!!! Anh cũng không phải lạnh lùng như vậy mà, sao cứ phải trói buộc mình chứ. Em ngủ trước nhá. Mà nè, bắt đầu ngủ với chị hai đi, ba mẹ sắp về rồi..

Nhỏ đập vai hắn rồi bước về phòng đi ngủ, hắn đứng ở cầu thang nhìn xuống trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ, thật khó để giải thích, thôi thì cứ im lặng như vậy, vì dù sao nó vẫn ở đây, bên cạnh hắn. Biết đâu một ngày, những thứ tình cảm đó tự nhiên sẽ được hiểu và cảm thông.

~•~

- Không mà...
- Đi mà...
- Không...
- Đi...
- Mami ngoan đi mà!
- Thôi...
- Ngoan chút đi chị hai.
- Mami, Shino muốn đi chơi cơ~

Nó chịu thua bỏ loi thân thể mình bị nhỏ kéo đi không thương tiếc, nhóc vỗ tay nhỏ cười khoái chí hí hửng cùng cô giúp mami chuẩn bị cho thật đẹp để đi chơi. Hải Nam đã đến từ sớm, ung dung ngồi uống trà và xem tin tức.

- Anh lên gọi anh hai kia, ngồi uống trà nhàn nhả quá ha~

Nhỏ đá chân anh đánh đá ra lệnh.

- Anh là khách.
- Vậy khách ngồi chơi xơi nước nhá, em đi chơi chuyện này sẵn tìm bạn trai luôn, tìm người nào dễ thương...

- Hừ!!!

Anh nghiêng rặng đi lên lầu gọi hấn dậy, nhỏ ở dưới chề môi chế giễu xong lại tíu tít chạy lên phòng mình lòi nó xuống nhà chờ hấn chuẩn bị.

- Minh Ý không khỏe em còn bày trò đi chơi.

- Chị lo cho anh hai hả?

- Chị nghĩ vậy thôi _nó cười trừ.

Nhỏ cũng cười, nụ cười thương cảm, rõ ràng là có tình cảm nhưng vẫn không chịu nhận, chị là ngốc, tên kia thì là đại ngốc, thật không thể hiểu...

Hấn hậm hực lái xe, miệng lén nhép máng mồm. Nhỏ đang đồ vui cùng nhóc ở ghế sau bỗng ló đầu ra trước hỏi:

- Anh mua xôi thiếu bà bán xôi không bán hả? hay cua con gái người ta được người ta hoan nghênh tặng chổi chà?

- Là ai bày trò này hả? _hấn bực dọc.

- Hừ~

- Mami ơi...mami. Cô Yên ơi, mami không khỏe.

Nhóc Shino kéo vạt áo nhỏ chỉ về nó mặt đã tái xanh từ lúc nào không rõ.

- Đồ ác độc, anh biết chị hai bị say xe sao không cho chị uống thuốc trước khi lên xe chứ!

- Chị không sao mà...

- Là ai lòi kéo cả nhà đi hả? _hấn máng mồm.

- Anh nha, kỳ ngộ lạ ó..._nhỏ bậm môi phản bác.

- Người của em em lo đi.

- Đồ máu lạnh.

- Chú hung dữ!!!

Nhóc lè lưỡi nói với hấn, anh quay mặt đi che tiếng cười nhưng lại không nhịn nổi bật cười thành tiếng, nhỏ cũng vậy, cười như dại trước câu nói của nhóc.

- Shino, con không ngoan, mau xin lỗi _nó xoay người nói với nhóc, dạy dỗ nhóc ngoan cũng là điều nó nên làm, cô giáo tương lai mà.

- Chú hung dữ với mami.

- Gọi là Daddy.

- Tại sao Shino phải gọi vậy chứ?

- Chú ấy lớn tuổi hơn Ca...

- Không, Shino không gọi Ca đâu.

Nhóc bướng bỉnh khoanh tay quay mặt ra cửa sổ mặc kệ mọi thứ, là ấn tượng không tốt về nhau, sóng gió chắc sẽ kéo dài. Hấn đưa viên thuốc cho Bảo Yên giúp nó uống, mắt kỹ càng quan sát nó qua gương.

- Đến biển không được mặc đồ quá hở hang đấy nhé!

Hải Nam xoay người nói với Bảo Yên ngồi ở ghế sau, hấn lén cười nghĩ rằng tên này chưa chi đã muốn toàn quyền sở hữu em gái, ngay cả câu tỏ tình còn chưa nói mà đã trở nên như vậy rồi, sau này thành công tuyên bố chủ quyền thì vị trí anh trai khi đứng gần chắc không bị đuổi đi chứ?

- Phải dùng cơ thể này để đi quyến rũ mấy anh đẹp trai sáu múi chứ, tìm em rể cho anh hai. Anh hai, anh nói có đúng không?

- Đúng đúng...

Hai người này chính là muốn đồ dầu châm lửa thiêu chết anh đúng không?

- Bảo Yên! Anh sẵn sàng tập thể hình luyện thêm sáu múi nữa để thành mười hai cho em vừa lòng.

Nó và hắn vô tình bật cười lớn làm cho anh ngượng vô cùng, thái độ này là ghen vô có đấy, anh và nhỏ rõ ràng chưa là gì của nhau mà.

- Thân hình của anh chắc chắn là không đẹp!

- Em đã thấy rồi sao?

- Em thấy rồi, cái lần anh sang tắm ké phòng anh hai đó...

- À, vậy em đã thấy những gì rồi?

- Haha...em thấy tất cả, rất rõ ràng..

- Vậy có nên chịu trách nhiệm không?

- Chịu... Anh nói gì chứ? Mắc gì em phải chịu? Chỉ thấy...thấy...

- Chịu trách nhiệm cho cơ thể của anh đó!

Nó bung mặt giấu đi nụ cười hết sức duyên dáng của mình, liếc sang Bảo Yên lại cười to hơn. Còn nhỏ thì ngượng chín mặt, vừa rồi nhỏ đã bị anh gài bẫy, chỉ tay về phía ghế trước hùng hổ hét:

- HẢI NAM! EM NHẤT ĐỊNH GIẾT ANH!!!

--•--

- Chị hai, em thật ngưỡng mộ chị quá~

Nó nhìn nhìn lại mình rồi nhìn sang Bảo Yên, ý muốn hỏi ngưỡng mộ về điều gì?

- Anh hai, em thật ghen tị với anh quá. Huhu...

Nú cánh tay hắn nhỏ dụi dụi mắt, tiếp tục nói:

- Đúng là có số hưởng, anh đã thấy chưa? Là bao nhiêu? Biết không?

- Biết chuyện gì? _hắn ngờ vực hỏi lại, con nhóc này không phải đang đề cập đến chuyện đó chứ?

- Là chị hai đó, có ngon không?

Nó giật mình khi nghe Bảo Yên nói câu có ngon không?, rõ ràng là đang nói chuyện chăn gối của người lớn mà, ngượng chết nó mất.

Hắn đen mặt lườm nguyệt em gái, lại không khỏi tò mò len lén nhìn xem biểu hiện của nó, mắt thấy vẻ mặt nó ngại ngùng nên nổi hứng trêu chọc liền nói với Bảo Yên:

- Thế bao nhiêu là bao nhiêu cái gì?

- Là..._chỉ tay sang nó, Bảo Yên đưa ngón tay về hình chữ S rồi chỉ từ trên xuống nói thêm_một...hai...ba...

- Nè, nè! Bảo Yên, chị nói em biết...mấy cái vấn đề đó có thể không nói nữa được không? Ở đây có Minh Ý với Hải Nam, họ là con trai. Con trai đó!

Nhỏ không quan tâm, mặc kệ là nó đang mặt mày méo xệch. Lượn lờ xung quanh nó một vòng cuối cùng đứng trước mặt anh trai nói quả quyết:

- Rất có số hưởng. Thân hình vô cùng tuyệt!

Vừa thấy hắn nhìn mình nó bèn hung hăng trừng mắt lại. Nhìn gì mà nhìn chứ! Có lạ lắm đâu mà nhìn? Áo ren, váy ren, có lót trong đàng hoàng chứ bộ, chi là hơi ngắn để lộ chân và eo một chút thôi. Có cần dò xét kỹ càng vậy không?

- Xin can đi mấy vị _anh chen vào giữa lời nhỏ ra khỏi vấn đề tế nhị này, không khỏi bức dọc cổ đầu Bảo Yên mắng _Em đó, nói năng vậy mà coi được.

Nó giật cái nón trong tay hắn lườm lườm đất Shino đi theo hai người kia ra biển. Đứng đây thêm giây phút nào nữa chắc nó thẹn đến chết luôn ấy. Bảo Yên, con bé đó, thật xấu xa... Đăng bởi: admin

Chương 7: Nhờ Biển Nói Với Em

- Chị hai, đi biển mà...ra bơi đi.

Nhỏ kéo tay nó, nó thì sổng chết bám víu vào cây dừa bên cạnh.

- Chị không ra đâu mà.

- Chị không biết bơi đúng không?

- Đâu mà, chị bơi giỏi lắm chứ bộ~

- Vậy ra đi chị.

- Thôi, không đi mà...

- Ra thay đồ, chị mặc áo mũ kín mít sao hợp với biển.

Nó vẫn không chịu thua cố bám vào cây dừa, ra nắng nó lại bệnh cho coi, với cả nó không biết bơi nữa chứ, ra đó nghịch nước chắc???

- Hải Nam!!!_nhỏ gọi cứu viện.

Qua mấy tiếng giằng co nó phải chịu thua lùi thui đi thay đồ ra biển. Nhóc Shino được buổi bắt tay với Bảo Yên phá muốn động biển, nó ngồi xây lâu đài cát mắt dõi theo nhóc trông chừng. Hắn với anh ngồi uống nước nói chuyện phiếm, nhưng mắt chủ yếu ngắm mấy em chân dài...

Xế chiều cả bọn bị nhỏ lôi kéo đi ăn đồ nướng, xong lại lôi ra các quán vỉa hè ăn vặt, nhóc Shino và nó hào hứng phải biết, mặc cho hai tên kia mặt nhăn mày nhí khó chịu. Quầy nào của chợ đêm khi đi qua tụi nhí nhố bao gồm nó, nhỏ và nhóc đều phải cầm trên tay một món đồ ăn. Không mua thì ba đứa đòi khóc lóc nảm dạ, rốt cuộc anh không thể nhịn.

- Bảo Yên, mấy món này...

- Em ô-kê là được mà.

Nhỏ gặm xâu bò viên quay lại nói với anh, tay còn đưa một viên khác về hướng anh tỉnh nghịch hỏi:

- Ăn không?

- Rốt cuộc khi nào mấy đứa mới chịu về, hơn 7 giờ rồi.

Hắn đưa tay nhìn đồng hồ ra chiều nhấc nhổ, nhỏ nhón nhơ ăn nốt xâu bò viên còn lại, nó không phục lấy điện thoại ra xem, xong lại xụ mặt im lặng.

- Minh về khách sạn dạo biển nha, buổi tối lằng lẩn lắm_nhỏ nín tay anh nài nỉ.

- Về nghỉ ngơi mai đi học_há miệng đón viên xúc xích từ nhỏ anh nghiêm nghị.

- Hải Nam...!!!

- Cái thói quen gọi tên tiền bối em học từ ai vậy?

- Chị hai gọi anh Ý_nhỏ thần nhiên trả lời.

- Về!

Cả bọn ùu xiu dắt tay nhau đi về, ai kháng lệnh hắn ngủ ngoài đường luôn chứ chơi.

Về khách sạn nó dỗ Shino ngủ rồi lững thững ra ban công ngắm biển. Nơi này là quê của đèn biển, tên đó không biết bây giờ đang ở đâu, có thực hiện được ước mơ chưa, rồi còn chuyện tình cảm với Hải Quy nữa. Nó phì cười nhớ về đám bạn năm cấp hai, chắc mọi người quên nó rồi còn đâu.

- Sao vậy?_hắn khoác áo cho nó, tay tựa lan can nhìn băng quơ hỏi nó.

- Không có gì_nó cười, nụ cười vu vơ và ngọt lịm.

- Nhóc đó...sao lại gọi em là mami?

Hắn hỏi nhỏ, giọng vô cùng nhỏ, giống như đang tự hỏi bản thân. Nó đưa mắt nhìn về ngạc nhiên, mỉm cười quay lưng tựa vào lan can định trả lời nhưng lại hỏi:

- Anh nghĩ sao?

- Giống như trước.

- Là ghen hay giận vậy? _nó giấu nụ cười.

Hắn im lặng nhìn nó, mái tóc nó bị gió thổi bay hòa vào màn đêm như sóng gợn, nhẹ nhàng đến lạ, gương mặt nó tươi cười dưới ánh trăng tựa như thiên thần, vẻ đẹp hồn nhiên trong sáng. Hắn đột nhiên sợ, sợ rằng nó tự nhiên biến mất trong suy nghĩ của hắn, sợ một ngày không xa hắn bỏ quên tình cảm của mình làm lạc mất nó. Nhưng nếu nói ra, nó có còn giận với lời chối từ năm đó, còn giận vì câu nói quá đáng của hắn lúc đó, liệu rằng trong nó có còn hắn...

Chuyện xảy ra vào đợt hội trại của trường, trước khi bước đến khoác áo cho cô hắn cũng quan sát nó rất kĩ. Thật sự là hắn không tin nó làm vậy, một cô bé vô cùng dễ thương cả trường ai cũng say như điên, nhỏ nhắn và yếu đuối sao có thể đẩy ngã Tú và chìm cô trong nước được chứ. Gương mặt nó lúc đó cũng xanh xao không kém, một bên má còn sưng lên đỏ ửng, nó chắc chắn cũng đã bị bắt nạt. Nhưng tại sao, nó không giải thích, khi hắn xuất hiện và bảo vệ Tú chỉ thấy nó đứng ngây người ra đó, tay bụng má mắt rưng rưng nước cùng với vài tiếng nấc nhỏ.

- Anh luôn có ấn tượng không tốt về em. Đúng không?

Giọng nó nhòe đi trong nước mắt, môi mấp máy hỏi hắn mà mặt lại quay sang hướng khác trốn tránh, nó chính là không muốn hắn thấy mình yếu đuối..

Mình Ý khẽ trộm nhìn cô vợ nhỏ của mình, nó đang đắn đo điều gì sao lại khóc? Còn nữa, hắn cũng chưa bắt nạt hay lớn tiếng với nó điều gì mà.

- Khánh An! Em sao vậy? _hắn ôn nhu hỏi nhằm trấn an con bão lòng trong nó, ngay bây giờ hắn không muốn trả lời câu hỏi này chút nào.

- Anh còn nhớ không? Là lần cắm trại...

- ...

- Em cũng thật xấu đấy, dám bắt nạt cả bạn gái của hội trường.

Cảm thấy nụ cười mình khá gượng gạo, không, là rất gượng gạo, nó quay đầu nhìn ra biển để gió thổi bay sự yếu mềm chứa trong từng giọt nước mắt. Hắn lại không nói, về mặt cứ trầm tư khó đoán...

- Anh có còn nhớ mình đã nói gì không?

- ...

- Anh vẫn yêu chị Tú chứ?!

- ...

- Em...lẽ ra không nên hỏi vậy...

- Em có thể coi như chưa xảy ra, quên đi được không?

- Nhưng mà anh không muốn gặp lại em, vậy có gì mình phải thỏa thuận sống với danh nghĩa vợ chồng?

- Khánh An!

Hắn nhắc khẽ, có chút gắt gao trong lời nói. Mọi thứ này giờ hắn nghe được từ nó vốn dĩ đã là chuyện cũ, nhớ kĩ như vậy chắc chắn là rất hay buồn. Sao hắn lại chẳng để tâm đến việc đó.

- Mình Ý! Là khi trước em thích anh, em đơn giản nghĩ rằng đây là thứ tình cảm của trẻ con thôi. Hóa ra lại không vui chút nào...

Kéo cơ thể nhỏ nhắn của nó ôm vào lòng, tay cực kỳ siết chặt.

- Cho anh một cơ hội. Được không?

Từ khi đó của chúng ta đã bắt đầu từ đâu ai còn nhớ rõ?

Giấc mơ cũng phải chăng là lời hứa hẹn không báo trước?

Hiện tại có thực sự đã đủ yêu thương, không cần chấp vạ?

Lo lắng về điều gì sẽ tự làm mình đau đầu vì điều ấy, cứ băng quơ suy nghĩ rồi cho qua, khi nào lộn xộn hẳn bới tung lên sắp xếp lại.

Cho hẳn cơ hội để tiếp tục làm đau mình sao? Hay cho hẳn cơ hội chỉ để bù trừ thay thế Tú?

- Là anh không đúng, An An! Anh xin lỗi...

Còn níu kéo được nữa không? Chuyện đã thành ký ức cứ sâu vào tim rồi, xóa đi vẫn còn sẹo. Không đau lắm nhưng cứ dày vò nhau mỗi ngày, từng chút một...

Làm thế nào để quên?

--●--

- Hải Nam, hắc xì...mai mình nghỉ nữa nha, còn chỗ này em chưa đi _nhỏ xoa xoa mũi ngược mặt nhìn anh nài nỉ.

- Em bệnh rồi còn muốn đi chơi sao? _anh ôn nhu nhìn nhỏ lo lắng.

- Anh Minh Ý làm bác sĩ, hắc xì.

..em không sợ.

- Em không giống Minh Ý.

- Không giống, tại anh Ý là con trai, em là con gái. Con gái là để yêu, em có bệnh, Hải Nam cũng lo cho em mà, đúng hôn~

Nhỏ tỉnh nghịch ôm cánh tay anh vừa nói vừa cười. Hải Nam vui vẻ bẹo má cô gái ngồi cạnh nói với vẻ hạnh phúc:

- Rốt cuộc công của anh vẫn chưa phải là công cóc.

- Công gì?

- Như em nghĩ...

- Vậy là em có thêm một người anh trai nữa, nhưng chắc chắn anh tốt hơn Minh Ý _nhỏ vỗ tay đắc chí.

- Anh trai? _Hải Nam ngu ngơ hỏi.

- Chính xác.

- Em lấy bệnh ngực của chị hai em hả?

- Cái gì? ai ngực? hắc xì...

- BIẾT LO CHO MÌNH KHÔNG HẢ? _anh lớn giọng trách yêu.

- KHÔNG _Bảo Yên ương ngạnh trả lời.

- Ở nhà anh có thuốc cho người đàn độn, về anh lấy cho uống.

- Anh uống thì đúng hơn.

Cả hai cãi nhau ồn ào khắp biển, nơi này lãng mạn như lời nhỏ nói đến vậy sao? Lãng mạn đến mức cãi nhau, thật sự rất vui đấy...

- Ui dza!!!

Bảo Yên mém ngã vì đột nhiên anh dừng lại làm nhỏ không kịp phản ứng đâm sầm vào người đối diện, vừa định mắng anh một trận cho hả giận lại bị anh làm cho bất ngờ. Nụ hôn lãng mạn đúng chất tình nhân, mà nhỏ thì không hợp. Nhỏ khó chịu chống cự không hiểu gì, mặt bỗng nhăn nhó đẩy anh ra, môi nhỏ vừa bị ai đó cắn vào đến mức bật máu.

- Anh không muốn làm anh trai em, biết chưa!!

- Hức...chảy máu luôn rồi nè _nhỏ đá chân anh âm ỉ.

- Do em không hiểu tình cảm của anh.

- Aaaaa...đáng ghét!!!

Hải Nam bật cười ôm nhỏ vào lòng dịu dàng nói:

- Anh không cố ý đầu nhóc con, chỉ muốn nhờ biển đêm nói rõ với em thôi, nơi này rất lãng mạn, anh có thể tỏ tình. Bao lâu rồi em vẫn không hiểu.

Bảo Yên quay người đi hờn dỗi.

- Không hiểu.

- LƯU BẢO YÊN... TRIỆU HẢI NAM NÀY RẤT YÊU EM, ANH MUỐN...

- Anh nhỏ tiếng chút.

Nhỏ lấy tay che miệng anh chặn lại câu nói anh vừa hét lớn trước biển, người khác nghe có nước độn thổ. Mọi người ở gần đó ồn ào ngó nhìn hai nhân vật chính, nhiều người ngoại quốc còn tò mò hơn.

- What did they just say? (Họ vừa nói gì vậy?)

- So romantic!!! (Lãng mạn quá)

- They just confess. (Họ vừa tỏ tình đấy)

Nhỏ ngại ngần chạy luôn về khách sạn bỏ lại Hải Nam ngẩn người cũng vội vàng chạy theo sau.

Tối đó nó trở mình liên tục vì cứ nghe tiếng chuông tin nhắn của người bên cạnh, hấn ở phòng đối diện cũng khó ngủ bởi tiếng cười của tên bạn thân. Họ đang yêu, đó là bí mật chỉ có biển đêm biết... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Camera Bằng Mắt

Nó học lớp sư phạm chuẩn bị ra thực tập, đó là ước mơ từ thuở bé đến giờ. Nó rất thích trẻ con, điều đó được minh chứng bởi tụi trẻ con bên nhà Minh Ý đang xúm xít vào nó không rời nửa bước. Ba mẹ hấn về nước mang theo tụi con cháu cùng họ đến để làm vui về căn nhà. Cái này là do nhỏ mách lẻo khi thấy hấn hờ hững với nó qua mấy năm chung sống, ông bà cũng khá bất ngờ nhưng không cố ý ép buộc, chỉ muốn thử dò xét để xem biểu hiện của cả hai thế nào.

- Con mời ba mẹ ăn cơm_nó và nhỏ đồng thanh lễ phép nói với hai vị trưởng bối.

- Mời bác_lũ nhóc lễ phép.

Ông Lưu cầm đĩa thông dong ăn cơm mắt nhìn Shino ngờ vực, nhỏ cười thầm xem hai người kia giải thích thế nào, hấn thần nhiên như không, nó bối rối liếm môi, giải thích:

- Hạo Ân là con trai của bạn cùng lớp con, bạn ấy ra nước ngoài có công việc nhờ con trông hộ vài ngày thôi ạ.

- Không sao hề...hề...

Ông Lưu cười gian liếc nhìn con trai mình, ai kia thì lại nhón nhơ vừa ăn vừa uống nước. Bà Lưu lắc đầu đưa mắt nhìn chồng. Hết cách...

--

- Sao...sao Minh Ý ở đây? Về phòng kia đi chứ!

- Em còn chưa hiểu ba mẹ sao?

Nó chớp mắt mặt đần ra, tay cầm khăn lau khô mái tóc vừa gội ướt. Hấn kéo tay nó ngồi trên đùi mình nháy mắt ra hiệu không được kháng cự.

- Ba mẹ ở ngoài.

- Sao anh biết? lợi dụng hả?_nó cãi.

- Em thử cãi lớn nữa đi, ba mẹ biết mình giả vờ sẽ không cho ở nhà nữa đó_hấn nói nhỏ vào tai nó.

- Em về quê với ba mẹ em.
- Gìoi lắm...
- Anh không thay đồ ngủ hả? _ nó dò xét người hấn.
- Không đợi em nhắc.
- Nè! Hay mình thử giả bộ...
- Suyt...

Hấn đưa ngón trỏ ngắt lời nó, nó hiểu ý mím môi nhìn ra cửa nói nhỏ lại. Cả hai thỏa thuận xong bèn đi ngủ, ông bà Luru cũng đã nhanh chóng về phòng an tâm đi ngủ, con bé Bảo Yên báo tin giả thì phải, hai đứa nó vẫn rất tốt mà...

Nó dậy sớm làm bữa sáng cho cả nhà, chuẩn bị đồ cho hấn đi làm. Bà Luru trầm trồ khen ngợi vì nó rất chu đáo, hơn cả lời kể của Bảo Yên. Bà chắc chắn nó sẽ thay đổi được hấn, dù là một chút, có nó bà sẽ yên tâm hơn về hấn.

Trước kia, hấn không phải là người lạnh lùng gì mấy, nhưng từ dạo cô bạn thân giữa cuộc tình tay ba gồm hấn, anh và người con gái kia làm hấn luôn trốn mình trong vỏ bọc, cả hai tên con trai đều bị gạt. Có lần giữa anh và hấn xảy ra hiểu lầm không nhìn mặt nhau hơn ba năm. Rốt cuộc bị ông Luru phát hiện nằng cho một trận, lúc đó mới là học sinh lớp 8, yêu đương chắc chỉ là do cảm nắng, như vậy sao chắc chắn được kết quả. Cô gái cảm thấy mình có lỗi đã tránh mặt cả hai.

Năm hấn học 12 bỗng nghe tin cô gái mình yêu mất do tai nạn, vì thế mà hoàn toàn xa lánh mọi người, tính cách cũng vì đó mà thay đổi. Ngày đó gặp Tú, hấn có cảm giác thân quen bèn đem lòng yêu mến, nhớ nhưng thay cho hình ảnh của Tú Ngọc. Nỗi nhớ về quá khứ vẫn còn ám ảnh, hấn nhiều lần gọi sai tên cô, chuyện tình cảm của họ luôn xảy ra xích mích. Cô cũng ít khi chỉ muốn hấn là của mình, bà Luru không vừa ý vội tìm người thay thế ngăn cản chuyện của hấn, cô cũng hiền lành, dịu dàng nhưng trong thâm tâm luôn là ý đồ toan tính không lường được.

Ngày đó gặp nó, bà đã vô cùng thích, thúc giục hấn chia tay cô để đồng ý đám cưới và bây giờ bà vẫn rất hài lòng về nó.

Lúc đám cưới, hấn thỏa thuận không cho người làm về nhà cùng ở để thử nó, bà đồng ý tin rằng nó làm được. Quả thực không sai, bà luôn luôn đứng trong quyết định của mình. Bà Luru suy nghĩ thích thú cười một mình, ông Luru lấy làm lạ khều vai bà hỏi.

- Bà tính chuyện ác à?
- Ông này! Có thấy Khánh An không? Rất chu đáo ông nhì!
- Thì đã sao?
- Mình không ở đây lâu, sao có thể tính chuyện cho bọn nó được...
- Tôi vừa lòng rồi, con bé rất tốt.
- Camera, tôi sẽ lắp camera theo dõi 24/24, dù mình ở nước ngoài cũng theo dõi được.
- Bà từ lúc nào tính ra mấy chuyện vặt đó vậy?
- Tôi nôn có cháu mà.
- Thằng bé Ân nó gọi bà là bà nội đấy còn muốn gì?
- Ông không biết gì cả...ngồi đây đọc báo đi, tôi đi gọi người lắp camera giám sát.

Ông nhún vai chịu thua tùy bà xử lý, ông thì vẫn luôn hài lòng. Tin chắc rằng Minh Ý sẽ khuất phục trước cô con dâu này, bởi nó rất đặc biệt...

Camera được bà Luru bố trí khắp nhà, từ cửa ra vào đến chậu hoa, cái bát ăn cơm. Tiễn ông bà ra sân bay, nó và Bảo Yên về nhà tung búng quậy phá với nhóc Shino. Cả ba làm bánh kem để tối nay mừng sinh nhật cho nhóc thay ba Chí Đại. Tối hấn về cũng nhập bọn dưới sự lôi kéo của nó, nhóc thân thiết với hấn hơn sau bữa tiệc sinh nhật, nhò trở mặt nhìn Shino gọi Ca Ca mà bất ngờ đến á khẩu. Nó tươi cười nhìn không khí hôm nay mà thấy vô cùng hạnh phúc...

- Anh sao còn chưa về phòng mình?
- Đây là phòng mình mà!
- Em...trước giờ ngủ ở đây. Anh đang tranh phòng với em hả? _ nó nói lấp lửng, hấn đang có mưu đồ gì vậy?
- Ở đây có đồ của anh thì là phòng anh _ hấn mang cái gối ôm vút vào trong tủ, vừa đi vừa nói, ngang qua nó còn cưng chiều bẹo má một cái.

- Tường bờ hả?

- Em thử xem tủ quần áo đi.

Nó mở tủ nhìn đồ đạc hần được mắc ở phía sau lập tức hùng hổ xoay lại hét lên.

- Ở đâu ra?

- Nhỏ tiếng chút người ta còn ngủ_ hần nhàn nhả ngã người nằm xuống, cơ thể chiếm trọn cả cái giường lớn.

- Anh...đi xuống!!!

Nó tiến lại phía giường lôi hần xuống, nhờ sau này có lý do nó cũng không phải thẹn với lòng, với sau này có kiếm được chồng khác nó cũng không cảm thấy có lỗi vì mình vẫn còn rất hoàn hảo, chưa mất mát gì.

- Em lý quá_ hần giữ tay nó lại ôm nó vào lòng

- Em không cho Minh Ý ở đây_ nó cứng đầu giãy giụa.

- Suyt..có camera, em phối hợp chút đi.

- Xạo vừa~

Nó đảo mắt quan sát căn phòng, xong lại chề môi không vừa ý, không có gì gọi là khả nghi cả, là tên kia bày trò, chắc chắn rồi. Vừa định quay lên xử đẹp hần lại bị hần dọa cho sợ đến mức câm như hến.

- Em còn nói anh liền tiền đâm hậu sát

...

...

- Vậy buông ra em còn ngủ.

...

- Nè!

...

- Ê! Sao Minh Ý biết là có camera?

Nó hời hợt sang chuyện khác tránh hần im lặng. Không khí này vô cùng ngượng ngịu đó, tư thế này cũng rất là ám muội, không nói gì chắc nó tắt thở chết mất...

- Con gái có giác quan thứ sáu mà sao...

- Anh nói anh hả?_nó cười, còn chưa để hần nói hết câu.

- Cái đầu em...

- Có thấy được hết phòng mình không? Có nghe được mình nói cái gì không?_nó tò mò.

- Nghe nhưng không thấy.

- Vậy mắc gì em với anh phải nằm gần, sofa còn chỗ kia, anh ra đó đi.

- Tùy hướng.

- Anh đang tìm có để ôm em đứng không?

- Có cho cũng không thèm, đừng tưởng bờ...

- Ê! Vậy nếu Minh Ý bắt nạt em, cũng đâu có gì làm bằng chứng để mếu ba mẹ đâu?!

- Anh bắt nạt em khi nào?

Hắn hết kiên nhẫn với nó, nói gì nói lắm thế không biết, lại toàn nói mấy chuyện linh tinh.

- Thí dụ thôi_ nó chu mỏ.

- Ngủ đi!

Hắn đưa tay tắt cái đèn bàn, ngay khi ánh sáng vừa tắt, bóng tối ập đến đã cảm nhận được cô gái trong lòng khẽ run, cơ thể nhỏ bé rút sâu hơn vào lòng mình, thanh âm trong trẻo vang lên kèm theo cái nín áo vô cùng nhẹ nhưng chứa đầy nỗi sợ hãi:

- Có thể...mở...mở đèn lên lại không?

- Sao vậy?_hắn lo lắng vuốt vuốt lưng trấn an cô gái nhỏ trong lòng, lẽ nào nó sợ hắn làm gì sao? Vậy thì không đúng rồi, hắn và nó chính là vợ chồng mà.

- Em...bóng tối...hơi sợ...sợ...một chút_ nó nói ngập ngừng, còn không có người bên cạnh như bây giờ chắc chắn nó sẽ khóc khi nhìn thấy bóng tối đó.

Đèn bàn sáng, hắn nghe được tiếng nó thở phào nhẹ nhõm, tay nắm áo hắn cũng dần buông lỏng, cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng. Hắn chưa từng biết nó sợ bóng tối, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ run sợ của nó như hiện tại. Cô nhóc này lúc còn đi học rất mạnh mẽ mà không phải sao? Có gì lại sợ bóng tối, không gian này rất đơn giản mà...

- Em sợ đến vậy sao? Anh không làm gì cả.

Thanh âm trầm ấm cất lên kéo nỗi sợ hãi trong nó về con số zero, có hắn rồi nó đã không còn sợ. Trốn tránh câu nói đó nó tính nghịch cười cười:

- Tự xưng thấy Minh Ý giống siêu nhân quá, cảm giác rất an toàn luôn nha!

...

- Đồ nhất gan_hắn trêu.

- Em không có_nó cãi.

Mặt hắn gian xảo, nhìn xuống cô gái nhỏ đang ở trong lòng mình mắt tràn đầy ý cười, lại tiếp tục trêu:

- Tư thế này rất thoải mái đúng không?

...

Nó hóa đá, cái tên này...không phải lộ rõ bản tính xấu xa ra rồi sao? Tự động ôm người ta bây giờ còn nói, làm như nó muốn lắm không bằng. Cơ mà, tay nó cũng đang ôm hắn. Mặt nóng bừng lên, hai má đã từ lúc nào đã ửng hồng vô cùng khó chịu, đưa tay đẩy hắn ra nó nói lắp lửng:

- Tại...tại...anh tắt đèn, em sợ bóng tối quá chứ bộ~

Minh Ý thoáng cười, lại kéo nó ôm vào lòng ra lệnh không được chống đối, nếu không liền tiền dâm hậu sát

Nó đành im lặng, thôi thì ngủ vậy, hắn chỉ ôm thôi chứ có làm gì đâu mà sợ. Nghĩ vậy nhưng nó lại không chịu thua buông lời đe dọa:

- Em cũng cao tay lắm đó nha. Không chịu thua Minh Ý đâu!

Hắn cười muốn đầu ca ruột, dọa đúng người rồi thì phải, con nhóc này, im lặng thì đáng sợ, mà mỗi khi cãi lại vô cùng giống như đứa trẻ, hồn nhiên phải biết. Nó rất dễ hiểu y như lời Bảo Yên, nói năng vụng về và chưa chính chắn, sau này không biết sao mà làm mẹ được đây. Nhưng thôi vậy, nó bớt về khó khăn chịu cãi tay đôi với hắn vậy là còn có thể thay đổi được, sau này từ từ dạy cũng chưa gọi là muộn. Hắn đột nhiên thấy nó dễ thương quá...

- Sau này có anh bên cạnh rồi, em không cần phải sợ. Bé con! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chuyện Của Ai?

Hải Nam bước vào nhà ngó qua ngó lại, thấy có gì rất lạ. Lại tiếp tục ngó ngó nghiêng nghiêng để nhìn cho kỹ, lại cảm thấy rất lạ. Tiếng cười càng ngày

càng lớn vang lên khắp nhà, anh còn chưa hiểu hết đã bị ai đó mạnh tay đập bộp vào đầu đau không thể tả...

- Hải Nam, anh định trộm đồ nhà em hả?

- Sao em dám? _anh nghiêng răng.

- Tiện tay, tiện tay... _nhỏ cuối đầu nói e dè.

Nhóc Shino hò hét chạy ra đón anh trông rất nhiệt tình, nhỏ và nó còn tưởng anh là Ca của nhóc luôn kia...

Vốn là Bảo Yên nhấn tin dọa anh nói đang đau bụng, không qua cứu thì nhỏ sẽ tiêu đời. Nó lúc đầu còn can ngăn bảo đùa quá mức sợ anh giận, nhưng do cả hai chị em đều nhất gan như nhau nên đành vậy, phải lợi dụng anh một lần nữa rồi. Hải Nam nhấn mặt tức giận muốn đem cả ba ra quỳnh đồn cho chữa tật sau này khỏi dám nghịch thế nữa, anh sợ nhỏ xảy ra chuyện thật nên chưa kịp ăn tối đã chạy đến, có ai ngờ chỉ là mấy trò bỡn cợt của đám con nít.

- Minh Ý có nói anh hiện đang là người lớn nhất, anh có quyền phạt...

- Hải Nam..

Nhỏ nịnh bợ lắc lắc tay anh giọng ngọt như mía, mới hôm bữa nói thích người ta mà bây giờ vậy đó, sau này ai dám gả về làm vợ anh chứ.

- En đâu có ý đâu mà.

- Ok..Ok..muốn anh sang đây là chuyện gì?

Hải Nam mũi lòng, dịu giọng hỏi. Thật ra anh cũng lo lắng, sức khỏe nhỏ cùng với cô chị dâu này đều không tốt từ nhỏ, hẳn lại đang bận công việc phải ra tận Hà Nội không ai xem chừng hai cô nương này, rồi có gì ai kịp lo, đã vậy tên bạn thân còn đặt hết trách nhiệm lên vai anh, bảo anh quản lý tụi nhỏ. Bây giờ thì...có giờ thì về đây mà quản, anh chưa rồi..

- Anh ở lại đây nha.

Nó đưa đôi mắt cún con nhìn anh, anh lại quay đi sợ sẽ bị gục ngã với chiêu thức của bọn quỷ này mất.

- Hải Nam!

- Ca 2!

- Thôi, thôi. Không tin mấy đứa được.

Nó xụ mặt, nhỏ liếc mắt nhìn nháy mắt ra hiệu cho nó gọi hẳn. Mách lẻo bây giờ chính là thượng sách.

- Em gọi Minh Ý nha!

...

...

- Rồi, rồi...nhưng anh nói trước, không được quậy. Bảo Yên mai còn đi chụp ảnh hôm nay nhất định phải ngủ sớm.

Anh cảnh cáo, tiện thể đe dọa cho mấy đứa trẻ con này biết. Không ai đảm bảo hẳn giận lên sẽ như thế nào đâu. Nó chưa hiểu chuyện gì vô tư cười. Nhỏ nhanh nhẩu hơn đưa tay chào kiểu quân đội nghiêm nghị.

- Yes sir.

- Cái gì? _nó hỏi.

- Nói giống em đi, giả bộ hứa thôi _Bảo Yên ghé tai nó nói nhỏ.

- Ờ...

- Okie Ca 2. Bây giờ ăn cơm rồi cả nhà ngủ thôi.

Sau cái phát tay của nhóc cả lũ xúm nhau xuống bếp tranh đồ ăn. Đứa cười đứa khóc rộn rã hẳn lên...

..•-

Căn phòng màu tím nhạt được trang trí khá gọn gàng và cẩn thận đến từng chi tiết, nó được dịp nhìn kỹ căn phòng mà nó được đặc cách cung chiều chuẩn bị theo sở thích khi về làm vợ ai kia. Sau đám cưới ba mẹ hẳn ra lại nước ngoài, vì một lý do nào đó nó nghiêm nhiên thỏa thuận với hẳn để hai

đưa khỏi ở chung phòng, tất nhiên quyền lợi của nó phải nhiều hơn, cũng để tránh tình trạng hai người khó nhìn mặt nhau nên hiện tại hấn vẫn ngủ ở phòng sách.

Ban đầu đồ đạc hấn được dọn đi rất kỹ không còn thứ gì được ở lại trong phòng nó, vậy mà lúc ba mẹ về đồ đạc hấn luôn ở gần theo đúng cặp đôi mà ông bà đã mua. Hấn tinh ranh hơn nó nghĩ, ngay cả nhà có camera hấn cũng biết, vậy là từ giờ hấn phải luôn có mặt trong phòng với nó để giả vờ cho mối quan hệ mà ông bà Lưu vẫn tưởng là tốt đẹp này. Nó không thiết nghĩ đến chuyện đó nữa, mặc kệ hấn, dù gì cũng chỉ là ngủ, còn có nhóc Shino và chắc gì hấn đã dành tình cảm cho nó đâu mà lo sợ...

Nó thay đồ ngủ, đứng ở cửa sổ nhìn phố đêm Sài Gòn từ trên cao, nơi đây toàn nhà cao tầng san sát nhau, cứ thi nhau mọc lên dày đặc, thảo nào người ta lại gọi là thị thành xa hoa tráng lệ. Nó bỗng thấy nơi này thật ngột ngạt muốn về lại quê với ba mẹ, trở lại những ngày được đi trên con đường đất ở trong xóm, được tự tay chèo xuồng hái bông súng trắng nấu nồi canh cá, được phụ mấy cô mấy dì gói đòn bánh tét mỗi độ trong xóm có nhà đám giỗ, rồi còn được ra đồng bắt ốc bắt cua...

Ở chốn xô bồ này đông người quá làm nó như bị lạc lõng, sợ mình sẽ bị cuốn theo những phù phiếm cuộc đời mà hiện tại đồng tiền đang là danh vọng, có thì được mà mất thì hết.

Nó ngồi xuống ghế tay mở nắp cây đàn piano lướt lướt vài phím thấp cao không xác định, xòe bàn tay mình ra nó cười thầm tự nhủ không được nữa rồi.... Đôi mắt sụp xuống tất đi tia hy vọng từ lâu đã chớm nở thành một nghệ sĩ đàn nổi tiếng. Nó nhớ rất rõ ngày ba vì rượu chè say xỉn mà ra tay đánh mẹ, trong men say ông không ý thức được việc mình làm lỡ tay cầm dao làm mẹ bị thương, nó vì sợ hãi cố can ngăn ba mà vô tình để tay hấn sâu một vết cắt. Bàn tay mảnh khảnh đỡ lấy nhát dao khi ba bỏ nhào đến đánh mẹ, đẩy mẹ chạy đi lại vì ba trượt chân té ngã mà quay lại. Mặc kệ bàn tay mình đang chảy máu nó sốt sắng chạy sang nhà hàng xóm gọi người giúp ba.

Thật ra mà nói, giận ba thì cũng giận lắm, nhưng phải nói nó thương ba nhiều hơn là giận, ba không còn nhớ được ai nữa ngay cả những người thân nhất. Ủ, thì mẹ khỏi phải khổ với những trận đòn roi không lý do từ ba, nhưng mẹ lại khổ khi chăm sóc cho chồng mà y như chăm sóc cho một đứa trẻ. Ba mất sau hôm đau đầu lúc nửa đêm, hai chị em nó còn chưa hết buồn thì mẹ đi thêm bước nữa. Cha dượng cũng như ba, đôi khi còn hơn thế, hết say xỉn lại cờ bạc nợ nần, chị hai đi học ở xa chán nản không muốn về lại nhà, nó phải chịu nhiều trận roi đòn thay cho mẹ khi ông vô cớ nổi giận...

Chị Di nói sự thật rằng nó không có huyết thống gì với ai trong căn nhà này hết, là chị có ý gieo những suy nghĩ đáng cay vào lòng nó. Nó không nghĩ vậy, nhưng giận chị lắm, giận ba và giận luôn cả mẹ. Nhưng rồi không thể giận họ được lâu bởi họ đã nuôi nấng nó hơn mười mấy năm qua, bao nhiêu cay đắng khổ cực cũng đều có nhau san sẻ...

Nó đưa tay lau nước mắt sợ nghĩ về sẽ càng đau sót hơn, nhưng trong đầu vẫn chưa vội tắt những suy nghĩ về người cha dượng, mẹ sao chung sống cùng với ông ta được... Càng nghĩ càng đau, càng đau lại càng giận. Mẹ vì ông ta mà đồng ý gả nó đi đổi lấy số tiền lớn để trả nợ, nó như con quay lạng thình nhìn người khác sắp xếp cuốn phim cuộc đời mình mà chẳng thể làm gì...

Âm thanh các phím đàn vang lên mỗi lúc một to, lạc hấn với bài hát nó vừa mới đánh, chỉ còn nghe tiếng ình..ình.. khi nó tức giận mạnh tay ấn lên những phím chẳng đâu vào đâu phá tan bản nhạc. Ngón trở phải đau lên tưởng chừng như sắp gãy, lòng bàn tay trái lại âm ỉ nhói lên như dao cắt.

Rốt cuộc mọi thứ bây giờ là chuyện do ai? Người nhốt nó về nuôi hay người sinh ra nó? Chuyện này nếu không phải là nó thì ai mới là người gánh chịu những nỗi đau này? Rốt cuộc nếu chẳng phải là nó thì chuyện này...?

**

- Khánh An! Đây là món cá kho và canh mà ba Hải đặc biệt xuống bếp nấu cho con để mừng con thi đỗ. Ba chúc con và chị hai học thật giỏi, phải thật giỏi đấy. Biết chưa?!

- Dạ ba~

Khánh Di và em gái cười rạng rỡ vỗ tay hoan nghênh nồi canh cá với món cá kho dân dã của vùng quê ba làm hứa là sẽ học thật giỏi. Bữa ăn đạm bạc trong ngôi nhà nhỏ với ánh đèn dầu hoe hoe phát phờ trước gió. Tay ba run run gấp miếng cá thả vào trong chén hai chị em, nét cười có chút âu lo.

Ba đã đủ khổ cực nuôi lớn hai chị em nó đến từng này tuổi, cái gì ngon cũng dành phần cho nó và chị, bữa cơm này ba chỉ muốn gia đình được thoải mái ngồi cạnh nhau vui vẻ mà ăn uống. Vậy mà mẹ lại không có mặt, cũng không biết đi đâu tối khuya còn không thấy về...

.

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa. Chỉ còn chị Di là người thân duy nhất đối với nó, lại còn không phải là chị ruột. Nó đang rơi vào hoàn cảnh nào cũng chẳng biết, là cô đơn một mình sao??? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Em Nhớ Anh...

Kem dù lạnh đến mấy cũng phải tan ra vì sức nóng. Và tình cảm dù lạnh đến mấy đợi khi đủ yêu thương cũng tự khắc sẽ đông đầy...

Người ta nói như vậy có đúng với hân bây giờ không? Rõ ràng là đang vì nó mà không ngủ được nhưng vẫn ép mình chẳng chịu nói ra. Nói thế nào đây? Làm sao nó hiểu? Có chẳng nói ra nó cũng ừ.. ờ.. xem như gió, mai lại vô tư không còn nhớ. Hóa ra không có hết yêu, bớt yêu, hay không còn yêu. Con người ta chia tay nhau với hàng ngàn nguyên do nhưng đa phần chỉ có cùng một lý do chẳng ai dám đối mặt chưa-từng-yêu..

Đúng, chuyện của hân cũng như vậy nên trước nó mãi không dám đối mặt để nói ra câu thật lòng đã từng có lần hân cũng nhớ nhưng nó. Im lặng có dễ hiểu hơn không hay càng khó đoán? Người ta nói im lặng cũng là cách trả lời, hay cứ vậy có khi lại tốt...

- Chết mất...

Hân vô đầu bứt tóc khi luôn thấy bóng hình nó xung quanh căn phòng này, đây là khách sạn không phải là nhà sao lại thấy rõ nụ cười nó như vậy? Có khi nào...?

Hân chịu, thừa nhận rằng vắng nó hân rất buồn, tuy thời gian cả hai nhìn mặt nhau ở nhà rất ít nhưng phải công nhận là nó rất đặc biệt. Màn hình laptop vẫn sáng nhưng tâm trí hân lại lơ lửng trên cái đèn trùm ở giữa phòng, tay cứ soạn tin nhắn rồi lại xóa đi, hân muốn biết nó đang làm gì? Đang ở đâu? Cùng ai?...

- Minh Ý!

Nó ở bên kia lập lại câu a lô đến lần thứ tư vẫn không nghe ai nói chuyện bèn gọi thẳng tên người đó để cảnh cáo. Hân đưa điện thoại lại gần trân trân nhìn suốt hóa đá, hân gọi khi nào vậy?

- À! Em vẫn chưa ngủ...ăn sao?

Ai kia bối rối không biết bắt đầu câu chuyện bèn nói bừa.

- Há? _nó hỏi lại.

- Anh hỏi em ngủ chưa? _hân chửi ngược cho câu nói hơi hài của mình.

- Sắp thôi. Còn Minh Ý? Đã trễ rồi sao chưa ngủ?

Nó đưa tay nhìn đồng hồ đồng thời đẩy nắp cây piano tiến về phía giường chuẩn bị đi ngủ. Vừa định gọi để hỏi hân ăn tối chưa, khi nào về thì đã thấy hân gọi. Khi này mới nín khóc giọng còn nghèn nghẹn sợ hân lại lo, nó muốn không nghe nhưng vì rất nhớ và rất muốn nghe giọng ai đó nên đành vậy.

- Em không khỏe sao? _hân nhủ mày nghĩ ngợi hỏi dò.

- Không...

- Hay em khóc? _hân hỏi đùa.

- Không có...

- Nghe giọng em đầy nước mắt luôn kìa.

- Không có anh em buồn chút thôi, khóc đâu mà khóc...

...

Nó mở to mắt nghĩ lại lời mình vừa nói, hình như hơi sai sai. Nó ấp úng bào chữa, lời lẽ luống cuống:

- À! Ý em là...là...em ngủ không được, không có anh. À...à...không phải. Em là nhớ anh, lại không...ý em là...

- Được rồi nhóc con, càng nói càng sai đó.

Hân xoa xoa mũi cười về trẻ con của nó, càng lúng túng lại càng nói thật lòng, thật yêu chết được.

- Em...

- Ngoan, ngủ sớm đi...

- Không... _giọng nó buồn buồn.

- Sao vậy?

...

...

- Không biết..._nó nói bằng quơ.

- Hay chưa ăn nên đói?_hắn trêu.

- Minh Ý...?!

Lời nói đoán đo của nó làm hắn khó hiểu xen lẫn chút tò mò, lại là chiêu gì đây. Hắn nhớ nó không thường gọi hắn thân mật như vậy, nó ít nói và thường biểu đạt qua gương mặt, có lẽ chỉ hắn hiểu...

- Em nói đi_hắn dịu giọng.

- Khi nào anh về?

- Hơn tháng nữa, anh...bạn.

- Còn em?_nó hỏi nhỏ.

...

...

- Ngoan, anh sẽ gọi điện.

- Em nhớ anh...

Nó can đảm nói với hắn duy chỉ câu đó rồi lập tức tắt máy, vừa rồi nó nói rất nhỏ, lại vội vàng quá không biết hắn kịp nghe không. Nó chui vào chăn cảm thấy gương mặt mình nóng bừng, ngượng chết mất, cầu cho hắn đừng nghe.

Hắn nhìn cái điện thoại cau mày khó hiểu, vội đến vậy sao?

Phòng nó sáng đèn, trước giờ vẫn vậy, có lẽ đã là thói quen không thể thay đổi, rằng nó vô cùng sợ bóng tối sau tai nạn năm lớp bảy...

Chuông điện thoại lại reo, là Bảo Yên gọi đến, cũng đã hai ngày rồi nhỏ đi chụp ảnh hai chị em vẫn chưa nói chuyện. Áp điện thoại lên tai nó hồ hởi cùng nhỏ huyền thuyên đủ thứ chuyện:

- Có phải em đang bị Hải Nam bỏ rơi rồi không?

- Làm gì có, em mới vừa nói xong là gọi cho chị ngay đó!

- Ở trên đó có lạnh lắm không? Em ăn uống có đầy đủ không đó, chị thấy em ốm rồi cơ~

- Em ốm á? Huhu do đồ ăn ở đây không ngon như chị nấu đó!

- Vậy khi nào về chị phải nấu vài món em thích vỗ béo em lại mới được, không thì Hải Nam giận chị mất...

- Gì chứ?! Chị lại trêu em...

Nữ nhân bên kia màn hình điện thoại chun mũi hờn dỗi, mặt vội vàng đen lại hốt hải chỉ tay lên mũi mình lấp bấp nói:

- Chị hai, mũi...mũi của chị chảy máu rồi kìa!

Nó đảo mắt suy nghĩ, bất giác đưa tay sờ lên mũi. Vừa nhìn đã thấy máu lập tức lau lau chùi chùi quay điện thoại đi hướng khác tránh tầm nhìn của Bảo Yên. Bên kia nhỏ sốt sắng hỏi:

- Khánh An! Chị sao rồi?

...

- Chị hai...! Lần trước em đã bảo chị đi khám rồi mà.

- Chị không sao đâu, chị...chị ổn rồi.

- Chị bị sao? Em nói với anh Ý nha!

- Đừng! Mấy hôm chị sốt chác vẫn chưa khỏe thôi, em đừng nói với Minh Ý, nếu không chị giận đấy_nó nói dối, tránh nhỏ lo lắng, đồng thời uy hiếp không cho nhỏ nói, dù gì chuyện này cũng rất bình thường, đã nhiều năm nay rồi, chỉ là nó vẫn thấy mình rất khỏe nên nhất thời không chú ý đã để Bảo Yên hơn vài lần nhìn thấy.

- Được rồi, em sẽ không nói...

Người bên kia dịu giọng nói, mặt vẫn có chút lo ngại cho sức khỏe của chị dâu. Nhưng do nó dọa sẽ giận nên nhỏ hứa luôn vậy. Kết thúc cuộc gọi, nó vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi chèo lên giường lăn qua lăn lại vài lần mới chịu nhắm mắt, tự an ủi mình rằng sẽ không sao đâu...

Lại nghĩ đến hần, vừa nãy nó nói gì hần có nghe không? Chết mất, nếu mà nghe thì khi về nhà nó sẽ không dám đối diện với hần đâu, ngượng lắm!

Mắt nó dần dần khép lại, tiếng thở đều đều dường như đã ngủ. Bên kia hần cũng say giấc với nụ cười hạnh phúc. Hai con tim dù ở xa nhau nhưng chúng đang cùng một nhịp đập, cùng một nhớ nhung và cùng một yêu thương.

Hy vọng vẫn vậy, tình cảm của cả hai sẽ đủ vững bền và luôn tốt đẹp, từ những cử chỉ nhỏ nhất, những yêu thương chấp vá nhặt nhạnh từ những thứ đã vô tình bỏ rơi trước kia sẽ mau đông đầy có thể dùng tâm hồn để trao gửi, hoặc chỉ cần cả hai nhìn thấy nhau để nhận ra nhau thôi cũng đủ hạnh phúc...

Minh Ý! Em thích anh, thật sự rất thích, chỉ cần mỗi ngày được nghe tiếng anh em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Lúc anh nói không thích em rồi quay mặt đi, là suốt đời này không thích, có còn nhớ không? Em không buồn, chỉ là hơi hụt hẫng chút thôi. Nhưng mà, Minh Ý này! Anh là bác sĩ có thể giúp em tìm ra liều thuốc nào không say nụ cười anh nữa có được không? Em thật sự say rồi, chỉ uống nhầm một ánh mắt mà con say đã theo cả đời. Bác sĩ, anh thật xấu bụng, thuốc đã chữa không khỏi còn kéo thêm nhiều căn bệnh sau này, thanh xuân còn có bao lâu có sao anh lại dằn vò suy nghĩ của em như vậy? Thuốc đắng mà, em ghét thuốc, tại sao vào tay anh lại rất ngọt? Em mỗi ngày đều muốn uống. Minh Ý! Anh thật sự rất đáng ghét...

.....

Mấy mem nào đang đọc truyện của mình thì thông cảm về lịch đăng truyện của mình nhé. Tại mình bận nên rảnh khi nào thì đăng khi đó. Với lại tay mình đang có chút vấn đề nên bị thương vẫn chưa khỏi, đánh chữ rất chậm. Mọi người ủng hộ và theo dõi truyện mình tiếp nhe^^ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giận Hay Là Ghen?

Bảo Yên đang ở ngoài phòng khách dạy nhóc Shino học, nhưng lại vô cùng im lặng không hề một tiếng động. Nó ngược nhìn lại thấy hai kẻ đáng nghi đó truy bài nhau bằng mắt và đọc khẩu hình miệng. Phương pháp học tập mới chẳng hay lại bày trò gì nữa?

- Shino?

Nó lấy làm lạ cất tiếng gọi nhưng thằng nhóc vẫn im lặng chăm chú nhìn khẩu hình miệng của nhỏ rồi quay xuống chép vào giấy. Cảm thấy tò mò nó bèn đứng dậy lên lút nhìn từ phía sau. Trên trang giấy chỉ toàn là hình vẽ nguyệt ngọc không xác định.

- Con vẽ gì vậy Shino?

- Mami đừng phiền Shino đang chơi với cô Yên mà!!!

Nó đơ người đứng bất động một hồi lâu mới lên tiếng.

- Qua đây mami dạy con đọc, không chơi nữa. Trò gì không biết...

- Mami này kỳ ghê~

- Chưa xong mà chị.

Nhỏ phùng má nói kiểu giận dỗi.

- Em đang chơi với Shino mà, chút nữa hần học.

- Không, Shino, sang đây.

Nó ngồi xuống ghé ngoắt tay cho nhóc bước sang ngồi cạnh. Dọn lại đồng sách vở bừa bộn trên bàn nó nói ngay lập tức:

- Đếm số cho mami.
- One, two...seven, eight...
- Màu vàng?
- Yellow.
- Lục?
- Blue.
- Trắng?
- White.

Nó nhìn nhóc nhớn nháy mắt với Bảo Yên lại vừa trả lời nó một cách chính xác không sai câu nào. Nó bực dọc...

- Rốt cuộc hai đứa là sao đây?
- Mami, đây là bí mật.
- Ai dạy con?
- Ca Ca dạy Shino đó _nhóc nhớn miệng cười toe nhìn nó thủ thi.

Bảo Yên lên cười rồi cầm điện thoại lên í ới nói với ai đó về cuộc hẹn hò tối nay. Nó không quan tâm ôm chồng sách vở đặt lại chỗ cũ dưới bàn, sau đó cùng nhóc đi siêu thị mua đồ. Hôm nay, một bữa cuối nữa thôi là nhóc về với ba Chí Đại rồi không ở cùng nó nữa.

Nghĩ lại cũng thật nhanh mới đây mà đã hơn sáu tháng kể từ ngày Chí Đại gửi Shino nhờ nó trông giúp, chỉ nghe nhóc lạnh lạnh nói rằng Ca đi tìm Ty về cho Shino, tại Shino có một mình không có em. Không biết người mà hai cha con họ nhắc có phải là Khánh Vy học cùng lớp nó không..

Ngày trước họ yêu nhau nhưng do gia đình của Chí Đại không đồng ý, bởi Vy chỉ là một đứa trẻ mồ côi sống trong cô nhi viện không người thân thiết. Cô bị ép buộc rời khỏi Chí Đại không được quay trở lại. Nơi cô đến không rõ là nơi nào nhưng Chí Đại vẫn quyết tâm đi tìm, bởi cậu yêu cô là thật sự. Nó hối hận lúc trước đã nhận lời ba mẹ của Chí Đại giả làm người yêu cậu.

Thật ra Khánh Vy ngày đó đến với cậu chỉ do cậu là con của một chủ tịch tập đoàn lớn.

Ngày cô bị nhà họ Lê Lâm ép buộc phải đi, nó cũng đến sân bay để tiễn, lúc đó nó mới cảm nhận được tình cảm của cô dành cho cậu bạn thân cùng lớp. Nó nhớ rất rõ cô dặn dò những lời yêu thương trong nước mắt, chính khi đó nó mới hiểu mình là người có lỗi nhưng không đủ can đảm thừa nhận với người đối diện. Những lời đó đến bây giờ nó vẫn nhớ, mà vẫn chưa bao giờ nói ra cho một ai hiểu. Nó đợi được đứng trước cô để giải thích và thông cảm. Nếu có thể nó sẽ nói một câu xin lỗi..

--•--

- Baba! Con muốn cái đó...cái màu vàng, vàng, vàng. Cảm ơn baba...

Thằng nhóc nhận lấy gói snack trong tay anh ngoan ngoãn cảm ơn, cô gái đi bên cạnh phụ anh đẩy xe đi từ kệ hàng này sang kệ hàng khác...

Họ là gì của nhau Bảo Yên không chắc chắn, nhưng mắt rõ ràng đã nhìn thấy một nam một nữ một nhóc con cùng nhau mua sắm, nhóc kia còn gọi anh là baba rõ ràng ra đây. Anh không phải đã có gia đình rồi sao? Lại còn đang rất hạnh phúc?

--•--

Nhỏ hết nằm dài ra sô pha lại đứng lên đi qua đi lại rồi ngã người nằm ịch ra giường gương mặt chán chường mang chút hờn giận. Nhìn lại đồng hồ trên tay, đã hơn sáu giờ tối. Nhỏ chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến cuộc hẹn tối hôm nay nữa, chỉ mơ mơ màng màng cầm điện thoại xoay xoay trông chờ điều gì đó mà ngay cả nhỏ cũng không biết.

Màn hình sáng, nhỏ lật người chống tay lướt lướt để đọc tin nhắn, gương mặt buồn vốn có lại được thay bằng nét hờn thất vọng. Không phải là anh...

Khóe mắt nhỏ chột cay cay khi nghĩ đến chuyện chiều nay, nếu không nhìn thấy nhỏ đã tin tưởng rằng anh yêu mình thật sự.

Con trai ai cũng vậy, toàn nói được nhưng không làm được. Ngay cả Minh Ý, khi đã cưới vợ vẫn còn tơ tình với bạn học cũ, thảo nào Hải Nam cũng như vậy, vất mũi sau lưng nhỏ.

Cũng phải thôi, giữa nhỏ và anh là gì hả? Khoảng cách đó đối với nhỏ là rất xa không dễ nắm bắt, nhỏ sợ mình không hiểu hết Nam, sợ những gì đang diễn ra trong tim của một anh chàng 23 tuổi giàu cảm xúc sẽ làm nhỏ khó thông cảm, nhỏ sợ anh đa tình, bởi anh luôn là tâm điểm chú ý của các chị y tá

trong viện của ba....

Ai nói nhỏ không hiểu tình cảm của anh dành cho mình chứ?!

Hiểu rất nhiều là đằng khác, nhưng không đủ can đảm để đối mặt bởi nhỏ quá trẻ con trong cả lời nói lẫn suy nghĩ. Anh khác nhỏ, ở anh có một tâm hồn mạnh mẽ và chính chắn đúng tuýp người nghiêm túc trưởng thành. Đôi lúc có lộ vẻ trẻ con, nhưng chỉ khi ở bên nhỏ anh mới trở thành như vậy, chỉ để làm nhỏ vui.

Đưa tay lau nước mắt, nhỏ có khóc đâu mà thứ nước mặn chất đó lại rơi ra trong lúc này. Kỳ lạ, anh với nhỏ chắc đã chẳng là gì, thế nên anh không giải thích, không năn nỉ nhỏ như mọi khi nữa. Nhỏ cười chua chát, thấy tim mình nhói lên một cảm giác lạ. Chắc chỉ là ngộ nhận...

- Bảo Yên!

Anh vào phòng, ôn nhu gọi tên nhỏ. Anh gọi điện nhắc nhở về cuộc hẹn nhưng chẳng thấy nghe máy, gọi dưới nhà lại không người nào nhắc máy. Minh Ý chưa về, chỉ còn nó nhưng lại ra ngoài từ sớm. Anh lo nhỏ có chuyện, nên vừa tan ca đã lái xe chạy thẳng đến chỉ để biết nhỏ có ổn hay không...

- Anh đến làm gì? _nhỏ hờ hững hỏi.

- Em sao vậy? Có phải là không khỏe không?

- Có một chút. Nhưng không cần anh lo, ở nhà còn có chị hai. Em không chết được đâu...

Hải Nam nhìn sâu vào mắt nhỏ, nơi khóe mắt còn ươn ướt nước, giọng lại nhẹ bằng như vậy chắc chắn là có chuyện rồi. Anh lo lắng...

- Có chuyện gì? Sao lại khóc?

- Bỏ ra. Không cần anh lo...

Bảo Yên gạt tay anh ra, nói như đang trút giận. Nhỏ ghét sự giả tạo của anh bây giờ, đây không phải là Hải Nam của trước kia nhỏ từng biết.

- Giận anh sao?

- Không. Là ghét. Rất ghét. Mau Về đi. Ra khỏi phòng em...

Anh nheo mắt nhìn nhỏ đầy thắc mắc, giận không lý do, càng không có cớ nào để mà giận bởi anh không hề làm việc gì sai. Rốt cuộc do đâu?

- Em nói rõ được không? Là anh sai hay tại sao?

- Anh đừng phiền nữa. Ra ngoài...

- Em vô cớ giận dữ lại còn không nói. Anh sai cái gì chứ?

Hải Nam bực bội không kém giọng điệu mắt kiên nhẫn có chút lớn tiếng.

- Đi ra ngoài, em ghét anh. Không muốn thấy anh nữa. Đi ra...

Ném chiếc gối về phía anh nhỏ không kiềm chế được cảm xúc mắt bỗng cay xè bật khóc.

- Nói cho anh biết chuyện gì? Được không?

Bảo Yên im lặng, ở trong vòng tay của anh khóc rầm rức. Nhỏ không muốn nghe anh giải thích vì sợ phải nghe được sự thật đau lòng. Nhỏ không chắc đó là điều nhỏ biết, nhưng những gì nhìn thấy có thể hiểu họ đang rất hạnh phúc, nhỏ nghe rõ nhóc kia gọi tiếng baba trong trẻo ngọt ngào đúng về ngày thơ của một đứa trẻ mới vừa lên ba, lên bốn. Người con gái kia lại còn cùng anh cười đùa rất vui vẻ, nhỏ loáng thoáng nghe họ nói về bữa ăn tối ở nhà anh. Vậy là hiểu lắm sao? Làm gì còn buổi hẹn hò nào chứ?...

- Vậy thì giận anh sao?

Nhỏ ở trong lòng anh gạt đầu vẫn chưa ngưng tiếng thút thít. Nhỏ đang hy vọng anh sẽ nói là không phải, để như vậy nhỏ mới có cơ hội cùng anh chính thức hẹn hò.

Hải Nam nhoen miệng cười, trông rất vô tư và thoải mái. Lại không giải thích mà còn trêu chọc.

- Em ghen hả?

Bảo Yên đẩy anh ra đưa mắt lờm lờm, anh đã nghiêm túc đâu, bây giờ lại còn đùa, miệng còn cười vui như vậy. Đúng rồi, hạnh phúc đến vậy mà...

- Đó là chị gái anh, con của bác. Chị vào thăm anh thôi mà, ở đâu ra mà vợ con như em nói chứ!

- Anh đừng giấu. Chính em nghe nhóc đó gọi anh là baba_nhỏ cái.
- Thế Shino gọi chị hai em là gì?
- Không giống nhau. Cái đó..cái đó.._nhỏ áp ứng.
- Em cứ bảo là ghen anh sẽ giải thích. Sau này không được vô cớ giận vậy nữa. Nhờ anh em mới không ế đấy nhóc con.

Anh xoa đầu nhỏ nói cưng chiều, hóa ra là ghen nên giận. Anh còn tưởng..

- Tránh ra.._Bảo Yên ngượng ngừng gạt tay người kia ra khỏi đầu mình.
- Bảo Yên của anh ghen dễ thương thật đấy. Lúc giận hai má còn hồng hồng đáng yêu quá~

Hải Nam cư nhiên đưa tay bẹo má cô nhóc ngồi đối diện trêu chọc. Cảm thấy đó là niềm vui, thân nhiên cười cười nhìn nhỏ thích thú.

Ai đó giận quá hóa then vùng giăng tóc chặn bước xuống nhà tìm đồ lót dạ. Chiều giờ nhỏ vẫn chưa ăn gì, kể từ lúc nhìn thấy anh với chị gái cùng đi siêu thị. Đã đói lại còn khóc nên càng mệt hơn, mở tủ lạnh chộp lấy hộp sữa hút ròn rột không thêm để ý người ở phía sau đang cười thầm mình.

Buổi hẹn hò rớt cuộc thành ăn com nhà, mà người nấu lại là anh chứ chẳng ai khác. Bởi nhỏ là vua phá rồi, cứ mỗi lần động vào lại thành ra đồ vỡ, bừa bộn..

Hải Nam chống cằm nhìn người yêu mình ăn lòng cười thầm vẫn vợ suy nghĩ. Nhỏ trẻ con như vậy sao lại để anh nhưng nhớ và cảm mến. Bảo Yên luôn như vậy, trẻ con theo cách riêng của mình nhưng vẫn rất đặc biệt, ít ra là trong mắt anh. Cô bé nhỏ nhắn đáng yêu với nụ cười hồn nhiên tỏa nắng, treo trên má hai lúm đồng tiền kèn kiệu theo đúng kiểu người vô âu vô lo. Chợt, lại cảm thấy mình yêu nhỏ thêm nữa rồi..

Chuyện hôm nay cũng không nên trách nhỏ, như vậy đúng mà, có yêu mới có ghen. Cũng không phải lỗi của ai cả. Chỉ tại thời gian chưa đủ lâu để cả hai hiểu nhau. Anh hy vọng có nhiều thời gian nữa để hiểu nhỏ, hiểu hết tâm hồn thơ ngây của một con nhóc mới lớn 18 tuổi đầy mộng mơ và giàu xúc cảm~~ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ghen

Nắng sáng gọi xuống đường vẽ thêm vài đường trong veo trên nền gạch, sương sớm còn đọng lại trên mấy cây ngải tướng quân ngoài ban công, chậu hướng dương của người bạn thân nó tặng cách đây vài tháng đã nở hoa ung dung vươn về phía mặt trời hấp thu từng giọt nhựa sống. Đưa tay chỉnh ngay ngắn chậu xương rồng kê bên nó thăm nhủ..

- Giá mà cậu không mất...

~~

Nó ngồi sau xe đạp của Quốc Lâm lòn tay vào túi áo khoác của người đằng trước khe khẽ hát bài Xe đạp. Nó hát không tệ, nhưng sai lời hết cả, đó là lý do người kia đang bị nó cù lét suốt một quãng đường dài.

- Thôi..thôi. Không cười nữa. Tha cho mình đi.
- Cho cậu biết sự lợi hại của mình. Sợ chưa?
- Sợ rồi cô nương..
- Chừa nhá~

Nó vênh mặt cáo cáo cậu trai kia. Nó thừa nhận rằng mình hay bắt nạt cậu, hay vô duyên vô cớ kiếm chuyện để cãi nhau với cậu, hay giận hờn không lý do làm cậu u sầu lo lắng. Nhưng nó cũng thừa nhận rằng nó yêu cậu, cậu bạn thân nổi khổ đáng tin cậy nhất trong xóm. Chuyện gì cũng có thể bao che dung túng cho nó, ngay cả việc nó luôn không làm bài tập hóa cậu vẫn nhờ nhờ chiều chuộng đưa vở cho nó chép...

~~

Nó không muốn nhớ nhiều hơn nữa vì sợ sẽ lại bật khóc nhớ thương về cậu, những gì của quá khứ tốt nhất cứ để nó qua đi đừng nghĩ nữa. Vốn dĩ cũ kỹ

là để cắt đi không được phép nhớ, vậy tại sao trong tiềm thức cứ mãi nhắc về đề lòng luôn có những phút giây gọi là vương vấn. Yêu nhau chỉ là một loại cảm giác không thể hình dung, đến khi chắc chắn nhận ra nhau rồi vẫn không thể ở bên cạnh nhau.

Đứng, đòi thật nghiêm ngặt và cay đắng, sắp xếp mọi thứ lộn xộn chất chồng lên nhau nhưng vẫn chỉ ở trong một khung cố định, xoay hết một vòng rồi lại thấy nhau, rồi lại xa nhau tiếp tục...

Tiếng chuông cửa reo inh ỏi kéo nó về thực tại, giật mình đến mức đề tay bị thương do vô tình chạm vào gai hoa hồng bị nó cho ra rồi được đặt đơn lẻ ở chiếc bàn bên cạnh những chậu hoa còn lại. Xuống nhà mở cửa chỉ thấy có một chiếc taxi, một bác tài xế đang khuôn đồ và một người phụ nữ, à không, là một người con gái trẻ tuổi 25. Nó rút rè vịn tay thật chặt vào cái cổng sắt hơi ôn nhu khi vừa thấy bác tài xế đã lái xe đi:

- Chị tìm ai?

- Có phải nhà Minh Ý không?

Cô gái kia mở kính râm ra để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ của mình nhìn nhìn ngó ngó thẳng vào trong nhà hỏi mà không nhìn nó.

- Dạ. Nhưng chị là...?

- Phụ tôi khuôn đồ nào, chất vấn mãi~

Không để tâm, nó lảng lạng phụ cô gái kia lời cả đồng vali to dùng vào nhà lại còn nghe cô gái kia than vãn.

- Cẩn thận chút. Trời ạ! Hồng đồ tôi hết rồi...

Nó nhin, không muốn hét lên với khách của hân. Nhìn sơ qua cũng biết đây là dạng tiểu thư đánh đá chua ngoa mặt dày hết thuốc chữa, con cưng của nhân vật nổi tiếng nào nữa đây mà...

- Nhìn cái gì? Mau chuẩn bị phòng cho tôi.

- Tôi mạn phép hỏi chị là ai có được không?

- Là vợ sắp cưới của Minh Ý. Sao? Vừa lòng chưa?

Nó như kẻ mộng du mơ mơ màng màng nhìn người con gái đối diện, ngạc nhiên đến mức á khẩu. Thôi thì tiếp tục nhin, chuẩn bị phòng thì chuẩn bị phòng. Sớm muộn thì nó và hân chẳng ai có tình cảm với nhau chắc chắn cũng sẽ ly dị, hân đi trước một bước đem tình nhân về nuôi cũng không gì là lạ cả. Vậy thì chúc mừng. Mặt nó cay cay, cảm giác ở nơi trái tim cứ nhói nhói lên đau vô cùng...

- Anh nghe?

Nó muốn hỏi rõ với hân về người con gái này nên trong vô thức ấn số gọi lúc nào không hay. Nghe giọng hân cả người nó bỗng run lên, im bật hơn vài phút.

- An! Có chuyện gì sao em? _hân lo lắng.

- Dạ không. Em định hỏi Minh Ý ăn sáng chưa?

- Anh ăn rồi. Còn em?

- Em..cúp máy nha..! _nó nói lắp lửng.

Chưa đợi hân trả lời nó đã vội tắt. Chuyện này mặc kệ đi vậy, nó chẳng đại gì hỏi ngu để nghe câu trả lời phủ phàng thì khổ.

--•--

Minh Ý, anh biết không? Trước kia anh là người em rất thích, trẻ con nên em vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Nhưng mà những lời tỏ tình khi đó em đã từ chối chỉ để đợi anh, bất kể đứng trước ai em cũng đều nói rằng Minh Ý chính là bạn trai. Tại em mà anh gặp rất nhiều rắc rối, nhiều bạn học cứ đến quấy rầy anh. Còn nhớ không? Chính là lần Minh Ý đứng trước em cau có hét lên em không xứng đáng, người anh yêu mãi mãi chỉ có Tú. Ủ! Thì là mãi mãi, tình cảm Minh Ý dành cho chị Tú, thì cũng là mãi mãi tình cảm em dành cho anh vậy thôi, cũng mặc kệ là anh hiểu hay không hiểu. Em ngốc quá đúng không, anh Hội trưởng?

...

Minh Ý! Minh đang ở cùng một nhà, và em đang vào vai vợ anh. Nhưng anh khó tính quá, cả một lần nhìn em cũng không có, mỗi ngày chỉ lướt khẽ qua nhau. Em muốn hỏi anh rất nhiều thứ, anh thích gì? Ghét gì? Và làm thế nào để anh vui?... Minh Ý! Anh không cần phải nói, dùng ánh mắt để trả lời cũng được, có khó hiểu ra sao em vẫn cố gắng để tìm kiếm đáp án mà, đôi lại anh chỉ cần cười với em thôi là đủ. Có bao giờ Minh Ý đứng trước em và dịu dàng gọi em hai tiếng Khánh An chưa? Anh có thể thoải mái trò chuyện cùng người con gái anh yêu, ở bất cứ nơi đâu, trước mặt em cũng được. Nhưng mà xong rồi anh có thể vẫn giữ nụ cười như vậy có được không? Nó đâu có đắt giá sao anh lại rao bán? Em không đủ tiền để mua đâu, mười ngàn em vẫn còn nợ anh mà. Nhưng mà Minh Ý! Em không muốn trả, giữ lại chỉ để nhớ anh thôi...

...

Minh Ý! Nhìn thấy anh và chị Tú thân thiết ở cạnh nhau, cảm giác trong em là thế nào vậy? Có phải là em đang ghen không? Em lại ngốc nữa rồi, mình là gì của nhau đâu chứ... Gia đình em giờ chỉ còn chị Di là duy nhất, em muốn gia đình thứ hai này còn nhiều chỗ dựa hơn vậy nữa, ngoài Bảo Yên, ba mẹ, không phải, em gọi sai rồi, là hai bác, hai bác rất tốt với em. Em vui lắm, nhưng chưa phải là hạnh phúc. Minh Ý! Em lại chờ anh nữa, có được không?

...

Ý! Em rất sợ ánh mắt anh nhìn em, giống như là rất hận. Chuyện đó em không làm, anh có tin không? Em sợ rất nhiều thứ, ngay từ nhỏ em đã rất sợ nước ở ao hồ, còn không nhờ chị Di sao em vẫn còn tồn tại thích anh đến bây giờ. Em xin lỗi, thật tình là có tát chị Tú một cái, nhưng có bằng chị ấy tát em tương ứng với số tuổi của anh, chìm em trong nước, và...có bằng anh mắng em là độc ác không? Minh Ý! Em sợ lắm, đừng nhìn em lạnh lùng như vậy nữa, anh lớn tiếng về đêm em đã khóc đó, sao lúc nào anh cũng nghĩ là em sai vậy? Em phải làm thế nào đây, đối diện với anh trong lòng em toàn là sợ hãi? Em xin lỗi...

Minh Ý gấp quyển sách lại đưa mắt nhìn ra cửa kính xe, mắt mờ hồ gì đó không hiểu được. Hóa ra những cảm xúc trong nó chỉ gói gọn qua những điều nhỏ nhặt như thế này ở cuốn nhật ký. Hắn không muốn đọc lên, chỉ là ở trong đồng tài liệu mấy hôm trước hắn gom đi có một quyển sách rất lạ, chắc đã rơi từ trên kệ xuống lẫn vào tập tài liệu thôi, nhưng như vậy cũng đủ biết bản thân mình nên làm gì rồi, chính là cần chuộc lỗi. Mong rằng nó có thể chấp nhận...

...-.-

- Hắc xì!!!

Đưa tay vò vò mũi khi ngửi thấy mùi hoa hồng tràn ngập trong phòng này, nó nhắm mắt nhìn người con gái kia đem cánh hoa hồng rải đầy trên sàn gạch, lại còn huy động cả hai cái va li. Hải~

- Hắc xì!!!

Kéo cửa bước ra ngoài nó biểu môi chê bai người kia hoa hòe, phung phí, tào lao, làm lãng. Người mũi đã muốn sặc chết đã vậy còn đem hoa rải khắp nơi, thích thể hiện hả? Cho người của sao hóa nhìn qua kính thiên văn thấy được sở thích mình à? Ảo tưởng, điên rồ...

- Chết cái mũi rồi~

Vừa đi xuống nhà vừa vò mũi cầu nhàu cô gái hoa hòe kia. Nhìn vào bàn ăn đã thấy Shino ngồi ở đó bày biện đủ thứ nào là kem, trái cây, bánh kẹo các loại...

- Sao con ở đây? Còn mấy thứ này..?

- Ca mua cho Shino đó, nói mang qua cho mami cùng ăn nữa.

Nhóc cười hi hi đưa gương mặt ngây thơ trả lời. Nó nhìn không nổi sấn sỏ tới bẹo má cục cưng trước mặt nói như trách.

- Ghét quá~

- Shino là con của baba Chí Đại. Mãi mãi là dễ thương nhất, đẹp trai nhất đó nha!

- Nhưng con sang với ai?

- Caca đưa Shino, à không, Shino đi cái xe có bốn bánh ấy. Rất đẹp ạ.

Nó nhoeo miệng cười, Caca nhóc vừa mới nhắc là hắn. Giờ thân thiết đến nỗi nhớ nhung nhau luôn rồi ấy, hắn chưa về lấy đâu ra Caca đưa nhóc đến đây...

.....-.-

Nhân vật mới:

Triệu Ánh Dương (25t): là Y tá trưởng vừa về nhậm chức ở bệnh viện của nhà hắn. Là con gái của bạn thân ba hắn, có tình cảm với hắn nhưng luôn bị từ chối bởi hắn chỉ coi cô như người chị gái. Xinh đẹp và tài năng... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vợ Lớn

Bảo Yên mấy dạo gần đây có buổi chụp hình tận ngoài Đà Lạt nên nó ở nhà một mình. Buổi sáng Chí Đại thường đưa Shino đến chơi cùng nó cho đỡ buồn, buổi chiều tan ca xong lại đến đón về. Thỉnh thoảng nhóc cũng vời ở lại ngủ cùng nó, nhưng ý đồ của thằng nhóc thì chỉ để trông chừng mami, ví như bây giờ.

- Cô kia! Sao bỏ ớt cay vào canh của mami thế?
- Cô ăn cay con trai à!
- Nhưng không được bỏ vào cùng. Mami không ăn được.
- Ô hay thằng quý này! Mày ra lệnh cho tao hả? Có tin bị tét vào mông không?
- Mami oiiii!!!! Cô phù thủy bắt nạt Shino, lại còn đánh Shino không cho Shino ăn cơm..

Nó ở trên phòng nghe thấy thế bèn phi vèo vèo xuống nhà chạy thẳng vào trong bếp, chỉ thấy nhóc te tòn đứng trên ghế vênh mặt thách thức với cô gái kia. Còn cô gái kia đang dở tay định chiến với cậu nhóc. Nó lẳng lẳng không muốn làm lớn chuyện bèn giải vây.

- Shino! Con đừng đùa vậy nữa, không lễ phép với lớn con biết không?
- Shino không cần lễ phép với cô đó. Hừ~

Nó chịu thua, xin lỗi Ánh Dương rồi bế nhóc đi thẳng ra sau vườn để chăm sóc cho chú cún nhỏ hôm trước Shino cứ nằng nặc đòi Chí Đại mua cho để tặng nó. Cún rất ngoan, nhận ra chủ lập tức vẫy đuôi sủa vài tiếng cung nựng vui đầu cọ cọ vào chân hai người họ. Shino cắn đứt cái xúc xích vui vẻ đút cho cún ăn, còn thích thú đùa giỡn với cún con suốt cả buổi chiều. Nó ngồi trên xích đu đung đưa qua lại nhìn thú cưng và nhóc, yêu chiều như người mẹ thật sự. Cái xúc xích trượt khỏi tay theo đà đung đưa rơi vào gốc cây gần mấy khóm hoa hồng bị che khuất bởi những chậu cây khác. Nó dị ứng với hoa hồng nên gọi người giữu chúng đi, không thể vứt bỏ bởi Minh Ý rất thích.

Nó lòn tay qua khe hở của mấy chậu cây để nhặt cây xúc xích, mò mẫm một hồi lâu chỉ chạm thứ gì đó giống như chiếc hộp được bọc rất cẩn thận. Nó loay hoay bẻ một cành nhỏ của cây cóc thái kế bên tò mò khều khều lấy ra chiếc hộp. Có lẽ là hộp bánh choco-pie của nhiều năm về trước, màu sắc không còn thấy rõ chỉ hao hao vài dòng chữ và kiểu dáng giống như hộp bánh mứt bình thường. Đất cát và bụi bặm rất dày, phải hơn 5 phút nó mới phủi xong và mở được nắp chiếc hộp. Ở trong đây cũng không có gì đặc biệt, hai mẫu truyện tranh, một tập tô vẽ và một vài cây chì màu đã gãy. Lật những trang truyện ra nó hơi bất ngờ bởi chúng đã bị xé nát, lại được ai đó cẩn thận dán lại đến từng chi tiết, chỉ thiếu mỗi trang bìa ở cuối truyện. Tập tô vẽ nguệch ngoạc những vết màu nước vấy lem ra cả trang bìa, nhưng hình ảnh rất đẹp, bé trai và bé gái đang đùa giỡn bên chú cún nhỏ lông trắng, mặt bé trai bị màu hồng che lấp không thấy rõ, bên trên còn có mũi tên ghi ký hiệu Y. Nó tươi cười, trò chơi của mấy đứa con nít luôn là thế, ghét ai thì vẽ hình người đó ra giấy rồi cầm bút lấy bút bi chọc cho thủng vài lỗ không nhìn ra để hả con giận. Thích ai thì vẽ người đó rồi chỉ ghi tắt tên người ấy, hoặc bằng ký hiệu tương tự tên người ấy. Nó sắp xếp gọn lại những cây chì màu đã gãy, sắp xếp lại cả những tờ giấy lộn xộn bị rơi ra trong tập tô màu.

- Là Minh Ý sao?

Xem kỹ lại tấm hình nó đang cầm trên tay để chắc chắn không nhầm lẫn bật cười.

- Dễ thương quá! Cô bé này chắc là Bảo Yên..

Nụ cười lại vội tắt, ánh nhìn cũng dần mờ hồ hơn sau khi đọc được dòng chữ Ánh Dương-thiên thần trong tôi được viết sau bức ảnh. Cẩn thận đến mức ghi cả ngày tháng 26-06-2003. Đã hơn mười mấy năm rồi..

- Không ngờ Minh Ý vẫn còn giữ. Thì ra tôi vẫn rất quan trọng trong lòng cậu ấy.

Nó ngẩng mặt nhìn lên cô gái mang tên Ánh Dương, quả thực tỏa sáng như ánh mặt trời ngay cả buổi chiều tà đã tắt nắng cũng thấy cô gái này thật nổi bật. Nó lúng túng.

- Cái này...
- Là của tôi và Minh Ý...thời còn nhỏ...

Nó đứng ngẩn ngơ nghe Ánh Dương kể về chuyện của khi đó, kể về cái thời mà Ánh Dương luôn diễn đạt bằng từ ngày đó chúng tôi yêu...

- Bé cưng! Sau này em phải gọi chị là vợ chủ rồi.
- Chị nói vậy là ý gì?_nó nhăn mặt.
- Tôi là người yêu của Minh Ý, Minh Ý là cậu chủ của cô. Cô phải tập quen gọi tôi là vợ đi chứ_cô ta đành đá nói.

- Hình như là chị đã hiểu lầm, tôi...
- Không cần phải giải thích. Osin thì vẫn là osin, tôi không quan tâm. Ok!
- Thế chị có cần tôi gọi cậu chủ về đây nói cho rõ chuyện này không?

Cả hai người quay mặt nhìn thì thấy Chí Đại dắt tay Shino đang đi về phía này, cô gái kia hồng hách nói giọng cợt nhả.

- À...là người yêu sao? Chắc không giống nhau nhỉ?
- Chị ăn nói cẩn thận_Chí Đại gắt.
- Thôi, không phiền hai người. Thoái mái đi ha, tôi vào nhà.

Nói xong kiêu ngạo bước đi. Giấu chiếc hộp sau lưng nó cười hề hề như chưa có chuyện gì xảy ra. Chí Đại đưa tay bẹo má nó một cái nhắc nhở.

- Cứ như vậy mắt chồng đấy. Phải xù lông nhím lên để bảo vệ mình chứ.
- Oầy!!! Cậu cứ xúi tui hung dữ. Dễ thương thế không phải tốt hơn sao?
- Điên quá~

Cậu cóc đầu nó cung chiêu.

- Chả nhẽ sau này chịu cảnh chồng chung, gọi người ta một tiếng vợ lớn?
- Có cậu vợ lớn í~

Có cái bóng lớn của ai đó vội quay đi trước khi mặt trời thật sự khuất sau màn mây chiều âm đạm. Những hình ảnh đó ai kia không muốn chứng kiến, cảm thấy như mình vừa bị phản bội, lén lút vụng trộm sau lưng, ngu ngốc đến nỗi tự do cung chiêu con của kẻ khác mà không hay chính tên đó đã cảm dỗ người phụ nữ của mình.

- Cậu tìm ra Tý cho Shino chưa đấy?
- Không có hy vọng_cậu là lừa.
- Vy bỏ cậu cũng đúng_nó gật gù.
- Nói gì đấy con lùn?
- Cái gì? Ai lùn?_nó trợn mắt.
- Thôi, thôi... Tôi đến đón Shino mà bị đàn áp thế này lần sau sao dám đến nữa chứ!
- Cậu đến cũng không hoan nghênh_nó biau môi.

Nó tiễn Shino và cậu bạn mình ra về rồi trở vào nhà. Cứ tưởng sẽ yên ổn ai ngờ lại bị bắt nạt, mà người đó lại chính là khách của hân, tức cô gái ngang ngược kia...

Ánh Dương xem đây là nhà mình ung dung đi ra đi vào, nhón nhơ phá tung mành cửa phòng đặc biệt mà ngay cả nó cũng chưa được hân cho phép bước vào. Ánh Dương còn mặt dày sai bảo nó đủ thứ, khẳng khẳng cho rằng nó là osin và không chịu nghe giải thích.

- Ngồi xuống đi. Tôi nói chuyện.
- Tôi và chị có chuyện liên quan để nói sao?_nó tắt ti vì đứng lên định lên phòng đi ngủ trả lời lơ cô.
- Tôi biết cô là vợ của Minh Ý...

Nó dừng chân nghe ngóng tình hình, rốt cuộc cũng chịu hiểu rồi sao. Tạm chấp nhận vậy...

- Nhưng cô đừng vội mừng. Tôi sẽ không bỏ cuộc, bởi Minh Ý chính là người tôi luôn muốn có được.
- Chị cũng đừng vội mừng, tôi sẽ giữ anh ấy. KHÔNG BAO GIỜ ĐỀ MẮT. NHẤT LÀ TRƯỚC CHỊ..._nó nói cứng rắn.

chát

Âm thanh của cái tát tay vang lên, và người hứng trọn là nó. Ánh Dương trừng mắt đe dọa.

- Bé cưng! Đây chỉ là cảnh cáo. Sau này phải xem bản lĩnh của bé rồi. Cố lên!!!

Cô ta bước lên lầu, nó ở dưới chăm chăm nhìn theo mắt cay xè vì khóc. Trước kia hắn cũng yêu Ánh Dương, tình yêu trẻ con đương nhiên là không có hy vọng, nhưng mỗi tình đầu chần chẫn sẽ rất khó phai. Hắn cũng đã quên được chị Tú đâu, nói rằng chia tay nhưng nó vẫn thấy qua lại liên lạc suốt. Liệu có khi nào hắn quay về sẽ chọn Ánh Dương không? Nó hoang mang cực độ, cứ trở mình liên tục do suy nghĩ mãi chuyện của hắn. Mỗi quan hệ của hắn với nhiều cô gái khác nữa rất phức tạp. Có khi nào nó chỉ là một phần nhỏ trong số đó, một lần yêu thương rồi vụn vặt vứt bỏ?

Ly nước trong tay bị con giận trong nó vô thức siết chặt, nó thừa nhận rằng đã có lần nó ghét hắn, không phải, là hận, rất hận. Nhưng càng hận lại càng yêu, nó chỉ muốn hắn mãi là của nó, chỉ được phép đáng ghét với duy chỉ một mình nó.

Chuyện cũ coi như bỏ qua, nó trở về phòng sau khi đi lấy nước uống, đèn phòng tắt, bên trong tối om. Nó nhớ rất rõ rằng mình chưa hề tắt đèn, kể cả lúc ngủ đèn phòng vẫn luôn được mở bởi nó rất sợ bóng tối. Cần thận mở mắt từng bước đi dè chừng tiến đến cửa phòng, nó chỉ nghe lộp cụp vài tiếng như có ai đang đi đồ xuống. Chân khựng lại không vội bước, tay nó run run, có khi nào là trộm không? Hôm trước nó xem tin tức thấy có một tên tội phạm lần trốn đầu đó gần khu vực này và đang bị truy lùng nhưng không có kết quả. Lẽ nào..? Mà không phải đâu, nó khóa cửa rất cẩn thận còn chỗ nào mà tên trộm kia vào được. Vậy không lẽ là ma? Cũng có thể, ở cuối đường này có một căn nhà hoang, mấy đứa nhóc hàng xóm cứ rêu rao là có ma nữ hay về phá rối. Nhưng không lẽ số nó hấp dẫn ma nữ đến nỗi không quen biết vẫn chọn nhà nó, phòng nó để ghé thăm...?

Nó chấp tay vái vái, miệng đọc câu thần chú Án ma ni. Bất nhi hồng theo phong trào của mấy đứa ở dưới quê mỗi khi đi chơi khuya về qua đường vắng gần chợ huyện là cứ lầm bầm câu ấy. Trong tình thế này nếu có hiệu nghiệm cũng còn may. Nhưng không, con ma này cao lớn hơn nó tưởng, lại còn mạnh tay y như con người ấy chứ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vừa định đưa tay bật công tắc điện thân thể đã bị giữ chặt, miệng cũng không ú ớ nói được gì nữa. Nó trần mắt nhìn, ma có thể giết người không nhỉ? Trong phim có đấy, đáng sợ lắm, nào là chặt tay chặt chân, đến cắt cổ mổ bụng... Không phải, không phải, cái đó là phim thôi, ma ở ngoài đời thực chỉ dọa thôi hà, nhưng mà con ma này hung dữ lắm, cả nhịp thở còn tỏa ra cả mùi giận dữ luôn ấy. Nó nhìn khắp phòng tìm kiếm vũ khí để chống lại con ma này, hiển quả nó nuốt luôn vào bụng thì khổ, phòng ngủ đen kịt, mọi thứ mờ mờ ảo ảo chẳng nhìn rõ được thứ gì cả, gọi ai đến cứu bây giờ? Căn phòng ở lầu ba kia là của Ánh Dương, lên đó bằng cách nào đây? Mà cô ta giờ đang không ưa nó nữa cứu nỗi gì, biết nó bị ma bắt cô ta còn cười cho ấy. Tóm lại thì tự lực cánh sinh vậy. Nó cựa quậy nhằm thoát ra khỏi cánh tay hung bạo kia, miệng được tự do vì con ma đó muốn nghe câu trả lời cho câu hỏi hắn vừa hỏi.

- Em ở nhà đã làm những gì?

Nó hoang mang, mắt chớp liên hồi, bối rối liếm môi, im lặng. Nó có thể khẳng định rằng, con ma này không phải ma nữ.

- Ma đàn ông à???

- Nói. Em ở nhà đã làm những gì? _hắn gần từng chữ.

- Cứu với, có trộm, bố người ta...cứu...um...um...

Nó nhận thức được nguy hiểm là làng kêu cứu, nhưng chưa nói hết câu miệng lại bị chặn, vai trái bị bóp chặt, eo cũng bị siết mạnh đến mức đau buốt cả lên. Rồi, chẳng phải ma nữa rồi, là người, mà là biến thái nữa mới ghê chứ. Nó gãy giữa hoảng sợ đẩy người đó ra, sẵn chiếc điện thoại trên tay nó mò mẫm tìm trong danh bạ gọi cho Chí Đại.

cộp

Lại bị tên đó quăng chiếc điện thoại mất rồi, xa như vậy còn gì là dễ cưng nữa...

- Cứu với...!!!

Hắn hùng hổ đẩy ngã nó ra giường, nó run rẩy bật khóc miệng không ngừng van xin.

- Đừng mà, anh muốn tiền tôi cho anh. Tôi...á...

Cổ nó đột nhiên bị cắn một cái, vừa đau lại vừa rát, có khi đã chảy máu luôn rồi cũng nên. Tên dê xồm này lại còn hung bạo dùng bàn tay mình vì vu khống cơ thể nó, mọi thứ rồi tung lên hết cả, tiền hắn cũng không cần, trộm chề tiền... Nhưng mà, chẳng lẽ nào là tiền dâm hậu sát, nó không nghĩ đời mình lại gần như vậy, ít ra phải để nó cãi nhau với Minh Ý mấy lần nữa mới hết giận được chứ, giận hắn bỏ lơ lời tỏ tình của nó năm nào. Đúng rồi, Minh Ý,

màu về cứu em được không? Em đang bị kẻ xấu bắt nạt đấy, anh là chồng em mà...

- Bỏ ra đi mà, tôi xin anh giọng nó ghèn ghèn.

-...

- Đừng mà...hức...hức...

- Em đã làm những gì khi tôi không ở nhà? _hắn dừng lại hỏi vào tai nó.

Loạn, loạn thật rồi, trộm chất vấn chủ nhà chuyện cá nhân luôn ấy, sao không hỏi tiền ở chỗ nào nó lập tức chỉ ngay cho. Nghĩ vậy thôi nhưng nó rất sợ, sợ mình sẽ có lỗi với hắn, dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng nói thật ra thì nó chỉ muốn là của hắn, ngay cả cái nắm tay nó cũng muốn là của hắn chứ không phải là ai khác cả.

- Nói... _hắn mất kiên nhẫn vì sự im lặng của nó bèn quát lên.

- Cứu em!!! Minh Ý...

Một câu nói mơ hồ nhẹ nhàng cất lên trong miệng nó, trong vô thức nó chỉ nhất thời gọi tên hắn. Nhưng người ta nói, lúc say, lúc khó khăn, lúc buồn tủi, lúc nguy hiểm, người ta sẽ vô thức gọi tên một người quan trọng nhất đối với mình, một người mà họ thực sự yêu và cần che chở. Minh Ý, là tên của hắn mà, tại sao không phải là Chí Đại?

- Khánh An! _hắn nhỏ giọng kêu tên nó, đôi tay đã dần nói lòng để cô gái nhỏ bên dưới được thoải mái.

Nó được tự do lập tức ngồi bật dậy, khép nép ở một góc giường ôm chặt cổ áo mình, nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống cho sự hoảng sợ này giờ không có giải đáp. Tối khuya lại có người lên vào phòng giờ trở đầu bại, bây giờ còn biết cả tên nó nữa...

- Anh xin lỗi _hắn tiến lại gần.

- Đừng qua đây. Tránh ra... _nó hét, thân thể lùi lại né tránh.

- Khánh An! Là anh, Minh Ý.

Nó òa khóc, hắn đang làm trò gì vậy? Dọa chết nó mất, đáng ghét, thật đáng ghét mà. Đi lâu như vậy, về còn không báo trước, lại dọa nó sợ đến mức này.

- Anh xin lỗi!

- Hức...hức...

Chỉ có thể bật khóc chứ nó không biết phải làm gì trong lúc này. Mọi thứ trong phòng lại là bóng tối, chưa có vẻ an toàn. Có khi nào là mạo danh không? Minh Ý không về nhanh như vậy được...

Đèn bàn sáng, hắn ở kế bên nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, mùi hương bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, nốt ruồi ở cổ không thể nào là người khác được, Minh Ý, đúng là Minh Ý rồi. Nó lại khóc, khóc nhiều hơn nữa, tay yếu ớt đưa lên đánh thùm thụp vào người hắn trút giận, nó chỉ hận không thể nào ghét được hắn.

- Sợ lắm hả? _hắn cười.

Nó nín khóc rồi, chỉ còn ầm ứ với vài tiếng nấc nhỏ. Đều quá, dọa người ta như vậy vẫn còn cười được. Nó giơ tay tát nhẹ vào mặt hắn, bậm môi trả lời.

- Không vui đâu, cười gì chứ?!

- Ngay cả anh còn không nhận ra, nhờ là người xấu thật thì sao? _hắn ôn nhu xoa đầu nó.

- Anh đi lâu ngày vậy còn gì...

- Anh không nghĩ em là vợ anh luôn đấy.

- Phải rồi, Tú nhận ra đó _nó chun mũi.

Hắn lên cười, nhéo má nó trên ghẹo.

- Ghen hả?

- ... _nó cúi đầu ngại ngùng khi bị hắn đoán trúng.

- Có đau không?

Hắn nghiêng người đưa tay chạm vào vết cắn ở cổ, nó giật mình lùi lại ngược mặt lúng túng:

- Không...không đau...

- Anh không làm gì đâu mà sợ_hắn cười.

Ai kia không tin tưởng e dè nhìn người con trai đối diện sợ hãi liên tục lắc đầu.

- Không cần anh giúp có đúng không?

- ...

- Vậy anh đi lo cho Tú...

- ..._nó bấu môi khinh thường, nhưng vẫn có một chút ghen. Gương mặt rõ ràng là không hài lòng.

Thoáng thấy vẻ mặt bất mãn của bà xã, Minh Ý trêu mếu hỏi nhỏ, tâm vẫn cố ý trêu chọc:

- Em có phải đang ghen không?

- Không thèm, mắc gì phải ghen chứ. Sau này em theo người khác lên xe bông, Minh Ý chẳng liên quan đến em...nữa...làm gì...vậy?

Ánh mắt hắn chưa nguôi con giận dữ dồn sát nó vào trong tường lờm lờm đe dọa.

- Anh làm gì?_nó né tránh.

- Lập tức biến em là của anh.

- Em chỉ nói...

- Lên xe bông..

- Không phải.

- Cùng ai?

- Em đùa thôi mà.

- Với ai?

- Không có.

- Đừng nghĩ sẽ rời xa anh_hắn cảnh cáo.

Mắt nó rung rung, lại dờ dỗi ra đe dọa người khác, đừng tưởng mạnh hơn thì có quyền.

- Trả nợ xong lập tức sẽ không còn...á...

- Là sợ hay là né tránh?_hắn nghi hoặc khi vừa định hôn nó đã vội quay đi.

- ..._nó mím môi, chớp mắt nhìn hắn e dè.

- Vẫn còn giận anh sao?

- Không có...

Hắn lặp lại hành động cũ, nó lại né tránh.

- Em sợ...Minh Ý...!

Hắn cụp mắt xuống, mở một cúc áo thờ dài quay mặt đi hướng khác. Nó ngồi thẳng dậy tay không ngừng giữ cổ áo do lúc này hắn làm loạn. Nhìn hắn mệt mỏi, lại bị nó cự tuyệt, gương mặt buồn buồn nó cũng xót lắm. Nhưng do hắn có những mối quan hệ không rõ ràng nên không vì một chút tình cảm nhỏ nhỏ mà buông xuôi trước hắn. Lỡ đâu sau này có cả chục người con gái dắt đám trẻ con nào đó đến trước cửa nhà bảo rằng đó là con hắn, nó lúc đó hối hận cũng không kịp. Nó đưa ngón tay khều khều bả vai hắn, mắt tò mò nghiêng nghiêng đầu nhìn.

- Ê!

- ???

- Minh Ý!

- Ngủ đi. Sau này không được gọi tên nữa, anh lớn hơn em cả bốn tuổi đấy!

- Minh Ý đi đâu?

Hắn không trả lời, búng trán nó một cái tươi cười quay lưng bước ra cửa, hắn lên phòng Ánh Dương, xem cô có quen với căn phòng mới không, sống ở nước ngoài lâu như vậy sợ sẽ khó thích nghi khi về Việt Nam. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hắn không nói bước liền ra cửa rồi nhanh chóng mất dạng. Nó phồng má bậm môi nhìn theo bóng lưng hắn, lật đật vì tức giận mà phóng ra đóng rầm cửa một cái chủ yếu để dằn mặt không cho hắn trở lại một lần nào nữa.

Tình cũ còn thương..

Đáng ghét, nếu quan tâm chị ta như vậy thì đừng hòng mong nó dành cho chút tình cảm nào hết. Ngay ngày mai sẽ tìm đối tượng hẹn hò cảnh cáo hắn, lúc đó đừng nói tại sao nó ác.

- Aaa...!!! Minh Ý đáng ghét~

--

Bảo Yên trở người tìm kiếm tư thế thoải mái nhất có thể. Tay đau, chân đau, lưng đau, cả đầu cũng đau. Rốt cuộc không chịu nổi đành mở mắt lèm bèm.

- Rất không thoải mái~

- Mau dậy! Sáng rồi.

Là giọng của Hải Nam..

Nhớ ra rồi, hôm qua cả anh hai và chị dâu chẳng ai thèm mở cổng chào đón sự trở về của cô em gái này hết. Bảo Yên mặt dày nhất quyết không chịu xuống xe ngồi đó chờ hai người kia đi làm sẽ nhìn thấy, rồi ngay lập tức nhỏ sẽ dạy một trận cho ra trò.

- Hôm nay cuối tuần, chẳng ai như em mà đi làm đâu..

Cuối tuần???

Đùa chác???

Nhỏ oán hận nhìn Hải Nam bước xuống xe tiến đến bấm chuông cửa mắt không khỏi tràn đầy cơn lửa giận.

Hắn mắt tích, nó vừa mở cửa xong lại chẳng thấy đâu, cảnh nhà u ám hơn cả tang. Nhỏ ngo ngắc...

- Không phải nhầm nhà chứ?

- Anh không biết~

Hải Nam nhún vai tự nhiên rót nước uống như thể đây đã là nhà của mình, không sao, vốn dĩ sau này sẽ là nhà vợ anh...

- Không rót cho em?

- Có ngay_anh nhẫn nhịn đưa ly nước trên tay về phía nhỏ, còn cẩn thận thổi cho bớt nóng trước khi đưa đến.

Thoáng thấy Khánh An từ ngoài cửa đi vào, Bảo Yên không khỏi vui mừng nhảy tung tung lên lao về phía nó, chưa kịp để hai người đụng chạm gì Hải

Nam đã vội nhào qua phía đối diện đỡ lấy người yếu bé nhỏ của mình, thuận miệng quát mắng.

- CÒN MUỐN CHẠY LẢM ĐÚNG KHÔNG?

- Anh làm gì lớn tiếng ghê vậy? Người ta còn chưa ôm được chị hai... _Bảo Yên bị anh nạt đến mức suýt khóc không vừa cãi lại.

- Này thì ôm.

Ai đó khẽ nhăn mặt đưa tay xoa xoa đầu chỗ vừa bị cốc tiếp tục cãi.

- Hung dữ như vậy sau này nhất định sẽ không gả cho anh...

- Y tá ở bệnh viện thích anh đây ra đây, hoặc là chọn một người. Còn em, làm tình nhân thôi cũng được...

- Nha~ nha~ em thấy rõ con người của anh rồi nha~

- Thế nào?

- Lãng nhăng, đào hoa...không đứng đắn.

- Là tại em không muốn gả. Anh thì lại có rất nhiều người yêu, chọn...

- Anh...đi ra chỗ khác, đi về nhà anh đi. Không cho ở đây, mau, đi về, em đuổi đấy!

Quăng cái gối vào người anh nhỏ giận dỗi quay mặt đi hướng khác không thèm nhìn, bướng bỉnh ngồi chờ anh dỗ dành.

Hải Nam lại cực kỳ vô tư, thoảng cái đã có mặt trong bếp phụ nó dọn bữa sáng. Bảo Yên nhìn theo bĩu môi không hài lòng, chụp điện thoại trên bàn lướt Facebook. Nhanh chóng quên chuyện vừa nãy hí hửng trò chuyện video với người bên kia, chốc chốc lại cười rất vui vẻ.

- Em chỉ sợ không có người rước mình thôi.

- Em rất dễ thương mà lo gì không có người rước

- Không chắc đâu nha! Anh hai nói em hung dữ có ma mới yêu, em không biết có ai tình nguyện làm ma không nữa, hihi...

- Em không phải có rất nhiều bạn trai sao? Thời đi học khối anh theo đuổi. Toàn anh đẹp trai không đấy

- Oà!!! Em chia tay cả rồi, chỉ chờ anh thôi, anh nhất định không được có bạn gái đó nha~

- Ô...!!!! Anh còn tưởng mình không có cơ hội. Vậy được, về nước anh sẽ theo đuổi em

- Anh nói nha~

- Anh phải xem lại kịch bản rồi, chút nữa đến cảnh quay của anh. Tạm biệt em, lần sau nói tiếp nhé!

- Dạ vâng, bái bai anh~

Nhỏ te tồn vẩy tay chào rồi tắt điện thoại, xem ra cuộc nói chuyện vừa rồi rất vui, tâm trạng nhỏ cũng đã ổn hơn nhiều sau vụ tai nạn hôm qua. Liếc xuống chân mình nhỏ không hài lòng lắc đầu mếu máo.

- Chắc có sẹo luôn...híc...

- Em vừa nói chuyện với ai đấy?

Bảo Yên quay ra đằng sau thấy tên con trai nào đó đang trừng mắt nhìn mình giận dữ, lập tức lớn tiếng hét lên.

- ANH NGHE LÉN EM NÓI CHUYỆN VỚI BẠN ĐÚNG KHÔNG?

- Chắc không phải là bạn bình thường?

- ...

- Anh anh, em em...nghe mà buồn nôn.

Thái độ gì vậy chứ? Rõ ràng là...

Bảo Yên chỉ sợ anh giận nên không cãi, dịu giọng chống chế, người đó là anh trai trong nghề thôi, thân thiết gọi nhau anh em cũng là chuyện rất đỗi bình thường mà, anh ghen cái gì chứ.

- Là bạn bình thường thôi chứ bộ~

- Bình thường? Bình thường mà xưng anh?

- ...

Sao lại có người vô lý như vậy chứ? Bạn bè, tiền bối Gia Duy lớn tuổi hơn thì nhỏ gọi bằng anh là đúng mà.

- Hừ~ không cần anh cho phép, em thích gọi như vậy thì gọi như vậy. Còn chưa...úi...

Câu nói chưa kịp nói hết thì cơ thể đã bị người kia bế lên, hướng phía bàn ăn mà đi đến, trước khi đặt nhỏ ngồi xuống ghế người kia còn cảnh cáo.

- Anh không nói nhiều, ghen lên anh bắt em nhốt lại luôn đấy!

- Plè~

Nó kéo ghế hộ anh lắc đầu ngán ngẩm, hai anh chị này mà về một nhà ngày nào không đầu võ mồm chắc ngày đó sẽ không vui, đã thành thói quen luôn rồi ấy.

- Chân em có nặng lắm không? Cả đi cũng nhờ Hải Nam bế, chắc lâu lắm mới khỏi hả?

Nó rút ly sữa đặt vào chỗ của Bảo Yên hỏi thăm về vấn đề vừa nghe được từ anh. Biết rằng một khi đã là người nổi tiếng, bước chân vào showbiz sẽ không tránh khỏi những việc ganh đua, đố kỵ lẫn nhau, nhưng cũng đâu nhất thiết phải dùng đến thủ đoạn làm hại người khác đến như vậy. Nhỏ xem chút đã không thể an toàn trở về nhà nếu Hải Nam không kịp đến. Tay, chân, đầu và cổ của nhỏ đều bị thương, không nặng lắm nhưng có vẻ không hẳn là nhẹ, tuy vết thương đã được băng bó cẩn thận nhưng vẫn thấy vài vết máu nhỏ. Bảo Yên là chúa sợ đau, một chút trầy xước cũng khóc cả ngày rồi, vậy mà nó vẫn thấy nhỏ tươi cười, trong nét cười còn có vài tia hạnh phúc.

- Em ở nhà nghỉ dưỡng một thời gian, chị nuôi em không?

- Tùy theo thời gian mà chị tính tiền công chăm sóc nữa nha!

- Huhu...chị không thương em rồi. Không chịu đâu...

- Chị biết có một người rất thương em đó, em chỉ cần gọi một tiếng anh yêu người ta sẽ lập tức thôi việc đến đây chăm sóc em.

Khụ...khụ...

Hải Nam ho liên mấy cái suýt nữa thì sặc chết ngay tại chỗ, hai con nhóc này đang nhắc tới ai vậy?

Nó cắn môi cúi đầu cười cười trước biểu hiện của anh, cũng không hẳn là nói anh mà, có cần phản ứng bất ngờ vậy không?

- Minh Ý đâu? Hôm qua anh nghe nói nó về rồi. Sao sáng giờ cũng không thấy? _Anh tự giải vây cho mình bằng cách quay sang hỏi nó về danh tính của tên chủ nhà.

Chỉ tay lên lầu nó nhỏ nhẹ đáp.

- Ở trên đó với chị Ánh Dương, sáng giờ cũng không thấy xuống.

- Chị Ánh Dương hả? _nhỏ nhăn mặt.

- Chị ấy ở đây từ hôm qua rồi...

- Hai người đó, có thể nói chuyện gì ta?!

Nó vô tư chớp mắt nhìn, chuyện gì thì không nghĩ ra.

- Lúc nhỏ họ có tình cảm với nhau đấy. Em biết không?

Hải Nam đưa tay cẩn thận lau chút tương ớt dính trên khóe miệng của Bảo Yên tiếp tục nhìn nó hỏi. Nó im lặng, xong lắc đầu, rồi lại cười, đầu lại ngỗng ngang những suy nghĩ. Có khi nào họ bắt đầu lại, không bao lâu hẳn sẽ đứng trước mặt nó đề nghị ly hôn, hoặc có khi nào thẳng thừng tuyên bố chị ấy sẽ là vợ lớn, còn nó vào vai vợ nhỏ không? Nó thật không muốn viễn cảnh đó xảy ra, ít nhất phải để cho nó chuẩn bị tâm lý trước đã...

- Em dám cá là họ đang nổi lại tình xưa.

Anh liếc mắt nhìn Bảo Yên nháy mắt rồi nhìn về hướng nó, nét mặt này không phải đang có những suy nghĩ bình thường đâu. Bảo Yên biết mình nói sai lập tức nói sang chuyện khác:

- Cỗ chị bị sao vậy chị hai?

- ...

- Chị hai! Chị! CHỊ HAI!!!

- Hà? Em gọi chị hả? _nó luống cuống định thần lại nhìn qua nhìn lại hỏi.

Vừa nãy nó đang suy nghĩ gì vậy? Thật ngốc mà...

- Em hỏi cỗ chị bị làm sao ấy? _nhỏ lập lại câu hỏi.

- Ờ...cái này..._nó ấp úng không biết phải nói sao.

Hải Nam hiểu được nó đang lúng túng bèn cốc đầu nhỏ.

- Mấy cái này trẻ con không nên biết.

Ặc!!! Hải Nam, anh là đang xấu xa hơn con bé luôn đấy, nghĩ toàn chuyện đen tối, con nít không được biết thì là chuyện gì chứ! Vẫn chưa có gì mà...
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mình Ý lướt ngang qua ở phía sau xoa đầu nó, tiến đến tủ lạnh lấy cho mình chai coca rồi kéo ghế ngồi xuống. Vừa nãy khi bước xuống đã nghe mấy nhân vật kia đề cập đến chuyện của mình và Ánh Dương, lại còn nghi ngờ hẳn với người kia nữa chứ, có phải trước kia do hắn lẳng nhăng quá nên bây giờ không ai tin tưởng nữa rồi không?

Bảo Yên đang tranh thức ăn với Hải Nam thấy anh trai mình khoan thai ngồi xuống, mặt thì lạnh lùng boy, không hài lòng bữu môi. Lập tức trong đầu bóng đèn phát sáng, vắng nhà lâu rồi cũng chưa cãi nhau với anh hai, trêu một câu thôi là được:

- Gương mặt không dễ coi chút nào, cứ như mấy đứa tới tháng vậy ấy...

Ngay khi vừa nói xong đã hứng trọn cái muống của anh gõ lên đầu, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Lại bực mình quay sang đánh vào vai anh một cái, cau có:

- Anh không biết bản hả? Cái muống đó anh ăn rồi...

- Thì đã sao? _anh vênh mặt.

- Anh là bắt nạt em đúng không? Em méc anh Ý đó! _Bảo Yên hăm dọa.

- Anh không sợ nó...

bịch...

Bảo Yên đánh vào vai anh một cái trọn mắt la hét:

- Anh biết là em đang bị thương không thể tự hoạt động được mà, em định sẽ không gọi đầu đến khi khỏe lại đó!

- Hahaha...

Cả ba người còn lại bất giác cười to làm nhỏ ngượng chín mặt. Có gì lạ đâu chứ, người ta nói thật mà, tay cầm thìa ăn cơm còn khó nữa là...

- Còn có chị mà, không phải không muốn chị giúp chứ?

- Chị sẽ đòi tiền công, em đang thất nghiệp mà _nhỏ ù xù.

- Khi nào em có tiền trả sau cũng được _nó tiếp tục trêu.

- Không chơi với chị nữa~

Hải Nam nhìn nét mặt của người yêu ủ rũ liền xoa đầu dịu dàng, còn có người tình nguyện như anh đây mà. Anh cũng đang là ân nhân của nhỏ cơ đấy...

- Anh lo cho em là đủ rồi!

- Không thêm~

Nói vậy thôi chứ nhỏ rất vui trong lòng đấy, miệng còn đang cười kìa kìa.

Không khí vui vẻ tắt hẳn khi có thêm một người thứ năm xuất hiện, kéo ghế ngồi xuống cạnh nó Ánh Dương nhếch môi cười đưa mắt thách thức, so với cô thì nó cũng chỉ là một con nhóc chưa đủ lớn, trẻ con như vậy không hiểu sao Minh Ý lại yêu nữa, nhìn sơ qua nó chẳng có gì nổi bật, chiều cao thì ba mét bẻ đôi, thân hình cũng chỉ tạm tạm, mặt cũng có chút xinh xắn. Cô thì sao? Rất hoàn hảo, từ nhan sắc, tài năng, đến vóc dáng cũng vô cùng vô cùng hấp dẫn. Đến cô hẳn còn không có hứng thú thì sao có cảm giác với nó, thật nực cười...

--•--

Người phụ nữ đứng trước cổng, tay liên tục bấm chuông. Hơn chục phút rồi chẳng thấy ai ra mở cửa, bà không phải bị cho leo cây chứ. Đùng đùng vậy mà cậu chủ, dì Nhan này cũng có tuổi rồi đấy!

Nó lật đật xuống nhà chạy thẳng ra mở cổng, chuông thì cứ kêu inh ỏi mà anh và hấn vẫn ngồi ở ghế sofa nham nhau không chịu mở. Trước mặt là một người phụ nữ đã ngoài 40, áo bà ba, nón lá, dép kẹp. Dì ấy nhầm nhà chẳng? Nó lễ phép hỏi:

- Dì tìm ai ạ?

- Cô cho tôi hỏi đây có phải nhà của cậu Minh Ý không? _ người kia mở tờ giấy ra rồi nhìn lên cổng kiểm tra lại số nhà hỏi lại, chắc chắn là bà không nhầm rồi.

- Dạ phải _ nó lễ phép.

- Tôi là giúp việc cậu Ý gọi đến. Còn cô là...?

- Con là Khánh An _ nó tươi cười trả lời người phụ nữ đối diện.

Bà à một tiếng rồi cúi người chào nó, cách xưng hô cũng thay đổi.

- Mợ chủ, tôi không nhận ra cô, thật xin lỗi!

- O...dạ không, dì gọi con là Khánh An được rồi ạ. Dì vào nhà đi, trời nắng lắm đó dì _ phụ bà xách túi đồ vào rồi cẩn thận đóng cửa.

- Mợ để tôi làm được rồi.

- Không sao đâu ạ, để con phụ dì.

Hai người khách sáo với nhau tầm năm phút mới vô được nhà, nó giật lấy cái điều khiển ti vi từ tay hai nam nhân kia hướng phía ti vi mà bấm nút off. Tiếng phụt vừa dứt đã thấy hấn quay lại cau có, nó trừng mắt:

- Là Minh Ý gọi dì đến còn không ra mở cửa, ti vi khi nào xem chẳng được. Có biết ngoài trời nắng lắm không? Dì đứng đó rất dễ bị bệnh...

- Em cũng đã mở rồi còn la lối gì chứ?!

- Không sao đâu mợ, tôi không có gì mà.

Nó bĩu môi không hài lòng với hấn rồi lên lầu chuẩn bị phòng cho dì, mặc xác hấn và anh đang bức vì không ngắm mấy em chân dài trong ti vi được nữa. Hải Nam phóng qua ghế ôm chầm lấy dì Nhan ra sức nịnh bợ:

- Lâu quá con không gặp dì, dì lên có quà cho con không vậy?

- Có, dì mang cho cả hai cậu bạn kia của con. Tên là gì ấy nhỉ? _ dì đắn đo.

- Là Thiên Anh và Ân Vũ...

- Ừ, ừ...dì mang đủ cả cho ba đứa.

Hấn hỏi nhỏ vào tai dì, thực chất thì Hải Nam cũng nghe thấy.

- Dì, vợ con có xinh không?

- Rất xinh, ra mở cửa cho đi mà không nói chuyện đi còn tưởng là búp bê cơ đấy!

Di Nhan khen ngợi làm hấn như ở trên chín tầng mây, tự hào quá mà. Anh đứng bên cạnh bữu môi chề bai:

- Nó chính là không biết hưởng đấy đi, cưới vợ những hai năm mà còn chưa làm gì. Con đây thèm được như thế lắm rồi đi...

- CÁI TÊN KHỐN NẠN, MÀY VỪA BẢO THEM GI HẢ? BIẾT LÀ ĐANG NÓI AI KHÔNG? _hấn bốc khói đầu gầm lên phản bác. Nó chính là vợ hấn đấy, là vợ hấn.

Sau đó là một màn rượt đuổi, cào cấu, đánh đập nhau tụi bụi.

---•---

Nó loay hoay soạn bộ áo dài để ngày mai lên lớp, bộ môn nó dạy chính là Ngữ Văn và là nữ giáo viên thực tập đầu tiên được đứng lớp, chủ nhiệm 32 đứa nhóc lớp 1C. Quả thực, nó thấy rất hạnh phúc, không biết là về chuyện gì nữa. Nụ cười trên môi nó tinh nghịch và hồn nhiên đến lạ, bây giờ đây, thoáng cái nó đã là cô giáo như ý muốn của ba, chị Di chắc cũng đã là một tay làm bánh ngọt xuất sắc rồi. Thật sự vui quá, mọi thứ diễn ra rất nhanh nó còn chưa tin là thật, ước mơ bộ áo dài ba Hải tặng đã lâu, còn nhớ rõ lúc đó ba nói là may trừ hao nữa chứ, chị Di thì chỉ thầm cười với tính lo xa của ba bảo rằng ba làm quá vấn đề...

Đứng trước gương, nó ngẩng ngốc nhìn vào đôi bàn tay mình, rồi lại khẽ liếc sang cây piano cạnh cửa sổ xốt xa bật khóc, chị Di chính là cầm sợi dây chuyền và nhẫn vàng đưa cho ba đi bán, mặc dù cây piano không đắt giá nhưng chứa đựng trong đó biết bao nhiêu tình cảm. Đàn đã rất cũ, những âm sắc vang lên đã không còn nghe rõ, nhưng đối với nó đó chính là thứ quý báu nhất mà gia đình không ai thân thiết này đã dành tặng cho mình. Nó trân trọng bảo vật này lắm, hằng ngày đều chăm chỉ lau chùi sạch sẽ để luôn giữ cây đàn được mới. Có lẽ đây chính là điều tiếp sức ước mơ trong nó...

Tay nó nhẹ nhàng lướt qua vài phím, thanh âm trong trẻo vang lên lọt vào tai của tên nào đấy đang đứng do dự ở ngoài cửa phòng, hấn giật mình lùi lại một chút xong lại dựa lưng vào tường chăm chú nghe. Trông nó lúc này quả thực rất đẹp, mái tóc đen xỏa dài đến eo, cái váy ngủ màu trắng toát lên một sự kiều diễm tựa như thiên thần nhỏ, ít ra là trong suy nghĩ của hấn.

Em thà là em cứ đứng đó, cứ lặng im như chẳng biết chuyện gì. Em thà là anh cứ bước đi, để cho tình si riêng mình em nghĩ. Thà em nói không nên lời, mà được thở trong bầu trời. Anh chính là một giấc mơ thuở thiếu thời...

Nó chợt ngừng lại đưa mắt nhìn ra ngoài, bầu trời xám xịt không có lấy một vì sao, cái khung cảnh giống như lúc đó, chỉ là không gian đã thay đổi. Thời gian cho sự chờ đợi trong nó quả là rất dài, thời gian cho những muộn phiền đã cất giấu lâu ngày đến bây giờ mới kịp nói.

**

- TÔI NÓI LÀ KHÔNG THÍCH EM...NGHE RÕ CHƯA!!! ĐỪNG LÀM MẤY TRÒ ĐIÊN RỒ GIỐNG NHƯ THẾ NÀY MỘT LẦN NÀO NỮA. THẬT BUỒN NÔN.

Hấn hét lên khi thấy nó chăm chú đàn hát với một cô bạn cùng lớp, lại muốn tỏ tình nữa sao? Không thấy hấn đang đi cạnh Tú à? Không biết họ đang yêu nhau sao? Đừng giả vờ như không biết, hấn rất chú ý đấy...

- Em..

- Im đi! Tôi thấy em quá giả tạo.

- Hình như anh hiểu lầm thì phải. Tụi em đang tập hát cho cuộc thi của trường mà, cũng chưa nhắc gì về anh sao anh lại nói bạn ấy như vậy?! _cô bạn cùng lớp lên tiếng thanh minh giúp nó, tiền bối sao lại vô cớ gây sự vậy chứ?

Hấn im lặng, bên cạnh chỉ thấy Cẩm Tú nhếch môi cười nhạt một cái ánh mắt đầy sự khinh bỉ. Chỉ khi hai người rời đi nó mới kịp định thần lại và hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đi đến đâu cũng lớn tiếng nói người mình yêu là chị Tú, lại còn khó chịu dùng ánh mắt như dao găm để liếc nhìn nó. Nó đáng ghét đến mức đó sao? Hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì mà đã nổi nóng cảnh cáo, bao nhiêu lần rồi? Yêu một người khó vậy sao?

Màn mưa xám đục bên ngoài hết như cơn bão lòng trong nó, gió thổi lạnh lạnh thấm vào da thịt giá buốt biết chừng nào, bầu trời từ khi nào đã tắt nắng kéo mây về tạo thành một cơn mưa lớn, ồn ào cũng không nghe thấy. Mỗi lần nhìn hấn là mỗi lần nó mang đầy nỗi sợ hãi, ánh mắt hấn thật lạ lắm giống như đã hận nó từ rất lâu rồi vậy. Làm thế nào để có thể thay đổi tình thế hiện thực trở về theo đúng quỹ đạo của trước đây, về lại đúng cái thời điểm mà hấn trả giúp nó mười ngàn ly trà sữa ấy, gương mặt vốn dĩ rất dễ thương và ấm áp mà. Là khi đó, có thể không?

•

Anh cười, nụ cười anh trong vắt xiêu lòng em ngay từ phút ban đầu. Em cười, nụ cười chưa hết câu, thế nên tình sâu âm thầm em giấu. Tình yêu đó em đã trao, tựa như những cơn mưa rào. Tươi mát cho năm tháng thanh xuân của nhau... Đây gió, có nghe lòng em, mà gió hát ru từng đêm. Làm ướt khóe mi em rồi, em yếu mềm vì yêu. Đây những cánh thư mỏng manh, gửi gió đến trao về anh. Người con gái với trái tim yêu thầm anh...

Những câu hát cuối cùng vang lên trầm bổng theo tiếng piano rồi kết thúc hấn. Gió ở bên ngoài thổi bay cái rèm cửa len lỏi vào phòng rũ đầy sự lạnh lẽo bao trùm cả không gian vắng vẻ, nó vẫn ngồi đó hướng phía màn đêm tĩnh mịch mà đưa mắt nhìn. Không biết, nơi đâu mới có thể tìm thấy nhau?

- Em có thể dừng lại những việc tương tự như vậy có được không?

Chỉ nghe tiếng nói nó liền nhận ra đó là ai, lúng túng đứng dậy đóng nắp cây đàn ngược mặt nhìn hắn, lại có chút lo sợ... Là từ khi nào, tim nó luôn xuất hiện nhiều nỗi lo như thế chứ?!

Đưa tay e dè kéo kéo cái váy ngủ, miệng nhỏ lấp bắp thanh minh, tay còn lại gãi đầu cười trừ:

- Lâu quá em không đàn...

Hắn bước nhanh hơn rút ngắn khoảng cách giữa hai người chỉ còn là vài mét, nó cười gượng gạo:

- Minh Ý, em chỉ là...đang...đang...

- Không cần lo lắng, anh chỉ muốn...

Bước gần hơn đến bên nó hắn nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi chặn lại lời nói, tay còn lại dịu dàng luồn qua eo đỡ lấy cơ thể bé nhỏ đang lúi lại dè chừng từng bước chân của mình, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi đầy vẻ khiêu khích kia mạnh mẽ dày vò.

Nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đến khi cảm nhận được môi mình bị ai kia ầm ập bao lấy, lại chẳng biết làm gì chỉ vội đưa tay đẩy người đối diện ra, mắt vẫn tròn tròn nhìn, cơ thể thì đơ toàn tập.

- Hôn môi không được mở mắt, biết chưa?!

Người vừa rồi không biết việc mình làm đúng hay sai, cứ nhiên áp trán mình vào người con gái kia bẹo má cưng chiều, lại nói như trách. Mặt nó méo xệch, vẫn đôi mắt ngây thơ nhìn chăm vào hắn, nụ cười đầy nét gượng gạo:

- Anh sao vậy?

Hắn không nói không rằng kéo eo nó ôm chặt thêm tiếp tục dạy dỗ lại cô gái ngốc này bằng nụ hôn vô cùng dịu ngọt. Mang gương mặt ngây thơ đó đi trêu ghẹo sự nhún nạy trong hắn sao? Đương nhiên là không cưỡng lại được rồi. Sau này đối với người khác mà dám làm như thế thì đừng trách sao hắn lại dùng cách này để dạy dỗ.

Mạnh tay đẩy hắn ra, cơ thể cũng mất bình tĩnh ở trong lòng hắn ra sức giãy giụa. Rất khó chịu, ngạt thở chết mất. Tên này đang có hành động gì vậy? Không phải là cưỡng hôn sao? Nó không thích như vậy, phải xin phép mới được hôn chứ!

Bắt lấy cánh tay thon dài của nó, hắn luyến tiếc rời khỏi vị ngọt trên đôi môi nhỏ nhắn kia khoe miệng tươi cười khen ngợi:

- Anh còn tưởng là kẹo.

Nó che miệng, đôi mắt to tròn ngược lên nhìn hắn, đáy mắt long lanh tựa như cốc nước được rót đầy suýt tràn ra khỏi miệng ly vậy. Sợ sệt không dám nhìn thẳng mặt hắn nữa, nhỏ giọng hỏi:

- Anh bị sao vậy?

- Có phải em rất sợ anh không?

- ...

- Dù anh đã cố gắng dịu dàng?

- ...

- Vẫn còn giận anh sao?

- Em không có_nó lắc đầu.

- Cho anh cơ hội sửa sai được không?

- ...

- Khánh An!

Hắn gọi tên nó, một cách ầm ập đến lạ lùng. Tâm can nó bây giờ cứ nghĩ đến chuyện của trước kia, gương mặt và lời nói của hắn đáng sợ đến mức nào...

Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em

Đừng để tôi gặp lại em

Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em

Đừng để tôi gặp lại em

Đừng để tôi gặp lại em

Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em

...

- Minh Ý! Em không làm...

Nó hoảng sợ xua tay giải thích, nó không phải là người muốn chìm nước chị Tú, chính chị mới là người muốn làm thế với nó. Tú biết rằng nó không biết bơi nên cố tình giăng bẫy diễn màn kịch hãm hại nó. Nó không có, thật sự không có...

- Ngoan ngoan, anh không làm gì cả, anh tin em. Đừng sợ có được không? Anh ở đây, không có gì hết, anh tin em. Bảo bối!

Vỗ về cô gái đang sợ sệt run rẩy trước mặt, Minh Ý bất giác nhũn mày tự trách bản thân mình đã quá nóng nảy vô tình gây nên một vết thương lòng vô cùng lớn cho nó. Liệu đến khi nào nó mới có thể nguôi ngoai những điều đó, trở về là nó của trước kia vui vẻ bên đám bạn học. Ngày đó hẳn còn chưa tìm hiểu rõ ràng câu chuyện mà vội trách lầm một cô bé vốn rất hiền lành yếu đuối. Hắn bây giờ làm gì mới được tha thứ?

- Ngoan, đừng khóc nữa. Bảo bối, em khóc anh rất đau lòng...

Ôm nó vào lòng hắn tiếp tục an ủi:

- Không sao rồi, ngoan ngoan, anh tin em.

Có còn nhớ khi đó, lúc anh vì chị Tú mà mắng em rồi quay đi, đến một ánh nhìn quan tâm như khi anh giúp em trả tiền ly trà sữa cũng không có, sự dịu dàng khi đó của anh đâu mất rồi, đừng làm em sợ. Minh Ý, anh không phải là anh như khi ta biết nhau nữa rồi. Có bao giờ anh thử đặt mình là em và nghĩ đến những nỗi đau em đã chịu? Em chính là rất sợ người khác lớn tiếng với mình, tuổi thơ em lớn lên không có ký ức đẹp, chỉ toàn là nước mắt. Vậy có gì với người lạ em cũng nhận sự vô tâm đó làm từ điển cho cuộc sống của mình sau này?! Minh Ý, anh chính là người tặng em chiếc vòng cổ ba lá cùng với lời chúc em luôn được may mắn, lâu rồi nên chắc là anh không còn nhớ, em ngược lại thì nhớ rất rõ, chỉ khi nghe tên anh liền dấy lên trong lòng một cảm giác quen thuộc. Minh Ý, em yêu anh, em cần anh làm người bảo vệ em giống như khi bé, áo quần ướt sũng vẫn tươi cười hứa rằng Khi nào em lớn, vẫn còn chưa biết bơi anh sẽ chính là người thay thế chị gái cứu em cả đời. Phải là anh cứu, em cũng không nhất thiết phải học bơi... Em ngốc thật rồi, nhận ra anh và vẫn tin lời hứa đó là sự thật mà hy vọng. Em chờ. Nhưng muộn rồi, anh đã quên em, không còn nhớ...! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạn Học Cũ

- Chết tiệt!!!

Người con trai mái tóc nhuộm màu xanh rêu với phong cách vô cùng bụi, áo phông tay dài, quần Jean rách, giày kiểu cao cổ như mấy đứa trẻ cấp ba năng động quậy phá. Thiếu gia cậu một thời cũng thế mà, chỉ là bây giờ già rồi không thích thể hiện sự đẹp trai theo kiểu trẻ con thế đâu, ít ra như bây giờ cũng có lắm người đang nhìn cậu ngưỡng mộ đấy thôi.

Xem ra cậu vẫn có sức hút như thuở nào, chỉ là hiện tại có hơi xộc xệch một chút do hôm qua đáp chuyến bay trễ không tìm được khách sạn cao cấp, đành phải ở tạm một phòng trọ nhỏ, tiện nghi không đầy đủ, mất điện mất nước, báo hại cậu bây giờ vẫn chưa rửa mặt...

- Anh mau đến đây quăng luôn cái xe này vào viện bảo tàng ngay cho tôi. Khốn nạn, tôi lại đến bệnh viện trễ cho xem...

Nam nhân đẹp mê người đó nói với người nào đấy qua điện thoại, giọng không khỏi bức tức dù đã cố kiềm chế để giữ hình tượng với nhiều người đang đi trên sa lộ.

Cậu biết chứ, giữa lòng thành phố này, một hành động dù rất nhỏ cũng khiến mọi người hiếu kỳ ngấm nhìn rồi xôn xao bàn tán. Miệng đời luôn là vậy, họ chẳng mấy may để tâm an ủi ai, cũng chẳng vì nhau mà dừng lại hỏi bạn đang gặp vấn đề gì? để rồi giúp đỡ. Luôn luôn là những lời dèm pha không cách nào tránh khỏi, đôi khi còn cay cú hơn vậy.

Ân Vũ mặc kệ mọi người đang nhìn mình theo kiểu ngưỡng mộ hay hiếu kỳ, trợn mắt chỉ tay xung quanh hét:

- ẦN VŨ TÔI LÀ ĐANG ĐI LÀM CHỨ CHẴNG PHẢI KIỂU NGƯỜI ẮN CHƠI RỒI BỊ TỔNG CỐ RA KHỎI NHÀ ĐẬU NHÁ. NHÌN GI MÀ NHÌN!!!

Thái độ này, mặt hình tượng hết rồi còn gì. Cơ mà, thôi soi mói cậu có được không? Bộ dạng nhếch nhác như này thì sao chứ, vẫn rất cool mà, có cần mắt tròn mắt dẹt xì xào nói xấu cậu thế không? Rõ chán...

Hậm hực mở cửa xe, Ân Vũ khom người lấy cái laptop và balô làm việc khoác lên một bên vai thẳng hướng bệnh viện mà đi đến. Trước khi đi còn không quên đạp cho cái xe hơi vài cái lèm bèm mắng mủ.

Bước lại gần trạm xe buýt, Ân Vũ tìm cho mình một chỗ ngồi để tránh nắng, mới hơn 6 giờ một chút mà nắng đã chói chang như trời trưa vậy, cũng may cậu là bác sĩ thân thể tốt chứ không thì say nắng ngất xỉu mất rồi chứ chả chơi...

- Ta...

- Taxi!

Cô gái nào đó đã nhanh hơn cậu đưa tay ngoắc chiếc taxi, đáng về lại rất hấp tấp vội vàng. Ân Vũ không cam lòng nhú mày nhìn sang nữ nhân bên cạnh, mái tóc dài đen tuyền được xõa tự nhiên dài đến tận eo, sớ mi trắng, váy xòe màu xanh lục, túi xách màu hồng đeo chéo trên vai, đứng về trẻ trung tình nghịch theo suy nghĩ của cậu. Ân Vũ bất giác thì thầm khen ngợi:

- Xinh xắn quá chứ.

Rồi như hoàn hồn lại khi thấy tài xế mở cửa ghế sau cẩn thận điu cô gái đó vào thì lập tức la làng lên ngăn lại. Vốn dĩ cậu là người thấy chiếc taxi này trước, với lại cậu còn vội hơn cả cô bé kia, ăn mặc như thế chắc là chơi bởi đâu đấy chứ không nghiêm túc như cậu đã đến tuổi ra ngoài tự lập đi làm kiếm tiền...

- Khoan đã bác tài, tôi là người nhìn thấy xe ông trước cơ mà, tôi đang vội, tôi phải được đi trước cô gái này chứ!

Nói rồi chỉ tay sang cô gái đột ngột xuất hiện cướp xe của cậu vừa nãy. Mắt lúc này mới nhìn rõ nhan sắc của cô gái, da trắng mặt xinh, mím môi thôi đã thấy lúm đồng tiền dễ thương như vậy rồi, mỉm cười nữa chắc trai đồ hàng rằm. Ân Vũ thoáng mất tập trung vài giây, chỉ khi nghe giọng nói trong trẻo của nữ nhân kia mới kéo hồn về thực tại...

- Tôi có gì sao cậu lại dò xét kĩ thế? Bộ từng trộm đồ nhà cậu à?

- Cô tranh xe với tôi_ Ân Vũ thần nhiên đáp.

- Cậu không biết nhường nhịn phụ nữ là như nào à?

- Tôi không phải kẻ thích ra tay nghĩa hiệp...

- Cậu không thấy tôi đang bị thương?

Khánh Di nhỏ giọng, tay phải khur khur ôm chặt cổ áo nhìn người con trai đối diện bằng ánh mắt căm hận. Con trai, đúng là ai cũng như vậy, không có tình người.

Ân Vũ bỏ qua ánh mắt oán hận khi cô gái nhìn mình, một lần nữa quét mắt dò xét cả cơ thể nhỏ bé kia, mày lại vô thức nhú chặt, cả mặt cũng nhăn nhó khó hiểu. Cậu là bác sĩ, thấy người thương vong ở ngay trước mặt sao không lo lắng chứ, máu nghề nghiệp nổi lên Ân Vũ ngược mắt hỏi:

- Cô gặp tai nạn sao?

- Mặc kệ tôi, có nhường xe không?_ Khánh Di hờ hững đáp.

- Tôi là bác sĩ_ nhận thấy cô gái đối diện không tin tưởng mình Ân Vũ vội vã nói.

Cái kiểu cách hần học, bướng bỉnh này của cô bạn cùng thời cấp ba sao bây giờ đã nhanh chóng lây lan cho nhiều cô gái khác vậy. Trai gặp chạy mất dép đấy, không yêu nổi đâu...

Ân Vũ như phát hiện ra điều gì đó đột nhiên nghiêng người neoh mắt nhìn, cậu phải nhìn kỹ mới có thể chắc là mình không lầm. Sợ bị ánh nắng chói chang trên kia làm mình hoa mắt bèn từ trên vỉa hè bước xuống tiến lại gần hơn với cô gái, tay trái tò mò đưa lên bụng mặt người kia, lướt nhẹ ngón tay cái lên nốt ruồi ở cuối mi mắt, neoh mắt nói nhỏ:

- Khánh Di???

Khó chịu, Khánh Di giằng tay ra cau có:

- Cậu là ai?

- Là ai không cần biết, trả lời tôi, cậu bị sao?

Ân Vũ không nói tên mình bá đạo ra lệnh cho người kia trả lời câu hỏi. Nếu như bây giờ cậu nói mình là Ân Vũ, là Lạc Ân Vũ bạn học của cô thì sẽ thế nào? Chắc là cô lại trừng mắt quát mắng cậu cái câu quen thuộc Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa. Đấy, chỉ là vài vấn đề nhỏ thôi mà hình tượng của cậu trong mắt cô bạn học lại mất trắng. Ba năm giải thích hiểu lầm cô cũng chẳng thèm nghe, quá đáng hơn là không thèm bận tâm lấy một lần. Thiếu gia cậu có đáng bị cười không chứ!

- Giả...tạ...o.

Cơ thể vì bị suy nhược trầm trọng mấy ngày nay mà mất sức ngã xuống, bác tài ở ngay bên cạnh còn không kịp đỡ do chủ quan nghĩ rằng cô ổn.

Ân Vũ phản ứng nhanh vội đỡ Khánh Di mất nhắm nghiền nằm trong tay mình, gương mặt vô cùng tức giận. Giả tạo cô đang nói ai vậy chứ! Cậu đã làm gì để cô có thành kiến với cậu sâu như vậy? Kể cả một lần hai người đứng đối diện nói chuyện nghiêm túc?

- Cô ấy...là? _người tài xế lo lắng nhìn Ân Vũ e dè hỏi.

- Bạn gái tôi.

- Có cần...?

- Đến bệnh viện.

Ân Vũ nhắc bóng cả cơ thể của cô bạn học bế vào trong xe ra lệnh cho người tài xế nhanh chóng đến bệnh viện. Cậu không rõ mình đang lo lắng vì điều gì nữa, trước kia rõ ràng cậu và cô chính là kẻ thù không đội trời chung cùng ngồi chung một lớp học, chỉ vì sự cố đó xảy ra mà Khánh Di lại ghét cậu đến tận bây giờ. Nhiều lần cậu hạ mình xin lỗi dẫu biết cậu chẳng làm sai, nhưng đâu cũng vào đấy, cô bạn ấy vẫn ghét cậu. Mỗi lần chạm mặt đều không nói chuyện, chỉ nghe cô lớn tiếng với cùng một câu nói Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa...

Ân Vũ mím môi kiềm con giận trong người lại, đưa tay chỉnh sửa cổ áo giúp Khánh Di, sự thật là đã bị xé rách nên dù có cổ cũng không che được. Phần da thịt bị lộ ra ngoài khiến cậu không khỏi thối má, đầy những vết trầy xước lớn nhỏ khác nhau, trên má trái còn có một mảng hồng hồng như đã từng bị đánh, cổ có vết cắn còn in rõ ràng dấu răng, đôi chân trần đầy bụi bẩn. Tại sao lúc này cậu không nhận ra rằng cô đang gặp phải vấn đề lớn chứ, cơ thể lẽ nào đã bị xâm hại, dấu hôn ở cổ, tay và ngay cả trên ngực vẫn còn rất mới, chuyện như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

- Là chuyện gì vậy chứ?!

Ân Vũ cúi gắt, không ngăn ngại mở thêm một cúc áo trên người của Khánh Di xuống dùng khăn tay lau đi vết máu ở phía ngực trái. Ân Vũ mặc kệ khi tỉnh dậy cô biết cậu một lần nữa nhìn thấy cơ thể mình, rồi tức giận chửi nặng hay ghét cậu cũng mặc kệ. Vì dù sao suốt năm năm qua cô đã rất ghét cậu rồi... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em Trả Mười Ngàn...

- Hải Nam, em nói là cá phi, CÁ Rô PHI.

- Anh không biết nó.

- Anh học giỏi quá làm gì rồi bây giờ con cá cũng không biết. Nấu cũng chả ngon.

- Anh có phải đầu bếp đâu.

- Dờ. Trăm bề vẫn dờ.

...

Hải Nam đuối sức trước nhỏ, có cái tới đâu anh vẫn là người thua cho nên biết thân biết phận ngậm ngùi im lặng tránh việc tổn hao nước bọt. Mặc cho nhỏ nói, khi nào mệt tự khắc nghỉ.

- Anh dám bơ em hả?

- Công chúa à! Anh là nhường em, bởi vì em không nhẽo quá, anh nói sợ em khóc.

Người dịu dàng nhất mãi mãi cũng chỉ có một mình Hải Nam, so với đám bạn cùng thời trung học thì anh chính là ngoại lệ của hình tượng lạnh lùng boy khi ấy. Con gái thích anh nhiều lắm, bởi vì anh thân thiện và hòa đồng cực kỳ. Bất kể ai cũng có thể kết thân làm bạn.

Bảo Yên lúc nhỏ chanh chua đánh đá đến mức nào cũng bị anh cảm hóa thành ra Bảo Yên của bây giờ, loi nhoi dễ gần.

Không biết là khi nào, nhưng nhớ là Bảo Yên có lần đã ước, có một người toàn tâm toàn ý yêu mình và bên cạnh chăm sóc lo lắng bảo vệ cho mình mãi mãi. Chắc đó là khi còn bé, từ khi bắt gặp anh trai dễ thương nào đó suốt ngày lải nhải với anh hai về mấy vấn đề siêu nhân, vệ tinh, gấu bắc cực, ông già tuyết, sao hỏa, sao kim... và dù cho mỗi lần đều bị anh hai thẳng tay đuổi đánh cũng quyết không về, lý do là nhà anh ba mẹ không cho nghiên cứu, tìm hiểu nên mượn nhà bạn thân làm kho để chứa.

Còn rất nhiều bí mật về anh mà Bảo Yên biết, chỉ là không tiện tố cáo anh mà chọn giữ cho mình mình biết. Vẫn có nhiều vấn đề khác Bảo Yên thắc mắc, lại vì sợ anh buồn nên không dám hỏi. Tương tự như chuyện anh gác lại ước mơ làm một nhà thiên văn học và chọn ngành bác sĩ. Anh không phải từ nhỏ đã sợ máu sao?

- Em sao vậy? Cơm anh nấu rất khó ăn hả?

Bảo Yên cười, lắc nhẹ đầu nhìn anh, lại với chất giọng ân cần quan tâm thì trái tim nào mà chịu nổi chứ.

Hải Nam, em rất dễ xiêu lòng

- Món này anh không biết nấu, chờ Khánh An về anh hỏi lại rồi sẽ học. Lần sau nhất định sẽ ngon.

Hải Nam anh suốt đời chỉ có thể ân cần với người con gái anh yêu. Ngoài ba mẹ anh chỉ ưu tiên nấu cho mỗi người yêu mình ăn. Ngon hay dở không cần biết, chỉ cần họ cười là anh vui...

- Hải Nam, sao anh tốt vậy?

Nhỏ không hiểu mình đang hỏi ngu gì nữa, rõ ràng đó là thành ý, có sao trong câu hỏi của nhỏ lại giống như sự thương hại. Cũng đúng thôi, đó có lẽ cũng là sự bù đắp cho sự hời hợt của anh vì đã vô tình gây ra tai nạn làm mất đi một phần ký ức lúc nhỏ của Bảo Yên.

Anh trách mình. Vừa yếu đuối lại vừa nhu nhược...

- Anh muốn em làm vợ anh.

- Em không nói sẽ gả_ nhỏ phản bác.

- Nhưng anh có thể quyết định.

- Quyết định?

- Anh yêu em, không có ai yêu nhau mà mất nhau đâu. Bảo Yên em từ nhỏ đã định là của anh rồi_ Hải Nam đáp lại chắc nịch.

Bảo Yên không muốn cãi, anh nói gì nhỏ cũng sẽ tin, kể cả đó là thói quen mà anh dùng để của gái nhỏ đều tin. Là Hải Nam nhỏ chắc chắn sẽ tin, bởi vì với Bảo Yên mà nói, anh chính là sự thật.

- Em cũng yêu anh.

Nhỏ tình nghịch gạt muỗng cơm Hải Nam vừa định cho vào miệng, nhanh nhẹn quay sang hôn một cái. Lại tình nghịch cười cười như vừa tranh được đồ chơi, gương mặt đắc thắng.

- Tiểu quý_ anh trách yêu, nhéo mũi nhỏ cưng chiều.

Nó bước vào nhà chứng kiến màn tình cảm lãng mạn của anh và nhỏ từ đầu đến cuối, hành động và lời nói tất cả đều nghe thấy hết. Vợ đang hăng và cái để hai người còn biết sự hiện diện của mình.

Ấm áp như Hải Nam chính là nam thần trong lòng các phái nữ, và nó cũng không ngoại lệ. Nhưng Minh Ý thật ra mới chính là nam thần trong mắt nó,

yêu, thương, ghét, nhớ thế nào cũng chỉ dành cho mỗi mình hấn, mặc hấn có để tâm hay không.

- Em không định làm com sao? Đứng đây cả buổi.

Nó giật mình quay lại đã thấy mặt hấn kề sát mặt mình, tay còn choàng qua vai nó hết sức thân mật. Từ bao giờ vậy?

- Dọa chết em hả? Làm gì vậy?

Đối với những hành động này nó đương nhiên rất thích, chỉ tại gương mặt hấn làm nó quá quen với hình ảnh lạnh lùng, bây giờ lại vội thay đổi sao nó có thể dễ dàng bắt kịp. Nó gỡ tay hấn ra còn nói thêm:

- Anh gọi di Nhan đến thì nói di nấu đi. Bạn trai em còn chưa ăn com em nấu.

- Em có bạn trai?

- Có. Nhiều~

Nó thuận miệng nên đáp lại một cách dửng dưng không để tâm người đối diện. Ánh mắt hấn khẽ liếc ra ngoài cửa chính, đảo lại một lần lập tức nhìn chăm vào nó, khóe miệng gian tà khẽ nhếch. Khánh An này ngốc tới nỗi không biết con người có thể sẽ ghen lên khi nghe người mình yêu nhắc đến tình địch bên ngoài sao?

- Cô giáo, em chưa từng nghe câu cái miệng hại cái thân sao?

- ...

- Câu em vừa nói, anh không thích.

- Em đi làm com. Minh...Minh Ý bỏ tay ra đi.

Biết chắc là hấn đang nhắc đến vấn đề nhiều bạn trai cho nên nó tìm cách chạy trốn. Lúc này chỉ là thuận miệng nên nói vậy, không đoán được hấn sẽ có biểu hiện như thế này, giải thích bây giờ không phải là cách, hấn sao chịu tin, bên kia lại còn có Hải Nam và Bảo Yên, cứ ở tư thế này họ sẽ cười chết mất.

- Chị An, làm canh cá nha _Bảo Yên hào hứng.

- Không phải lúc này em nói muốn ăn cá kho sao? _Hải Nam kéo tay nhỏ tránh việc hào hứng quá quên luôn những vết thương mà tự làm đau mình.

- Anh đã làm rồi.

- Nhưng không ngon như Khánh An làm.

- Em ăn được mà, không sao hết. Ngon lắm luôn.

Bảo Yên tươi cười gấp miếng thịt cá bỏ vào miệng, ngón cái đưa lên biểu dương thành tích của anh lần đầu vì mình mà nấu. Hải Nam âm thầm cười nhẹ một cái, yêu chiều xoa đầu nhỏ. Anh vui, dù biết đó chỉ là khích lệ...

- Cũng không phải khen em nấu ăn ngon. Đừng cười.

Minh Ý đặc biệt không phải là người thích hợp để dùng lời ngon tiếng ngọt khích lệ người khác, mà chính là kiểu người thích dùng hàm ý. Và lại còn có thêm sở thích, trêu chọc đến khi nó dỗi mới chịu tha. Hấn cũng tự thấy mình đạo này có hơi trẻ con, chắc là do ở cùng với hai cô gái có vô vàn những tính cách dễ thương nên dần bị lây nhiễm, gương mặt bớt lạnh lùng khó khăn, lời nói khá tình cảm và dịu dàng, hành động khá tinh tế và tỉ mỉ.

- Em vẫn thấy có người ăn.

Dứt câu đã thấy nó nhanh chóng mất dạng, từ khi nào đã nhanh nhẹn trốn thoát. Lời nói vừa rồi phải chăng là xia xói hấn?

Quá rõ ràng rồi, trước kia ngày nào hấn cũng ăn com nó nấu.

--●--

Khánh Di mở mắt, nhìn lại đồng hồ trên tay bây giờ đã hơn sáu giờ mới chịu ngồi dậy, ngược mắt nhìn lên chai dịch truyền lại cau có nhăn mặt. Rõ ràng cô vì suy nhược cơ thể mà mất sức, tỉnh lại đã thấy mình rất khỏe có thể xuất viện về nhà, xong lại vì tên bác sĩ thiếu muối nào đẩy mớng té tát cho một trận đòn ngăm ngui ờ lại.

.

(13 giờ)

- A~ chị tỉnh rồi.

Y tá Phương được giao nhiệm vụ chăm sóc cho bệnh nhân của bác sĩ Ân Vũ, thấy Khánh Di mở mắt dò xét khắp phòng thì vui vẻ nói. Nhanh chóng đến bên giường đỡ Khánh Di ngồi dậy.

Ân Vũ là như thế nào mà mang cô gái này vào viện y tá Phương không quan tâm lắm, chỉ biết rằng Ân Vũ tiền bối chính là đặc biệt quan tâm cô gái ấy, lập tức vừa được chuyển sang phòng hồi sức Ân Vũ đã phân công ngay cho y tá Phương đến chăm sóc.

Chắc có tình ý gì đó

Y tá Phương giấu nụ cười nghi ngờ của mình, làm đúng nghĩa vụ, trước tiên hỏi:

- Chị thấy sao rồi ạ? Người chị còn đau chỗ nào không?

Khánh Di vừa định hỏi đây là nơi nào, thì chưa chi cổ họng đã có cảm giác đắng ngắt, ngay cả khi nuốt nước bọt còn cảm thấy đau. Khánh Di đỡ cổ mình khó chịu nhăn mặt, đang hắng giọng vài cái mới hỏi lại:

- Chị có thể về nhà không?

Y tá Phương nhìn biểu hiện của chị gái đối diện liền hiểu, vội rót một cốc nước cẩn thận đặt vào tay, rồi lại ngấn người với câu hỏi của người đó.

- Còn chưa khỏe đã muốn về?

Ánh mắt của hai người trong phòng bệnh lập tức nhìn về hướng giọng nam vừa mới dứt câu, y tá Phương gật đầu chào rồi báo cáo ngay lập tức:

- Chị ấy hỏi là có thể về không?

- Có thể, nhưng không cho. Em đi làm việc khác đi, ở đây để anh.

Khánh Di cau mày, cũng vì tức giận mà cắn chặt môi dưới. Cái quái gì mà có thể về nhưng lại không cho. Cô không phải trẻ con...

- Chân không còn sức để đi đâu. Ngoan ngoan nghỉ ngơi đi. Khi nào thực sự ổn tôi sẽ đưa về.

Ân Vũ cẩn thận chỉnh lại dây truyền ở cổ tay Khánh Di khi thấy nơi đó có chút máu. Khánh Di lại bực dọc dịch tay sang chỗ khác liếc mắt nhìn cậu.

- Tại sao tôi không được về?

- Bởi vì em không chịu hợp tác với bác sĩ.

Ân Vũ nhìn sơ qua đã biết cô bạn học không hề nhận ra mình, vốn dĩ ấn tượng về nhau là không đẹp nên chẳng trách sao cô lại không nhớ. Chồng tay xuống giường tạo một không gian hẹp muốn giam cô lại, vẫn còn quá bướng bỉnh, lớn hơn rồi vẫn không thể thay đổi.

- Nếu muốn về nhà, lời tôi nói em tuyệt đối phải nghe theo.

Khánh Di dù gì cũng đang được đãi ngộ, cô vào viện không có người thân chăm sóc, lại chẳng biết người tranh giành xe taxi với cô lúc sáng thật sự là bác sĩ. Không phải bác tài xề xệ tốt bụng đưa vào viện thì duy nhất chỉ còn tên này là đứng gần cô. Suy ra thì, chỉ có một trong hai.

Khánh Di không cãi, mặt quay đi hướng khác, đưa tay ra trước mặt tên bác sĩ kia kiểu như đồng tình hợp tác, chỉ là có chút không hài lòng.

Ân Vũ bất giác cười khẩy một cái, còn muốn chỉnh lại biểu hiện của cô bạn học nhưng đơn giản chỉ lắc đầu, cẩn thận xem tay của Khánh Di.

- Đau_cô khế gắt.

- Không đau. Do em nhạy cảm vì từ nhỏ đã sợ Ân Vũ điềm tĩnh đáp lời.

- Anh biết tôi?

- Biết.

Vừa định hỏi thêm đã thấy cô bé y tá vừa nãy mở cửa lối đầu vào nói gấp rút:

- Ân Vũ, ngoài kia có một bệnh nhân nữ, nhất quyết đòi gặp anh. Đang đứng ở phòng làm việc.

- Anh tới ngay.

Đặt vào tay Khánh Di ly nước đã hòa tan viên canxi, Ân Vũ nhanh chóng đứng dậy để đi giải quyết rắc rối do tên bạn thân gây ra. Cậu hận, bởi vì quá thân thiết nên bây giờ mới hiểu, Minh Ý đối với cậu tốt như thế nào...

- Ân Vũ???

Nghe cô gái ngồi ở giường bệnh gọi tên mình, Ân Vũ cười khẽ nghĩ thầm nhận ra rồi, suy nghĩ là vậy, nhưng biểu hiện lại đối lập hoàn toàn. Cậu là cố ý trêu chọc:

- Tên tôi rất đẹp. Đúng không?

- Ân Vũ, cậu là...

Đôi tay cho vào chiếc áo blouse trắng nẩy giờ vội vàng rút ra, đưa lên chặn lại câu nói suýt lọt ra từ miệng của cô bạn thân. Cậu, trước sau vẫn là nhanh nhẹn hơn.

- Tôi bây giờ rất tốt, không phải xấu xa như em nói.

- Lạc Ân Vũ..._Khánh Di gần từng chữ, mặt cau có.

- Tôi đi giải quyết công việc trước đã. Cãi nhau với em, còn nhiều thời gian...

Ân Vũ thông thả bỏ hai tay vào áo blouse bước ra ngoài, phía sau còn nghe cô gái kia hỏi ngốc.

- Tôi đánh cậu có được không, Ân Vũ?

- Dễ dàng như vậy, tôi đã rước rất nhiều người về làm vợ rồi_cậu nhún vai.

- Điên rồ.

.

Hiện tại Khánh Di đang muốn về nhà, Bảo Bảo vắng cô mấy ngày nay chắc đã rất buồn. Khả Ái không giỏi việc dỗ em trai ngủ, sợ là cả hai còn mệt hơn cô bây giờ.

- Mặc thế này làm sao đi về...?!

Kế hoạch của Khánh Di chính là tẩu thoát, bệnh viện là nơi cô ghét từ trước đến giờ. Vào đây lại còn gặp người cô không thích, tồn tại được bao lâu chứ. Ngay cả thờ còn cảm thấy không được an toàn.

Mở cửa nhìn trái nhìn phải, lại quay vào nhìn khắp phòng, cô thật sự là đi chân trần vào đây sao? Tìm mãi chả thấy đôi giày hay đôi dép nào trên sàn. Là ai cố tình chơi cô vậy chứ?

- Em đi đâu? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Em Trả Mười Ngàn (2)

- Em đi đâu?

- Đi trốn cái tên lang băm Ân Vũ ấy chứ làm gì.

Giọng nói của Ân Vũ qua bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi, nhẹ nhàng, trầm bổng. Chỉ là Khánh Di đã không còn nhận ra...

Khánh Di còn nhớ lúc trước, cho dù bản thân rất ghét cậu, nhưng không thể nào không say bởi giọng nói của cậu. Thiếu gia như cậu mỗi lần vừa mở miệng nói chuyện, đại khái chỉ là cảm ơn hay xin lỗi hoặc đơn giản chỉ là ừ, ờ cũng khiến bọn con gái chết lên chết xuống. Vì vậy kể từ đó Khánh Di càng trở nên ghét Ân Vũ hơn, cho rằng cậu thích thể hiện, còn thể với lòng sau này không đứng gần cậu, sợ sẽ bị đánh hội đồng vì có một người bạn mang gương mặt đều căng giả tạo ra của gái.

Bây giờ khác rồi, Ân Vũ cho dù đang đứng trước mặt cô, nói rằng cậu chính là Lạc Ân Vũ bạn cùng bàn của cô, cô cũng không cần thiết nhớ. Bởi vì cái tên đó là tên mà Khánh Di cô cực kỳ cực kỳ ghét, cái tên con trai không nói lý lẽ, cái tên con trai vô duyên vô cớ tự ý lột sạch quần áo của cô, và còn ngụy biện rằng đó là giúp đỡ.

Khánh Di cô chính là không cần, lúc đó chỉ cần đợi khi cô tỉnh dậy tự động thay quần áo là được chứ ai mượn cậu nhiệt tình đến mức biến thái như thế làm gì. Khánh Di cô cả đời mình bạch, lại không giữ nổi ý tứ với một người lạ. Thật mất mặt mà...

- Lang băm? Em nói tôi sao?

Ân Vũ chắc chắn mình không nghe nhầm, ngoài cậu đang là bác sĩ điều trị cho cô thì còn ai nữa, trốn ai? Ai là lang băm?

- Tôi rõ ràng không nói họ tên. Là cậu tự thừa nhận mình.

Mặc dù đang lủi hủi dò xét khu vực ngoài hành lang để tìm đường thoát thân, nhưng miệng lại không ngừng cãi lại với người phía sau. Chân theo phản xạ quay lại xem đó là ai thì mới tá hỏa ngấm mồm đứng im bất động.

Khánh Di cô, dường như có hơi lơ lơi.

- Em muốn về sao?

- Em cái quý ấy. Tôi với cậu bằng tuổi nhau, gọi tên không quen thì cứ nói mày tao luôn đi. Bày đặt anh anh em em. Tôi nôn hết ly nước sáng giờ mình đã uống ra luôn bây giờ...

Thái độ cũ, đối với người cũ. Có lẽ Ân Vũ đã quen thuộc. Chỉ là có chút vương mắc, rằng tại sao cô lại không thay đổi được tính tình. Cứng nỏi này bộp chộp, kiêu kỳ và ngang bướng.

- Em thích nghe tôi gọi...

Hai chữ Khánh Di còn chưa kịp nói thì người đã không thấy đâu. Cậu đơn giản chỉ muốn trên cô một chút rồi ngay lập tức sẽ giúp mà, đâu phải là bắt nạt hay bắt cóc cô có sao đối diện cậu lại sợ như vậy. Bởi vì sự việc của năm đó sao?

Quá vô lý rồi.

-•-

- Hải Nam! Tại sao anh không về nhà mình? Ở đây những hai ngày rồi.

- Vốn dĩ sau này đây là nhà anh. Chỉ là tập quen không khí gia đình trước thôi.

- Anh sẽ theo con Luffy về nhà sao? Nó chưa tới tuổi lấy chồng đâu.

- Em cho rằng anh là ai vậy?

- Anh là thú cưng. Chỉ để nuôi.

- Được. Trước kia chân còn khỏe đã dễ dàng để anh bắt được. Bây giờ ngay cả đứng còn nhờ anh vậy mà dám mạnh miệng.

- Oái~ Buông em ra, Hải Nam!

Di Nhan xếp lại chén đĩa trên bàn ăn, mỉm cười lắc đầu với cặp đôi trẻ ngoài phòng khách. Bảo Yên như vậy mà có người cưng chiều lo lắng vậy bà có thể yên tâm rồi. Cô tiêu thư vụng về bà nuôi lớn từ nhỏ, còn lo thay cho ông bà chủ rằng sau này cô bé sẽ khó gả đi. Hóa ra bà chỉ là lo xa...

- Di đang nghĩ về chuyện gì vui lắm hay sao ạ? Cứ tự mình cười.

Di Nhan nghe được nó hỏi, xoay qua nhìn lại tiếp tục cười. Minh Ý ở đâu tự dưng lại rước về cô vợ quá chi là giỏi giang, lại còn lễ phép, chu đáo và thông minh nữa. Việc ở trong nhà bây giờ bà đã có người san sẻ phụ giúp một phần. Nặng nhẹ gì bà cũng thoải mái hơn. Còn không phải cãi nhau với cái cô người yêu khi đó của Minh Ý, con gái gì mà vừa thô lỗ vừa vụng về, ăn mặc cũng không vừa mắt, cách cư xử và phép tắc lại chẳng đúng đắn, không có gì gọi là lễ phép với người lớn.

Con gái bà, sau này hy vọng sẽ không giống như vậy.

- O, lúc này là cười sao bây giờ di lại khóc rồi?

Nó luống cuống khi Di Nhan ngắm mình khá lâu rồi tự dưng bật khóc. Hành tây di đã thái xong từ lâu rồi đâu còn cay mắt nữa chứ.

- Di nhớ con di. Di rất nhớ...

Di Nhan khóc, bốn phận làm mẹ của bà không tròn, là bà sai, bà không tốt, đã để mất con. Đến bây giờ muốn tìm lại sợ là lạc mất. Bà hối hận vì khi đó đã tin lời chồng mình, đặt con gái lên bàn cân buôn bán, trao đổi chỉ để nhận lấy số tiền không quá hai mươi triệu. Chỉ sợ bây giờ nếu con gái biết được chuyện bà đã làm, sẽ đau khổ, sẽ giận dữ, thậm chí không muốn đi tìm bà, nhìn mặt bà và nhận lại bà.

- Sao vậy?

Minh Ý bước xuống nhà theo như giờ giấc thường lệ của bữa ăn tối, thấy Hải Nam và Bảo Yên ở phòng khách vui vẻ cười đùa thì càng an tâm, lại nhìn vào nhà bếp thì thấy nó đang luống cuống xoay trái xoay phải, bên cạnh là di Nhan đang khóc. Không phải hai người cùng nhau nấu ăn rồi gây nhau đến mức khóc như này chứ?!

- Em không biết. Di ấy nhìn em rồi khóc. Còn nói là nhớ con...

- Em không phải hỏi di vấn đề gia đình chứ?!

- Không. Em chỉ làm canh, hỏi di mấy chuyện khi trước di làm ở đây thôi.

- Anh hiểu rồi, không sao...

Hắn xoa đầu nó nhằm trấn an sự lo lắng mơ hồ không có đường giải đáp. Chuyện của di Nhan, hắn đương nhiên biết, chỉ là không rõ tường tận. Thoáng nghe ba mẹ kể cũng chỉ là di bán con đổi lấy tiền trả nợ cho người chồng bài bạc của mình. Và di bây giờ đang muốn tìm lại cô con gái đó, lại chẳng biết bắt đầu từ đâu...

Lúc nhỏ, nó đơn thuần chỉ nghe mẹ kể về chuyện của một người bạn học, rằng họ phải bán con để đổi lấy tiền xoay xở cho khoảng nợ trên dưới mười triệu do người chồng dẫn vào con đường rượu chè cờ bạc. Sau đó gia đình họ ly tán mỗi người một nơi, cô con gái bán đi đó nghe đâu được nhận nuôi, nhưng chỉ với khoảng thời gian sáu năm đã vào cô nhi viện do ba mẹ nuôi quá tàn nhẫn. Họ bắt cô gái vừa chăm con họ, vừa giặt giũ, lau nhà, quét nhà, rửa bát, kể cả việc nấu ăn và bón cho em. Đối với một cô bé sáu tuổi mà nói, đó là bóc lột sức lao động, họ không cho cô ăn học tử tế, suốt ngày quanh quẩn ở nhà lo từ việc lớn đến việc bé. Một mõi, rồi dần kiệt sức, cô bé chỉ còn cách bỏ trốn. Sống giữa những dầy vò với sức của một cô bé sáu tuổi quả là không thể, vai trò của cô bé trong nhà cũng chỉ là bán và mua.

Hóa ra nó vẫn may mắn, sống giữa sự yêu thương của những người không cùng họ hàng huyết thống vậy mà đã rất ấm lòng.

- Anh kể em có nghe không đấy?

Minh Ý gõ cuốn sách vào đầu nó tò mò hỏi. Tư thế trầm ngâm khi hắn đang kể chuyện là thế nào? Không để tâm sao?

- Em vẫn nghe mà, chỉ là không hiểu sao di lại bán. Là con ruột của mình sao nỡ bán đi chứ, chỉ đổi lấy số tiền hơn mười triệu thôi hả?

- Suy nghĩ của em không giống với di. Chắc di cũng có nỗi khổ gì đó. Chỉ mong là, con gái di vẫn đang sống tốt.

Nó trầm ngâm một lúc lâu, nhớ về gia đình của mình ở quê. Hơn ba năm nay nó chưa từng về thăm mẹ, chưa từng gặp lại chị Di, chưa từng được ngồi bên cạnh chị trò chuyện giống như lúc nhỏ. Đi lâu như vậy, lẽ nào mọi người đã để lạc mất tình cảm với nhau?

**

- Em khen chị làm bánh ngon như này, chắc chắn lâu lâu sau này chị sẽ làm cho em ăn tiếp. Nhớ là có kém tay nghề cũng không được chê đâu nha~

Bỏ tọt miếng bánh vào miệng, nó tươi cười đưa tay vẩy một chút bột mì lên mặt Khánh Di trêu chọc:

- Ai làm chồng chị sau này chắc chắn rất khổ. Bánh khó ăn quá!

Nói xong đã lập tức xách balô chạy về lớp, phòng làm bánh ngọt để lại cho mình Khánh Di dọn.

Câu lạc bộ làm bánh ngọt do chị đề nghị với toàn trường mở ra, duy nhất cũng chỉ có hơn bảy người đến học. Khánh Di nói, đó là ước mơ cô muốn làm sau này, cho dù không có ai ủng hộ cùng cô thực hiện cô tuyệt đối cũng không từ bỏ.

- Em ăn hết cả khay bánh rồi còn bảo là tẹt. Không thành thật chút nào.

Ở trên môi của Khánh Di vẫn là nụ cười hạnh phúc, ngày nào tan học em gái cũng đến xem cô làm bánh, tâm trạng cô vui, em gái vui, tâm trạng cô bất ổn, em gái vì thế cũng bất ổn. Tình cảm giữa họ cho dù không có huyết thống, vẫn rất đẹp và bền bỉ hơn bao giờ hết. Trước mặt cô, chỉ cần nghe ai nói Khánh An không phải em ruột con bé Di đâu là ngay lập tức đã chịu một tràng mắng mỏ từ cô. Cô không cho phép bất kỳ ai làm tan vỡ tình cảm giữa cô và em gái, một lời xì xào cũng không cho phép diễn ra. Cô không thích họ làm cho tình cảm hai chị em cô rạn nứt... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Em nghĩ là họ đang cãi nhau á.

Bảo Yên áp tai vào cánh cửa gỗ nghe ngóng tình hình bên trong căn phòng, mắt nhắm nghiền liếc ngang liếc dọc như đang suy nghĩ, bất chợt quay sang nói nhỏ với Hải Nam

- Đâu, anh thấy rất yên tĩnh mà _Hải Nam đáp lời.

- Anh thích chị hai không?

Hải Nam ngẩn người, anh không nghĩ Bảo Yên có thể hỏi thế, do nhớ nghĩ Ánh Dương và Minh Ý vẫn còn tình cảm sao? Và Minh Ý đang phải lựa chọn?

- Có liên quan sao? _anh không trả lời, cô tình nói lệch đi.

- Anh theo phe ai?

- ...

Lần này Hải Nam hoàn toàn đúng, cái đầu nhỏ của Bảo Yên chỉ có thể suy nghĩ đúng với tình hình hiện tại, không có một chút ý nghĩ tích cực nào, cho rằng họ đang giải quyết vấn đề công việc.

- Em hỏi ngốc cái gì vậy?

- Không phải anh nói đưa Bảo Yên về phòng nghỉ ngơi sao?

Dáng vẻ thanh cao của Hải Nam ngay lập tức bị nó niêm phong làm cho đứng im bất động, tay xò vào túi quần chẳng kịp rút ra kéo Bảo Yên về, ánh mắt bây giờ chỉ kịp ngó lên trần nhà giả vờ như không làm gì.

- Bảo Yên! _nó gọi khẽ sợ làm ồn bên trong.

- Suy! Chị nghe họ có phải đang muốn nói lại tình xưa hay không? Em lo lắm

Bảo Yên tình ruồi kéo tay nó cùng nghe lén. Khánh An ban đầu không cam tâm vì đó không phải sở trường của mình, điều đó là không tôn trọng người khác, rất bất lịch sự, nhưng chính nó cũng tò mò Minh Ý rốt cuộc nói gì với Ánh Dương sao thời gian lại lâu đến vậy. Chỉ là không đến mức áp tai lên cửa, mà cố gắng chú tâm nghe ở một khoảng cách xa.

Hải Nam tựa người vào bức tường ngăn ngấm lác đầu chào thua hai cô gái kia, trẻ con không ngờ được, Minh Ý bạn anh sao có thể đồ đốn hủ hòng chọn yêu người mình không yêu cơ chứ, mỗi ngày có vợ bên cạnh đã rất hạnh phúc rồi, tâm trí nào lại tơ tưởng nữ nhân khác được. Còn Bảo Yên nữa, nghĩ gì lại đi nói với Khánh An là anh hai sắp yêu lại người cũ, đã vậy còn sốt sắng bảo rằng lo lắng, Khánh An là vợ còn chưa gấp như vậy nhỏ lo lắng cái gì chứ. Mọi chuyện sẽ rơi vào tình huống tiêu cực mất.

-•-

- Tôi cũng chỉ muốn nói như vậy thôi, tùy cậu hiểu vậy.

- Cảm ơn.

Minh Ý thấy mình thật sự mắc nợ, nợ ân tình của người bạn đã từng mang cảm giác yêu, căn bản của sự không thành chỉ là quá sớm, hẳn không hỏi hận, tình cảm Ánh Dương đối với hẳn rất sâu đậm, hẳn biết, biết rất rõ, đơn thuần là vì không thể chấp nhận. Lý do, có lẽ vẫn chưa tìm thấy...

- Còn chuyện tôi yêu cậu, có thể suy nghĩ không?

- Không thể.

Một lần nữa đối diện với Ánh Dương hẳn lại từ chối. Câu trả lời rất cương quyết, nhanh chóng và vững vàng. Ngập ngừng chính là đang phân vân, dứt khoát mới có thể buông ra được, vốn dĩ là không yêu nên hẳn đành nói thẳng để tránh Ánh Dương khỏi nuôi hy vọng tình cảm với mình, như vậy người đau lại chính là cô.

- Được.

Ánh Dương nhưn mày nói duy nhất một chữ, cái nhếch môi làm hẳn lo lắng vô cùng.

Cánh cửa mở, Hải Nam nhanh tay kéo Bảo Yên ôm vào lòng tránh việc Minh Ý nhìn thấy, lại nghĩ chính cậu là người bày ra trò nghe lén. Nó không kịp phản ứng vì tốc độ cánh cửa mở ra quá nhanh, định thần lại đã thấy Ánh Dương đứng trước mặt cao ngạo cười:

- Em có nghe chị nói yêu anh Minh Ý không?

Khánh An không trả lời, đi theo cái ngoắc tay của Minh Ý vào trong phòng đóng cửa lại.

Không gian im lặng đến ngột thở, nó e dè đứng nhìn chẳng dám mở lời. Cúi đầu xuống khẽ liếc xem biểu hiện hắn, lại bị cái nhìn của hắn làm cho lúng túng, tay run cầm cập. Nó rất rõ việc hắn ghét người khác nghi ngờ mình, ghét người cứ thập thò sau lưng nghe lén hay theo dõi mình, con người của hắn chính là có gì cứ nói thẳng.

Nó đang sai hay đúng đây?

- Em xin lỗi giọng nó nhẹ bằng. Suy cho cùng cũng không nên im lặng, hắn thật sự giận thì nó quả thực không biết phải thế nào.

- Em làm sai chuyện gì, sao lại xin lỗi?

Đối với thái độ mèo con của nó hắn trước tiên phải nhỏ nhẹ. Lớn tiếng chắc chắn sẽ có người khóc ngay.

- Em không cố ý nghe hai người nói chuyện..._nó ngập ngừng_ Nhưng mà em không có nghe Minh Ý với chị Ánh Dương nói gì hết. Em nói thật luôn.

Dáng vẻ của nó làm hắn buồn cười vô cùng, chưa vạch tội đã thú nhận thì sao hắn nổi lòng phạt chứ.

- Đêm nay ngủ với anh.

- Không nó phản bác.

Giả vờ để cuộc đối thoại thêm vui thôi chứ từ lúc ba mẹ hắn ra nước ngoài ngày nào hắn không ngủ phòng này. Từ chối, hắn đồng ý sao?

- Vậy em muốn thế nào?

- Không muốn thế nào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vấn Đề Lớn

Mọi người ở xóm khi thấy Khánh Di vừa về lại quê đã ùn ùn kéo ra bàn tán, họ nói Khánh Di thay đổi.

Ừ, sao cũng được, cô vẫn là mình chỉ là thay đổi cách sống. Với Khánh Di quan niệm của cô luôn luôn là "Sống phải giữ cho mình một cá tính riêng, chứ đừng bị ngả nghiêng bởi những lời nhận xét của người khác". Cuộc sống không phải là một mê lưới của số phận, cuộc sống chính là một mối giao hòa bất tận giữa mỗi cá thể đang tồn tại, và trong mối giao hòa đó, những gì chúng ta thể hiện sẽ nói lên chúng ta là ai...

Khánh Di từ nhỏ đã không được hai bên nội ngoại yêu thương, bởi vì ba cưới mẹ hai người đều là bàn tay trắng tự gầy dựng cuộc sống. Nội nói Khánh Di chính là con hoang, ba Hải chỉ vì quá yêu nên chấp nhận cưới mẹ về để tránh những lời đàm tiếu, ngoại nói mẹ là đồ đàn bà hư hỏng, "con đại cái mạng" cho nên đã đuổi mẹ ra khỏi nhà để tránh thị phi. Từ đó Khánh Di sinh ra trong sự khinh rẻ của mọi người...

Khi Khánh Di bốn tuổi, ba Hải ở đâu về một bé gái xinh xắn bảo rằng cô từ nay sẽ phải yêu thương em bé giống như em ruột.

Khánh Di thương ba, thương mẹ và thương cả em gái nhỏ, gia đình Khánh Di sống vô cùng hạnh phúc cho đến khi cô vô tình biết được, người mẹ cô hết mực yêu thương và tôn trọng lại đi ngoại tình với người khác phản bội ba.

Khánh Di quả thực không muốn nhớ cái quá khứ đau lòng đó, lúc nửa đêm ba Hải qua đời vì con đau đầu bắt chợt, Khánh An chạy đi tìm mẹ chỉ để nhận nhủ lời nói cuối cùng của ba, rằng "ba không hề giận, ba thương mẹ lắm". Đêm đó lại để Khánh An nhìn thấy cảnh tượng không muốn thấy, mẹ và người đàn ông kia đang ân ái, và chính Khánh An cũng là nạn nhân của gã đó.

Khánh Di lúc ấy mang trong mình một nỗi hận, hận mẹ gián tiếp đã gây ra tất cả, ba Hải không phải là người rượu chè bê bết tìm cơ đuổi đánh bà, ba ngược lại còn rất thương mẹ. Tính khí ba thay đổi, nhưng thật ra khi đuổi đánh mẹ đi khỏi nhà ba đã khóc, câu nói của ba lại là tự trách mình, ban đầu Khánh Di thật sự chẳng dám nán lại, chỉ khi thấy mẹ đi rồi ba ngồi bệt xuống đất vỗ ngực mình tự khóc miệng không ngừng nói câu "tôi đã sai gì chứ"...

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa cùng người đàn ông kia về nhà chung sống. Khánh Di ghét bỏ, ra huyện học lại không muốn về, kéo theo Khánh An xa nhà hơn một năm. Sau khi Khánh An đã an phận về làm vợ của Minh Ý bạn học mình, Khánh Di mới chính thức rời đi, âm thầm cắt hết liên lạc với mọi người. Cô muốn trả lại tháng ngày tươi đẹp cho em gái sau này nên đã lên tìm người may mối với điều kiện là gã bán, người đổi tiền...

Đau thương chất đọng, một mình Khánh Di đủ sức đau mà chống, cô chọn cách giao phó nhiệm vụ cho người khác còn mình thì chạy trốn.

Hơn ba năm qua, cô chính là cái bóng suốt ngày dõi theo em gái chỉ để chắc chắn rằng em gái đang được những người tốt hơn yêu thương. Khoảng thời gian đó, Khánh Di nỗ lực đi làm rồi mở một tiệm bánh nhỏ nhỏ nuôi lớn người em trai tên là Gia Bảo. Đừng ai hỏi mối quan hệ này là thế nào, bởi chính Khánh Di cũng không rõ, cô chỉ biết mỗi một điều đau lòng nhất chính là ba Hải hoàn toàn không có ai thật sự là con.

Hôm nay Khánh Di trở về theo yêu cầu của mẹ, bà muốn biết Gia Bảo sống với cô có tốt không, có được đi học và lo lắng đủ đầy hay không. Khánh Di thấy buồn cười, hai năm trước còn định bán đi giờ lại tỏ vẻ quan tâm. Đoạn phim này không có đạo diễn, bà quá nhập tâm rồi...

- Gia Bảo ở với con vẫn rất tốt, bây giờ đã học lớp một rồi. Học rất giỏi_Khánh Di ngồi nhặt rổ rau để làm cơm chiều, hờ hững đáp lời mẹ.

- Con định khi nào lên lại Sài Gòn?

Khánh Di ngược nhìn mẹ mình, mắt đảo xuống theo hướng bà nhìn rồi vội vàng đưa tay che đi cổ áo, lễ phép đáp lại:

- Con ở hai ngày.

- Con nghỉ sớm đi, để mẹ làm. Cũng lâu rồi con mới về, không cần phải cực như vậy.

Bao lâu rồi không thấy mẹ đối tốt với mình như thế Khánh Di đâm ra nghi ngờ, có phải bà đang muốn xin thứ gì đó không?

-.-

Khánh An ra đến cổng trường đã thấy xe của Minh Ý chờ sẵn ở đó, bởi vì lúc nó tỉnh dậy thì giờ dạy buổi sáng đã không kịp nữa, giáo viên chủ nhiệm thì không thể mới ngày đầu đi dạy hôm sau lại nghỉ, cho nên dù Minh Ý có cứng rắn bảo nó ở nhà thì nó vẫn cứ một hai đòi đến trường với điều kiện, hần sẽ đưa đi và đón về...

- Cô giáo, em không về sao lại đứng đây tự cười vậy?_anh bảo vệ ở phòng trực ban lộ đầu ra cửa sổ tò mò hỏi nó.

Nó giật mình, nhìn anh bảo vệ trò chuyện một lúc mới tạm biệt ra về.

Cách đó không xa, chàng trai trẻ trên gương mặt là biểu cảm không hài lòng, mày vô thức nhíu chặt. Vợ mình cùng một người khác giới vui vẻ trò chuyện bảo sao không bức, với hần nó còn chưa cười tươi như vậy lúc nào cũng muốn né tránh, Minh Ý hần rất rất đẹp trai mà, cũng chưa từng dọa nó phải sợ, vậy thì tại sao? Minh Ý hần không phạt là không được mà.

- Sao hôm qua Minh Ý không tốt bụng như bây giờ, để cho em đi xe buýt_nó bước lại gần trên chộc hần.

- Em đi xe hơi không được mà_Minh Ý nhăn mặt.

- Xe buýt còn khó chịu hơn.

- Vậy từ nay anh làm tài xế, sáng chiều đưa đón em.

Hần đứng thẳng dậy không còn tựa người vào xe nữa, tập hồ sơ cũng gấp lại cầm trên một tay, tay còn lại thân mật luồn qua eo nó ôn nhu nói. Hần hiện tại mới được nhìn trực tiếp gương mặt của Khánh An dưới nắng chiều nhân nhật, mái tóc xoăn nhẹ bồng bềnh, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nụ cười thì ngọt lịm, cho dù là vui vẻ cười hay đang khó chịu vẫn rất xinh đẹp.

- Minh Ý bạn như vậy em không dám phiền_nó chun mũi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mất

- Hức...hức...

Minh Ý nhăn mặt, khó chịu mở mắt dò xét khắp phòng xem xem tiếng khóc ấy phát ra từ đâu. Căn phòng tối mịt, không có gì là lạ so với lúc đi ngủ, chỉ khác chính là người nằm ở bên cạnh, chôn mặt vào ngực hần âm thầm khóc, bàn tay nhỏ nhắn ôm trên ngực hần mạnh mẽ nắm chặt gấu áo, vai nhỏ run run không ngừng phát ra tiếng thút thít. Khánh An chắc là gặp mộng...

- Anh ở đây_hần đưa tay bật sáng cái đèn bàn. Còn nghĩ nó vì nửa đêm tỉnh giấc không thấy ánh sáng cho nên mới sợ đến thế.

- Hức...hức...

- Ngoan, không sao hết. Anh mở đèn rồi này, không còn tối nữa.

Bởi vì từ lúc biết Khánh An sợ bóng tối, mỗi khi đi ngủ hắn đều dỗ nó ngủ trước, đến khi chắc chắn rằng nó đã say giấc mới nhẹ nhàng tắt đèn rồi ngủ theo. Cả Minh Ý và Khánh An hai tính cách đều đối lập, nó dị ứng với hoa hồng thì hắn lại rất thích. Khánh An thích ăn cua ngược lại hắn bị dị ứng. Khánh An thích hoa hướng dương thì Minh Ý vì có ký ức không đẹp cho nên rất ghét... Và tí ti những thứ khác cả hai đều đối lập.

- Hức...hức..._Khánh An không nói, chỉ khóc.

- Ôn thôi, có anh rồi. Ngoan~

Hắn một tay ôm nó, tay còn lại vuốt lưng vỗ về cho sự bất an đó. Từ tối qua đến giờ chuyện gì cũng không nói rõ cứ khóc mãi, lời lẽ luống cuống khó hiểu, "không ôn", rốt cuộc ai không ôn?

Minh Ý mơ hồ cảm nhận được cái lắc đầu vô cùng mạnh mẽ trong lòng ngực mình, nhìn xuống chỉ thấy đầu Khánh An oan ức lắc lắc. Hắn mất kiên nhẫn có chút gắt gỏng:

- Em tại sao vậy?

- Em muốn, hức...về quê ngay bây giờ, hức..._nó uất ức.

- Vì chuyện gì? Từ tối qua đến giờ em cứ khóc_Minh Ý nhỏ giọng.

- Chị Khánh Di, em lo...

- Không có gì hết. Em tin anh_hắn ôm chặt nó hơn, hôn liền mấy cái trên đầu_Bây giờ mới hơn hai giờ sáng, mau ngủ.

- Không muốn_nó bướng bỉnh lắc đầu.

- Ngày mai sẽ về sớm, ngoan_giọng hắn đầy vẻ bi thương, dỗ dành con gái hắn rất tệt.

- Không chịu, hức..._lại lắc đầu.

- Em muốn thế nào đây?_cau có.

- Oa~

Nỗi sợ hãi trong nó ngày một nhiều thêm, lòng rạo rực về bất an không tả được, chị Di có phải vẫn đang rất ổn không?

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Ngoan, ngoan...anh không nổi nóng. Anh xin lỗi, em đừng khóc nữa..._Minh Ý vội vã vỗ về cô vợ nhỏ, đã tới giờ mít ướt rồi thì ngọt dịu như thế nào cũng không giải quyết được,hắn đành chịu thua. Hôn vài cái lên trán nó an ủi.

Thật ra Khánh Di và Khánh An hoàn toàn là hai chị em khác cha khác mẹ, nhưng tâm linh tương thông chắc là do chiếc nhẫn bạc ba Hải đã tặng từ khi nhặt nó về nuôi, chiếc nhẫn bé xíu ngày ấy đã được nó lồng vào sợi dây chuyền cổ ba lá ngày ngày đeo trên cổ. Khánh Di cũng thế, chiếc nhẫn lúc nào cũng ở trên sợi dây đeo cổ, để tiện đưa lên ngắm nhìn.

Tìm Khánh An đập loạn xạ, tay thì lạnh ngắt. Minh Ý cau mày, biểu hiện này là thế nào vậy? Hắn không tìm được lập tức tức giận đến không rõ ràng, nắn nó:

- Em là thế nào tại sao không nói, khóc lóc như vậy hôm sau lại sốt.

- Em muốn chị Di, chị Di...

- Anh đau lòng vì em chết mất, không khóc nữa mà.

Hắn vỗ về, nó khóc. Tiếp tục dỗ, lại khóc to hơn. Cứ thế từ hai giờ hơn kéo dài đến sáu giờ sáng vẫn chưa có dấu hiệu dừng, tiếng thút thít đầy mệt mỏi.

- Em sợ, hức...sợ chị Di, hức...bỏ...bỏ...

- Em trẻ con quá, không có gì cả. Từ lần sau không cho em mít ướt nữa, còn bướng bỉnh.

- Về quê.

- Mới năm giờ thôi nhóc.

- Về, hức...

- Ôm em một chút, còn em, khi nào nín hẳn anh cho về.

...

-.-

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Từ lúc ba mẹ biết được chỗ ở của Khả Ái thì ngày nào cũng đến, hết nài nỉ rồi đến lôi kéo, hăm dọa, chỉ muốn Khả Ái nhanh chóng trở về nhà đồng ý kết hôn với chàng rể cảnh sát kia.

Khả Ái từ nhỏ đến lớn luôn thề với lòng sẽ không bao giờ kết hôn với người mình không yêu. Cô muốn đám cưới của cô sẽ là hai người toàn tâm toàn ý yêu nhau, thật sự vì nhau mà chọn nhau làm bên đời. Và người Khả Ái mong muốn nhất chính là Thiên Anh...

- Thiên Anh!

- Tôi không giúp em được đâu, xin lỗi!

- Em cũng không muốn cãi lời mẹ, nhưng...

- Tôi cũng cưới vợ.

Thiên Anh nói xong đã lẳng lặng biến mất chẳng chút tiếng động, anh cũng giống như Khả Ái. Sự đối mặt...

Khóe mắt Khả Ái rơi xuống một giọt nước, mặn chát và đắng ngắt. Vì có gì cô lại nhờ Thiên Anh đóng giả làm người yêu để lấy đó làm lý do từ chối hôn ước được định trước từ phía ba mẹ. Yêu Thiên Anh cô chịu quá nhiều buồn tủi, từ việc sáng sớm đã tập cho mình thói quen dậy sớm để làm thêm một phần cơm, rồi lúc chiều tối đến tận chỗ anh để lấy lại cà-men, đưa bữa sáng anh không lấy, lấy lại cà-men anh nói đã quăng vào xọt rác. Bảo Bảo luôn nói "anh cảnh sát đẹp trai" là người tốt bụng, có sao điều ấy không đối với cô? Khả Ái bây giờ đã không còn cách, cuối cùng chỉ có vâng lời.

- Mẹ, con sẽ lấy chồng, người mà ba mẹ nói.

- Tốt rồi, ngay chiều nay mẹ sẽ hẹn gặp mặt. Con đồng ý là mẹ vui rồi, bà Nhiên đang gọt trái cây cũng phải bất ngờ vì câu nói của con gái, từ chối bao lâu nay, bây giờ về nhà nói đồng ý, tốt quá rồi còn gì.

Khả Ái miệng cảm túi xách đi lên lầu, uê oải nằm sấp ra giường. Liệu cô quyết định có đúng không? Một sự việc nhỏ mà ảnh hưởng cả tương lai cô...

-.-

Thấy mẹ ở trước nhà cầm củi lật rau, bên trong lại có tiếng khóc, thái độ của mẹ thì như không có gì, Khánh An có chút bất an, nổi bất an càng ngày càng lớn khi bước qua hàng rào gỗ, có thứ gì đó thôi thúc bước chân Khánh An phải bước nhanh hơn.

- Mẹ, con về rồi, Khánh An cô tình nói lớn khi vừa vào cửa.

- Ồ...

Thái độ bà Nhiên dửng dưng hơn bao giờ hết, lẽ ra theo đúng cảm xúc của một người mẹ mà nói, khi con gái mình được gả đi về lại thăm nhà phải tỏ ra mừng vui nhớ nhung. Khánh An biết mẹ ghét mình, nhưng đã gọi nhau mẹ con thì dù đúng dù sai vẫn là người một nhà, lạnh lùng sẽ mất hết tình cảm.

- Mẹ khỏe không mẹ?

- À, khỏe.

- Mẹ ở nhà một mình sao mẹ, chị Di hôm qua đã về sao con không thấy?

Nó đặt túi đồ xuống đất, ngó vào trong nhà khi nghe tiếng khóc, lại là tiếng của phụ nữ, ngoài mẹ ngồi đây thì chỉ còn duy nhất chị Di, nhưng tại sao?

Thấy bà Nhiên vẫn chăm chú với công việc lật rau của mình Khánh An cũng không muốn hỏi thêm, cầm lên túi đồ rồi lễ phép thưa:

- Con vào trong để đồ nha mẹ, anh Ý có về ở phía sau nữa. Con xong sẽ ra phụ mẹ.

Khánh An tươi cười với mẹ, cho dù bà không thích. Bởi lẽ thân phận Khánh An suốt đời trong gia đình chỉ là "con rơi". Ba Hải và chị Di mới là thật lòng dành yêu thương nuôi Khánh An khôn lớn, cả đời này, Khánh An có trả cũng chưa hết nợ, cả nợ ân tình và nợ đời, nợ kiếp.

Trước mắt Khánh An là một nam một nữ, chính xác hơn là cha dượng và chị gái Khánh Di của mình. Họ cùng ở trên một chiếc giường, một người thỏa mãn với tiếng cười khà ồ, người còn lại đau đớn trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vừa Quen Vừa Lạ

- Em đi với Thiên Anh sao?

Khả Ái ôm Bảo Bảo trong tay, bất ngờ với người đi bên cạnh cậu bé, người cô muốn tránh nhưng vô tư lại gặp, trong trường hợp là cả hai đi xem mắt. Điều đáng ghét nhất lại là chẳng phải đối phương, người mình đã thích...

- Em cũng ở đây sao? _ Thiên Anh e ngại, vờ hỏi xem như câu chào.

- Còn anh? Sao lại ở đây?

- Địa điểm tôi xem mắt mà ba mẹ nói là nhà hàng này.

- Ồ!

Khả Ái đáp lại dè dặt và hờ hững, pha chút hờn dỗi.

Cớ gì ai cũng đều khổ vì đơn phương?

- Khả Ái vào trong đi con, cả Thiên Anh nữa. Hai đứa gặp rồi đứng miết ngoài này tâm sự.

Sau câu nói của mẹ Thiên Anh thì cả hai cùng bước vào, cũng không may may là hai người bước vào chung một phòng, ngồi cùng một chiếc bàn. Đến khi bà Nhiên mẹ Khả Ái giới thiệu người đối diện là chồng cô thì bạn trẻ mới có phản ứng, đứng phắt dậy trở tay vào Thiên Anh, gay gắt hét lên:

- TÊN ÔN DỊCH BA MẸ SUỐT NGÀY NHẮC?

- Hà??? _ba mẹ Thiên Anh há hốc mồm.

Bà Nhiên vội phân bua:

- Không, không phải đâu anh chị. Hiểu lầm thôi. Khả Ái, con hét xằng bậy cái gì vậy? Thiên Anh nó tốt như vậy, nãy giờ còn nhìn con cười _bà Nhiên thì thâm vào tai con gái.

Thiên Anh vẫn tươi tỉnh cười, từ lúc mẹ ra ngoài gọi tên Khả Ái và bảo cả hai cùng bước vào Thiên Anh dường như đã đoán được cô gái này là ai, đến để làm gì. Không ngờ lại đứng sự thật khi mẹ Khả Ái nói anh sẽ là chồng cô, Thiên Anh vui trong lòng, cả quá trình người lớn trò chuyện đều nhìn Khả Ái vui vẻ cười, anh yên tâm rồi, đơn phương từ nay sẽ trở thành chính thức.

Ngược lại Khả Ái quay xuống nhìn Thiên Anh mắt liếc ngang liếc dọc, cô hận, vui vẻ như vậy chắc chắn là biết trước, tất cả là đang lừa cô, để cô luôn phải buồn tủi như bây giờ.

Khả Ái ngang bướng chạy đi ra ngoài không nghe ai nói, trêu cô đủ thứ, đùa cợt cô dai dẳng, hoá ra người hận người ghét lại là người cô yêu. Một người vừa lạ vừa quen, sự bất ngờ không báo trước, tin nổi không?

- Con bé sao thế? _ba Thiên Anh khó hiểu.

- Giận dỗi sao? Bộ hai đứa có quen nhau? _mẹ Thiên Anh cũng thắc mắc không kém.

- Xin lỗi chị, chắc Khả Ái nhà tôi, à...ờ...

Bà Nhiên lúng túng, nói lấp ba lấp bắp. Quay sang ông xã cậy nhờ một câu nói giải vây cảm xúc của bà lúc này.

- Con sẽ đi xem em ấy, hai bác đừng lo. Ba mẹ đừng giận, thật ra tụi con có biết nhau nên chắc em ấy bắt ngờ chút. Con xin phép ra ngoài.

Nói xong đã bế Bảo Bảo đuổi theo Khả Ái, mặc dù còn chưa hiểu Khả Ái vì chuyện gì lại bỏ đi. Cô giáo lại có lúc mất bình tĩnh và bướng bỉnh thế sao?

Cô giáo Khả Ái hôm nay trẻ con đến lạ, rời khỏi nhà hàng không lý do, cầm nhầm cái khăn ăn đi ra nhà xe, quên mang một chiếc giày, bỏ luôn Bảo Bảo lại, phá xe của một thiếu gia nào đó không hề quen, mắng mỏ vô cớ.

- Tên xấu xa đáng ghét.

Thái Anh đang ở phía sau, bàn bạc chút chuyện với Bảo Bảo.

- Em vào xe chờ anh chút được không?

- Anh làm gì? Không được làm Ái Ái khóc nữa.

- Anh dỗ Ái Ái, Ái Ái đang giận anh.

- Anh có cho Ái Ái về chung xe không?

- Chắc chắn.

Bạn nhỏ Bảo Bảo đập tay với bạn lớn Thiên Anh rồi chui vào xe lẳng lặng quan sát tình hình.

- Em không vui sao? _Thiên Anh nói nhỏ vào tai Khả Ái từ phía đằng sau gáy_ Em đá nữa xe tôi thùng lốp mất.

- Hơ...~

Phản ứng của Khả Ái là xoay người lại và bất ngờ bị nhốt trong vòng tay của cậu trai cao to, đẹp đẽ, hiền lành...)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Không Thương Cười Làm Gì

Khánh An mở mắt thấy mình đang được bế trên tay của Minh Ý thì nhẹ nhàng cup mi mắt xuống, sau ba giây im lặng lại khẽ dụi mắt vì con buồn ngủ:

- Chị Khánh Di đâu Minh Ý?

- Khánh Di ở bệnh viện, bạn anh sẽ chăm sóc em đừng lo _Minh Ý nhìn nó trả lời.

Khánh An "ạ" một tiếng nhỏ đủ để hai người nghe, xong nũng nịu dụi đầu vào ngực hấn an lòng nhắm mắt ngủ để cho Minh Ý bế mình lên lầu.

Nhận ra Minh Ý yêu mình là thật, những cử chỉ tình cảm liên tục được Minh Ý thể hiện Khánh An cũng mở lòng đón nhận, lâu dần đã trở thành quen. Thái độ mà Khánh An đón nhận không có gì gọi là ngại ngùng, bởi lẽ sự mong chờ bao lâu nay hoá thành hồi đáp, là yêu thương không trân trọng sẽ trong tức khắc biến mất. Khánh An sợ điều đó, giống như bốn năm trước...

- Đạo này biết làm nũng rồi! _Minh Ý cười.

Khánh An úp mặt vào ngực Minh Ý cười vô tội vạ.

- Đương nhiên, không phải chị Tú hay Ánh Dương thì em đều có quyền.

- Còn biết nói như vậy. Bảo Yên dỗ hừ em đúng không?

Khánh An le lưỡi:

- Đợi Bảo Yên nói Minh Ý lúc đó nuôi mấy đứa con luôn rồi.

Mặt Minh Ý tối xầm, nghĩ hấn phóng túng đến vậy sao, cơm ở nhà ngon đến mức nào hấn còn chưa ăn qua, phở ngoài kia giống như đã hết hạn dù có cho vàng hấn cũng không ngu lao vào để hốt vơ.

- Nghĩ xấu anh?

- Minh Ý có chỗ nào là đẹp.

Đặt nó xuống giường, hấn tiện thể bẹo má một cái, biết bướng rồi.

"Nuôi mấy đứa con", muốn mấy đứa?

- Không kêu Minh Ý nữa, thành thói quen thì sao?
- Em ở nhà cũng nói Khánh Di.
- "Em ở nhà cũng gọi Khánh Di", gọi chứ không phải nói.

Minh Ý không tài nào hiểu nổi cách nói chuyện của cô vợ nhỏ, cứ như trẻ con khi tập nói, bị loạn ngữ. À quên, Khánh An là cô giáo, chắc tại tiếp xúc với trẻ con nhiều. Không sao, đáng yêu như vậy hẳn đều bỏ qua...

- Không phải anh không cho em gọi, nhưng nếu em cứ kêu tên của anh chẳng khác nào anh và em là cùng trang lứa với nhau.
- Nhưng em đâu phải nói mày tao.

Đây, lý sự đến mức mày tao luôn rồi. Nề nếp hẳn cất công xây dựng bị con nhóc này phá vỡ. Hẳn nhượng bộ là vì điều gì chứ?!

Ở bệnh viện Minh Ý làm, có không ít những cặp vợ chồng xưng hô nghe cung phải biết, hết ông xã, bà xã đến vợ, chồng, rồi biệt danh, con giáp. Về nhà muốn nghe một tiếng "ông xã" từ ai kia cũng không được, đối thoại mà nghe Khánh An gọi "anh" cũng hiếm hoi, suốt ngày cũng chỉ Minh Ý với Minh Ý. Chẳng phải người nhà họ đã nghĩ Minh Ý hẳn là em trai của Khánh An không chừng.

- Ủ, Minh Ý thì Minh Ý, anh nói em bao nhiêu lần vẫn vậy. Bảo Yên bây giờ cũng giống em rồi. Anh thua, không nói nữa..._hắn đầu hàng.

Khánh An mỉm môi, kéo chăn trùm qua đầu, cơ thể nhỏ nhắn cũng cuộn tròn lại trong chăn. Muốn nghe nó gọi anh hay là nhớ người đã từng gọi từ "anh" ngọt ngào đến mức quên cả ai mới chính thức là vợ.

Khánh An đâu có ghen, trong lòng chỉ có chút buồn phiền be bé. Chen chân vào phá vỡ hạnh phúc của người ta, yêu thương không được san sẻ bởi vậy mới phải đi tìm.

- Không mắng em sao lại khóc chứ!

Minh Ý đưa tay kéo chăn xuống, để lộ gương mặt của Khánh An ra ngoài. Khóc thật rồi, nghe tiếng thút thít hẳn còn tưởng nhầm.

Khánh An lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào chăn rầm rức khóc. Hạnh phúc ngủ quên không chịu đến với Khánh An lần nữa rồi. Ba Hải mất, mẹ ở cùng dưỡng, Khánh An bị gả đi, Khánh Di tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ quay lại nhà. Lại ngờ yêu thương tràn về, Minh Ý khác trước, Khánh Di cũng trở về. Niềm vui ít ỏi chưa chi lại vụn vỡ, Khánh Di hiện tại có còn là Khánh Di nữa đâu, nương chái thế nào khi ngoài kia dòng đời vẫn luôn nghiệt ngã. Thế xác và tâm hồn, cả hai đều là nỗi đau lớn...

Có Minh Ý ở cạnh bên, phần nào cũng nhẹ gánh vác, nhưng đó đâu phải là điểm tựa mãi mãi, không còn bản thân vẫn phải tự mình chống.

Hơi chạnh lòng cho mọi chuyện Minh Ý ở phía sau giải quyết, chẳng đợi Khánh An nhờ vả, chỉ cần là chuyện có liên quan Minh Ý đã tự khắc âm thầm đứng ra giúp đỡ. Cứ nhiên trở thành chuyện bí mật Khánh An không hề biết...

- Chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi!_Minh Ý nằm xuống, kéo chăn ra ôn nhu xoa đầu nó.

Khánh An trốn vào trong ngực áo hắn mạnh mẽ lắc đầu. Là lý do không thể nói, là vấn đề không thể giải quyết, hoặc đơn giản chẳng có chuyện gì quan trọng. Chỉ là Khánh An mệt mỏi quá thôi, khóc để biết mình vẫn còn cảm giác...

- Ngoan, ngủ đi!
- Chị Khánh...hức...
- Anh biết em lo cho Khánh Di, nhưng Khánh Di ổn, có bạn anh chăm sóc. Là anh Ân Vũ, em còn nhớ không?
- *Khánh An gật đầu*
- Anh Ân Vũ thích chị hai em, chắc chắn sẽ lo chu đáo mà_hôn trán nó một cái, hẳn dịu dàng trấn an.
- Thích như thế nào?
- Giống như anh thích em.
- Minh Ý nói suốt đời không thích.
- Ủ, anh không thích.
- Vậy có thương không?
- Không thương thì cưới làm gì. Hối ngốc!

- Nhưng sau cưới Minh Ý đâu có thương!
- Suyt!!! Em còn ồn ào Hải Nam dậy đuổi cả hai ra ngoài đấy.
- Minh Ý hứa đừng xa em_Khánh An vòng tay ôm hân, cọ đầu vào ngực nhẹ giọng thủ thủ.
- Ngủ đi!

Cứ đôi ba câu Khánh An lại nói chuyện gớ, còn kéo theo hân lệch lạc cả suy nghĩ.

- Minh Ý hứa đi_Khánh An lập lại.
- Ừm!

Minh Ý miễn cưỡng gật một cái cho có lệ, nhanh chóng đỡ cô vợ nhỏ vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Suốt bốn năm ở cùng chị, Bảo Bảo chưa bao giờ nghe chị nhắc đến ba, mẹ hoặc họ hàng hai bên nội ngoại, Bảo Bảo cũng không tò mò mà hỏi phiến đến chị, thỉnh thoảng có lên nghe một vài chuyện khi chị hai nói điện thoại, nhưng hiển nhiên, chút gì cũng không biết...

Bảo Bảo còn quá nhỏ để hiểu, biết rằng Khánh Di luôn thương yêu và quan tâm chăm sóc, chỉ vậy là đủ!

Trang vở hôm nay Bảo Bảo luyện chữ, đã từ bao giờ có vài vết vẽ nguyệt ngoạc, đã vậy còn không tập trung nghe cô giáo giảng, cứ thế nằm dài ra bàn.

- Bảo Bảo! Con không khoẻ sao?

Khánh Di đặt viên phấn lên bàn, nhanh chóng bước xuống xem học trò của mình, tay cũng cẩn thận sờ trán kiểm tra nhiệt độ.

- Chị đẹp, Khánh Di lớn nhưng không giữ lời_Bảo Bảo chun mũi méc cô giáo.
- Khánh Di???_nó bắt ngờ.

Bảo Bảo gật đầu "dạ" một cái, xong thì mắt rung rung, rồi bắt đầu oa khóc, kể lể:

- Chị nói là về...về quê, xong rồi lên lại...lại, mà bây giờ chỉ...chỉ còn có Ái Ái. Cô nói xem, chị con đâu...đâu rồi?
- Bảo Bảo ngoan, không khóc nữa nha, cô tin là chị con không nói gạt con đâu. Chị hứa là về, nhưng mà chắc là, đang trên đường về thì thấy một món quà đẹp, chị muốn mua cho Bảo Bảo nên về trễ hơn một chút. Con ngoan đi, phải tin chị hai con chứ!

Khánh An vuốt tóc thẳng nhóc cứng chiều vỗ về, vài bạn trong lớp cũng nhìn nhóc tươi cười trấn an, vì vậy hiện tại tiết học liền vui vẻ trở lại...

..•-

Ánh sáng chen nhau len lỏi vào phòng muốn đánh thức người trên giường bệnh, Minh Ý cũng không ngoại lệ, làm đủ cách từ nhéo má đến búng trán, búng mũi để gọi Khánh Di tỉnh lại. Kết quả vẫn không thay đổi..

Y tá Minh che miệng cười, thay thêm một dịch truyền mới rồi lẳng lặng ra ngoài, giám đốc thật trẻ con!

- Quan tâm chị vợ nhi!
- Không được phép sao?_Minh Ý vắn lại.
- Cứ tự nhiên~
- Tôi đi đón vợ rồi, trả cho cậu đấy.

Minh Ý quăng hồ sơ bệnh án của Khánh Di vào người Ân Vũ, còn liếc mắt tỏ vẻ không hài lòng.

Ân Vũ nhún vai xem như mình vô tội, vờ xem tay của Khánh Di lơ đi người bạn thân đang đứng đối diện nhìn mình.

Kéo ghế ngồi xuống, đôi tay cũng lạnh lùng khoanh lại mặc Minh Ý đang bước ra ngoài, Ân Vũ đưa tay cài lại khuy áo của Khánh Di rồi ngồi về tư thế cũ, tùy ý để cho suy nghĩ chạy ngổn ngang trong đầu. Cậu mệt rồi, trước tiên cần một chút yên tĩnh, Khánh Di dù sao vẫn ở đây, trước mắt cậu, hiện tại và mãi mãi sau này...

Từ nhỏ Ân Vũ đã ước, sau này lớn lên được làm phi công, được tự tay cầm lái chiếc máy bay mà khi nhỏ cứ tưởng rằng nó nhỏ bé, chỉ nhờ pin đã có thể bay. Còn việc hiện tại làm bác sĩ thì chả biết phải lý giải thế nào cho hợp lý.

Nhà Ân Vũ không nghèo, muốn gì chỉ cần nhìn là có. Thời điểm Ân Vũ vừa chạm đến cột mốc của lứa tuổi trưởng thành, ba và di đã về sẵn một con đường đi khác hơn cậu từng mong đợi, kinh doanh, cậu hoàn toàn không thích. Và từ đó, mâu thuẫn liên tục xảy ra, cậu xách vali quyết tự lập, nói một tiếng liền đi du học, bỏ cả chuyện quan trọng cậu đang làm hiện tại vẫn còn dang dở...

Ân Vũ thích có em gái, Lâm Phương, Minh Phương là điều kéo cậu về con người của năm 4 tuổi, tuổi ấu thơ cười cười nói nói khi biết mẹ mang thai là em bé gái. Nhưng vui vẻ là vậy, cậu lại tham lam muốn có nhiều hơn, ngoại trừ hai em gái sinh đôi ở nhà thì Ân Vũ còn muốn mẹ, muốn cô em gái vừa sinh ra đã bị thất lạc suốt hai mươi mấy năm nay. Cậu muốn biết tin tức về cuộc sống của họ, một chút nhỏ thôi cũng được, để cậu an tâm rằng họ vẫn sống đủ đầy hạnh phúc, chỉ có như vậy cậu mới thấy mình không còn tội lỗi.

Trái đất có lẽ vẫn chưa quay đủ vòng, nên vì vậy cậu và họ vẫn lạc nhau, mỗi đường đi đều ngược hướng và chẳng thể nào được tìm thấy. Mọi thứ đều là quy cũ, không hy vọng...

- Tỉnh lại đi cô gái!

Ân Vũ nhào người néo mũi Khánh Di, tay còn lại chống cằm về trách cứ. Nhắm nhẹ mi mắt rồi thở dài, bắt đầu giáo huấn:

- Tôi không biết vì sao em muốn ngủ, nhưng chỉ cần tôi còn đứng cạnh bên, tuyệt đối không cho em vì những điều khác mà phiền muộn. Tôi ghét thấy em buồn, nghe chưa? Mau tỉnh dậy!

Căn phòng lặng im, bệnh viện ồn ào nhưng phòng bệnh luôn là sự tĩnh lặng, Ân Vũ không thích điều này, gương mặt đầy nét giận dữ, đứng thẳng dậy chống tay giam cơ thể Khánh Di đang nằm trên giường bệnh, cậu nổi cáu:

- Tôi không thích đùa với em. Mờ mắt! 1...2...

Mắt Khánh Di khó nhọc mở ra, còn chưa thích nghi kịp với ánh sáng đã bị người nào đó mạnh tay búng trán.

- Không để tôi lo thêm vài ngày nữa?

- Vũ...

- Không tôi thì à? Đừng mong là thằng con trai nào khác.

Khánh Di nhắm mắt, bác sĩ còn có thể lỗ mãng như vậy.

- Tôi khát... _Khánh Di thều thào, cô thực sự mệt.

- Không cho em uống.

Nếu còn sức, Khánh Di đã ngay lập tức đánh vào mặt tên bác sĩ máu lạnh này, một chút lương tâm nghề nghiệp cũng không có. Bác sĩ sao lại đối xử với bệnh nhân thế chứ!

Thấy cô bạn học mệt mỏi nhắm mắt để nuốt cơn giận, Ân Vũ cười. Đưa tay rót ly nước và cầm ống hút, nhẹ nhàng lấy nước vào trong ống hút rồi để lên miệng Khánh Di, thả tay nhẹ nhàng cho nước thấm hết môi.

- Tôi tốt bụng rồi này, em đừng ghét tôi nữa...

..

Bảo Bảo đứng trước cổng trường chờ Khả Ái cùng về, xe Khả Ái hỏng mấy hôm nay mang đi sửa đã bị mẹ ở nhà giờ trò tịch thu không cho chạy, mẹ còn tốt bụng gọi điện thông báo bảo con về đưa đón hằng ngày giúp bồi đắp tình cảm.

Không phải Khả Ái không còn thích Thiên Anh nữa, sơ sơ thì cũng giận một chút, thử xem người ta có thành tâm không vậy mà, chứ nói trắng ra, Khả Ái vui còn không kịp hưởng hờ gì ghét bỏ. Và lại có tài xế không công, nhờ gì cũng giúp, Khả Ái đã hạnh phúc trên cả hạnh phúc rồi, tâm trí nào mà hờn dỗi mãi, và như hiện tại:

- Tại xe em mẹ lấy chứ bộ, anh không rành đón, em với Bảo Bảo đi xe buýt cũng được.

- Vậy anh về, còn phải đi ăn với mấy anh trong phòng trực. Em với Bảo Bảo đón xe buýt nha!

Thiên Anh nhìn đồng hồ đeo tay, mở cửa xe rồi liếc nhìn thái độ của Khả Ái, thấy Bảo Bảo nhe răng cười, cô giáo trẻ thì phồng má bặm môi ai oán liếc

lại.

Thiên Anh hất mái tóc, cười khỏ:

- Đưa em thôi. Anh theo lệnh "mẹ vợ" đến đón em về nhà ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm...
- Có tình cảm đâu mà bồi~ _Khả Ái lờm.
- KHÔNG CÓ Á? LÚC TRƯỚC LÀ EM THÍCH ANH MÀ! _Thiên Anh vờ ngạc nhiên trêu.
- Nhỏ tiếng thôi, muốn bao nhiêu người biết?
- Cả thế giới biết.
- Anh...

Khả Ái đuối lý đành im lặng, bé Bảo Bảo ngồi vào trong xe chẳng thèm đếm xỉa tới nữa. Lầm lòi, sao không làm con gái luôn đi...

-•-

- Minh Ý đứng thứ ba, sau ba Hải và chị Di.
- Kệ, thứ ba thì thứ ba, dù sao trong tim cũng có.

Khánh An lại không khoẻ, ngồi trong xe nói cười với Minh Ý chốc lát đã thấy máu mũi tự dưng chảy xuống, viễn cảnh này còn phải lặp lại bao nhiêu lần đến lúc Khánh An có em bé, sự việc này đã thành nỗi bức tức trong lòng Khánh An mấy năm nay.

Tại sao cần có em bé mới thay đổi??? Vô lý!

Lấy tay gạt phăng vệt máu trên khoé miệng, Khánh An nổi câu thở dài vô cùng mạnh.

- Aizz~~

- Sao vậy? _quay sang nhìn đã thấy Khánh An mặt mày lem luốc, bàn tay lấm lem bẩn như đứa trẻ, mà còn là máu. Minh Ý tấp xe vào trong lề, cầm khăn tay lo lắng lau giúp cô vợ nhỏ, trách cứ _Em câu gì chứ?!

- ...
- Lớn rồi, không được hành xử như thế.
- ...
- Bị đau sao không nói anh? Còn giấu suốt mấy năm nay.
- ...
- Em không nói anh sao biết đường mà giúp.
- ...
- Người ta lại trách anh không biết chăm sóc vợ...
- ...

Minh Ý cau mày, hẳn nói nó nghe được gì không thể, mặt bơ bơ thế là thế nào?

- Nhóc con! Anh nói em nghe không?
- Không
- Còn trả lời..._Minh Ý cốc đầu, hoàn toàn không hài lòng.
- Em khoẻ, không cần đi đâu hết.

"Không cần đi đâu", ý nói bệnh viện chứ là gì. Hẳn nhượng bộ riết biết lý rồi...

- Bướng bỉnh!

Minh Ý đánh đầu Khánh An nhủ mảy vờ giận, hạ ghế giúp Khánh An nằm xuống để máu thôi chảy, không khéo lại ngất xỉu trên xe thì khổ.

Về nhà, chắc chắn Minh Ý phải trị dứt tính cứng đầu này...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đau Lòng Nhất Là Chuyện Tình Cảm...

bồm..bồm..

Nước ở hồ bơi bị nghịch, lăn tăn chuyển động thành từng con sóng nhỏ. Bảo Yên thích thú đưa chân nghịch tới nghịch lui mấy quả bóng trong hồ, mắt mờ hồ nhìn về hướng khác, vu vơ hát...

"Chiều không anh, tiếng dương cầm cứ buông vào lòng ai giá băng, có ai rồi không ai nhẹ qua chốn đây. Chiều lại mưa, mưa rất lâu, rơi vào tim thêm chút hiu quạnh. Dù mưa có khóc, em khóc cùng mưa..."

- Hải Nam chết tiết!

...

- Em nhớ anh rồi, TRIỆU HẢI NAM... _Bảo Yên đột nhiên hét lớn.

- Em hét cái gì? Tên anh lạ lắm sao?

Mở rèm cửa sổ đã nghe cô nhóc kia nằng nặc, "Hải Nam chết tiết". Phải, anh chết tiết mới vì ai đó than buồn mà tan ca đã vội vã lái xe đến ngay đây này.

Tuần trước bệnh viện nhiều việc, vì vậy Hải Nam đều bận sáng tối, đến thời gian nghỉ ngơi còn không có. Vậy mà Bảo Yên còn đùa, báo hại anh vì lo lắng mà bỏ việc chạy về, kết quả Hải Nam bị mắng, bản báo cáo anh vừa nộp sáng nay luôn này. Giận chứ, nhưng chỉ một chút, bởi vì Bảo Yên là người mà Hải Nam phải chịu trách nhiệm, cho dù đó chẳng phải là ép buộc. Đơn giản chỉ là, anh muốn lo lắng, vậy thôi...

Choàng khăn qua người Bảo Yên từ phía sau, Hải Nam quỳ một chân nghiêm túc nhặt bóng dưới hồ lên cho vào rổ. Rổ khổ. Suốt ngày nghịch!

Bảo Yên hí hửng véo má người kia, tay chạm vào mặt nước cho ướt rồi vỗ lên tay Hải Nam, phấn khởi:

- Anh Nam! Nước ở đây thật mát.

- Còn đùa nữa liền đẩy em xuống _Hải Nam ai oán liếc.

- Anh thật không vui.

Bảo Yên bĩu môi, dùng kẹp ghim kẹp lại mái tóc, rút chân ra khỏi mặt nước rồi ngồi đó nhìn, ai cũng nói góc nghiêng của Hải Nam có thể giết chết người.

- Anh khác lắm sao?

Thấy Bảo Yên chăm chăm nhìn mình, Hải Nam tự dưng cảm thấy lạnh, anh hoài nghi ánh mắt này, mỗi lần đều là buồn không nói.

Bảo Yên lắc đầu, mặt không biểu hiện thêm cảm xúc gì.

Anh lại thấy lạ, nhủ mảy vô cùng nghi vấn, xong đưa tay nghịch cái búi tóc trên đầu Bảo Yên, cổ tình trêu nhò nói.

- Cù tôi sao? Kém xinh cho em luôn rồi...

Không đong được hết nhớ thương, nói ra lại càng khó.

Bảo Yên rướn người hôn lên môi Hải Nam một cái, tay cũng đồng thời kéo cổ áo anh cho thấp xuống, hôn một nụ hôn sâu.

Có thể, những ngày tháng trước kia, Bảo Yên rõ là người thuộc tuýp vô âu vô lo, suốt ngày nói nói cười cười, nhìn thế nào cũng chẳng phải là người có chuyện không vui. Nhưng những ngày gần đây, cô nhóc cá tính năng động ngày nào hiện tại vẫn không có nổi một nụ cười, hằng ngày vẫn ôm điện thoại lướt lướt xem xem gì đó, rồi thôi, rồi cũng chẳng nói gì. Kiểu như, đang rơi vào vướn mắc...

Người ta nói, nếu là người mình tin, một mối cứ thoải mái dựa vào. Nhưng Bảo Yên thì khác, sợ nếu cứ phiền đến anh những việc còn con không đáng sẽ là quá phụ thuộc. Sau này lỡ như, chưa hợp nhau, rồi xa chắc là lắm luyến tiếc.

Chẳng biết Bảo Yên đang sợ điều gì nữa!

Hải Nam dịu dàng xoa đầu Bảo Yên, anh hiểu nhỏ nghĩ gì mà, tạm thời bây giờ im lặng, không nói cũng không sao, không muốn công khai cũng không sao, anh chưa bao giờ sợ mình bị thiệt thòi cả, anh chỉ lo cho người con gái anh yêu bị áp lực với mấy tin tức sai sự thật của báo chí. Điều anh cần chỉ là, trong lòng Bảo Yên có anh...

Lâu rồi, từ khi anh chấp nhận dẹp bỏ cái tôi của mình để mà mặt dày đeo bám theo nhỏ em gái của thằng bạn thân, làm tài xế chở nhỏ đi học suốt mấy năm. Đến khi nhìn thấy nhỏ cười, lúc đó cả hai cũng đã có tình cảm.

Nói sao đây, mọi chuyện là của quá khứ cả rồi!

- Em muốn ôm anh!

Bảo Yên gục đầu vào ngực anh, tranh thủ cảm nhận hơi ấm của anh. Bảo Yên mệt thật rồi, cần có bờ vai dựa vào hôm nay. Chỉ hôm nay thôi...

Hôn lên tóc Bảo Yên, Hải Nam giữ im lặng để nhỏ ở trong lòng mình cứ nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dưới hồ bơi còn hai quả bóng màu, tay Hải Nam nắm lấy đã có thể trực tiếp bắt được cả hai quả cho vào rổ, nhưng mặt nước cứ không ngừng chuyển động. Hải Nam chỉ bắt được một quả màu xanh lục, quả màu hồng còn lại đã trôi ra xa, với tay còn không bắt tới. Điều này đồng nghĩa với việc phải chờ đợi, chờ cho quả bóng trôi vào bờ.

-•-

"gâu..."

Cún con ngược mắt nhìn lên người con trai cao to đẹp đẽ kia, anh ta vừa mới nổi nóng túm tai cún quăng qua hàng rào, cún vì lo sợ mẹ An và anh trai Shino không tìm được nên bằng mọi cách vượt rào quay lại vườn hoa. Và người con trai đẹp trai kia lại một lần nữa đẩy cún qua hàng rào, nhằm vứt bỏ cún đấy...

- Đồ lì lợm!

Mình Ý khom người nghe răng cầu nhàu con cún dưới chân, bực mình nên đưa tay đánh đầu cún một cái mắng mỏ.

- Bác sĩ tao đây đẹp trai, hiền lành, tốt bụng. Chỉ tại tao đây dị ứng với lông chó mèo nên không cur mang mày, mau về với chủ đi. Còn quay lại là tét vào mông đấy. Biết chưa?!

...

"Aaaaa..."

Mình Ý trực tiếp xách tai cún con đặt lên xích đu, lại còn đung đưa qua lại, ban đầu là chậm, sau dần dần nhanh hơn.

Cún con can đảm bám chặt không muốn rơi xuống đất, lại vì sợ hãi mà cứ ăng ẳng la lên như khóc khi bị vị bác sĩ đẹp trai kia bắt nạt.

- Mày cũng khá đẹp trai đấy!

...

- Nhìn ngầu lắm!

...

- Đung đưa cái nữa rồi tao bế xuống.

...

- Nhưng phải đi.

...

- Ở đây có Khánh An, không muốn cô ấy bế mày. Cún yêu quái...

Hành hạ cún con hết mấy phút Mình Ý mới thấy mình nhỏ nhen bèn dừng lại, chỉ lèm bèm mắng thêm vài câu. Mình Ý đương nhiên biết mình quá đáng, nhưng rõ ràng chính hắn mới không ưa mấy con thú nuôi này, vừa lười vừa bần, kiểu như vua chúa suốt ngày ăn không ngồi rồi, no thì ngủ, chả nhờ được gì...

Nhưng mà dù gì Minh Ý cũng là bác sĩ, thương yêu được con người thì động vật lại càng phải được bảo vệ, giống như Hải Nam khi nhỏ, cứ thường xuyên chạy theo bên tai lái nhái cái vấn đề, ở nước khác phụ nữ luôn được ưu tiên, ngược lại đàn ông còn xếp sau mấy con vật nuôi trong nhà.

Vô vị.

"Ăng"

- Minh Ý! Anh đang làm gì vậy? Bắt nạt một con cún còn nhỏ xíu. Bác sĩ kiểu đấy còn mắng ai...?

Loay hoay tìm Luta nhưng mãi chẳng thấy, tưởng cún con đi lạc còn định ra ngoài tìm. Xa xa lại thấy Minh Ý cứ đứng đưa cái xích đu như có ai ngồi, tò mò đến xem thử mới biết thì ra hần bắt nạt cún Luta, chơi trò gì còn ngốc hơn mấy đứa con nít, vậy mà suốt ngày hết nhắc nhở Khánh An bướng, đến mắng Bảo Yên trẻ con. Ai đây còn chưa biết...

Cún con khép nép nằm trong lòng mẹ Khánh An khóc lóc hướng mắt về phía Minh Ý méc lại, khi nãy hứa đứng đưa một cái nữa rồi bế xuống, còn chưa bế đã đẩy người ta ngã, may mẹ An đỡ kịp không thì đau chết mất.

Khánh An gấp rút hỏi thăm cún Luta chẳng đoái hoài gì đến người kia:

- Không đau chứ hả Luta? Ngoan ngoan xíu nữa ra ngoài với anh Shino, được ăn xúc xích, được đi dạo nữa...

- Anh không thích em bế nó, bần lăm_Minh Ý nhăn mặt.

- Minh Ý thật khó ưa.

- Anh bị dị ứng với lông...

- Em biết nên mới cố tình nuôi Luta ở ngoài vườn.

- Còn không nói anh một tiếng.

- Muốn đối xử thế nào đây? Giống như lúc nãy hả? _Khánh An trừng mắt.

- Hiểu lầm vừa thôi chứ, anh đâu có cố ý.

- CỐ TÌNH CHỨ?!

- Hét lớn tiếng gì vậy? Chưa ăn đòn như Bảo Yên chưa sợ đúng không?

...

...

Thành ra thế này cả hai có ai muốn, chỉ vì chuyện bắt nạt cún Luta thì không đúng. Còn vì tin nhắn trong điện thoại của Minh Ý nữa, đau lòng hơn là cuộc gọi Khánh An vừa nhận. Nói không được mà khóc cũng chẳng xong, chỉ là có hơi đau một chút, đau ở phía ngực trái...

Trước kia Minh Ý cứ hồ hừng lạnh nhạt khi Khánh An vừa gả về làm vợ, thân thiết với Cẩm Tú, có khi còn đến nhà người ta ngủ. Khánh An đã nghĩ, hạnh phúc nhanh thôi sẽ đổ vỡ, rồi người một hướng. Nhưng Minh Ý thay đổi, ân cần hơn, dịu dàng hơn, và Khánh An siêu lòng. Cứ ngỡ yêu thương đã tìm về đúng chỗ, chẳng cần đi đâu xa tìm kiếm, rồi chấp vả đôn phương tự mình khổ. Vòng tròn lặp lại, chuyện gì đến cũng đến, Minh Ý không thay đổi, chỉ là người ta có ý khác, muốn Minh Ý chịu trách nhiệm...

Vậy thôi, Khánh An trả hần về nơi hần thuộc về. Người từng thương!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giận Nhau 7 Giây

Bảo Bảo mắt mũi tèm lem khóc oa oa trên xe. Bên cạnh là cô giáo Khả Ái cũng lặng thầm lau nước mắt.

Khi chị gái Khánh Di về quê thăm mẹ, Khả Ái được giao nhiệm vụ chăm sóc Bảo Bảo trong khoảng thời gian hai ngày. Khả Ái đang làm tốt nhiệm vụ của mình và chờ Khánh Di về để đòi công, thì chưa chi đã nghe tin Khánh Di vào viện, lo lắng đến toáng lên chẳng kịp ăn cơm liền chạy đến.

- Chị gái đó chắc là không sao mà, hai đứa đừng khóc nữa.

Bác tài thương cảm cho hai chị em ngồi phía sau nên nói vài câu trấn an. Lo lắng đến khóc, tình cảm này chắc chắn rất tốt...

- Nhanh chút đi chú, chị con ở đó có một mình, sợ là không ai chăm sóc_Khả Ái giục.

- Nhanh nữa là quá tốc độ quy định đấy cô gái, con cứ bình tĩnh, chú sẽ cố gắng lái nhanh.

Lang thang như kẻ vô gia cư trong một đêm gió lạnh vì giận ba mẹ mà dùng dùng xách vali lên đi, tưởng rằng mấy hôm lang thang đó đã thật sự ngủ ngoài đường. Nhưng ở hiền gặp lành, quả nhiên là thiên thần đến giúp đỡ cho người tốt, chị gái kia vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng, hỏi han vài câu đã xách luôn về nhà mà nuôi nấng tháng nay. Chị gái kia không có nhà riêng, nơi chị ở là chung cư, cách nhà Khả Ái cũng không xa lắm, vừa may Khả Ái cũng mới tốt nghiệp làm cô giáo thực tập ở một trường gần đấy, ở đây quả là hoàn hảo, thuận tiện đôi đường. Bên phải bước ra đã có thể bắt xe buýt đến trường, bên trái bước ra đã có thể chạy về nhà mẹ. Hoàn hảo, quá hoàn hảo. Vậy là từ đó, Khả Ái bắt đầu kiếp sống "ăn nhờ ở đậu".

Một chiếc vali không bao giờ mang đủ đồ với con gái, Khả Ái lên lút về lại nhà để lấy thêm vài món đồ cần thiết, ba mẹ xáo quyết kêu người theo dõi mới biết được chỗ cô đang ở. Nhiều lần như vậy Khả Ái đành công khai ra ngoài sống riêng, và công khai đôi đầu ba mẹ chuyện kết hôn.

Khánh Di sống cùng em trai nhỏ, cũng không phải là người giàu có, nhưng lại là tỷ phú của người giàu tình thương. Khánh Di chỉ là chủ của một tiệm bánh ngọt nhỏ, lương hàng tháng phải chi vào tiền nhà, tiền thuê mặt bằng của tiệm bánh, tiền ăn uống sinh hoạt hàng tháng, tiền học phí của em trai,...quá nhiều thứ Khánh Di phải lo nhưng cô chưa từng thấy mệt, lúc nào Khả Ái cũng thấy cô chị Khánh Di cười, cười đến không còn nhớ là mình đang mệt.

Không cần phải hỏi, chỉ khi nhìn vào đôi mắt Khả Ái mới có thể cảm nhận được Khánh Di chính là sống theo kiểu người giả tạo, nhưng mà là sự giả tạo ngọt ngào, ngọt ngào đến mức tự gánh hết bao đau thương không rõ lý do.

Có lần Khả Ái nhìn thấy cô chị Khánh Di cãi nhau với một người đàn bà tầm tuổi mẹ mình, Khánh Di chỉ im lặng chỉ có bà ta là lớn tiếng. Rồi khi bà ấy quay đi, Khả Ái đã nhìn thấy Khánh Di khóc, giọt nước mắt yếu đuối đầu tiên Khả Ái từng thấy kể từ ngày sống chung đến hiện tại. Cảm giác không chỉ có đau lòng, mà còn có cả tổn thương...

..-

Ân Vũ ngồi trong phòng làm việc, dẫn đo cắn móng tay suy nghĩ. Sự việc cậu hoàn toàn chịu thua, nghĩ theo chiều hướng tích cực thì chính là bị bạo hành, còn về tiêu cực, Khánh Di chính là bị xâm hại. Cậu thật sự muốn quan tâm nhưng lại không cách nào hiểu được chuyện của cô, giương như thông tin về cô đều là bảo mật.

Khánh Di, thật sự là bí ẩn.

- Bác sĩ Vũ, bệnh nhân giường 302 phòng 27 nói muốn gặp anh. Cô ấy tự làm thủ tục xuất viện và đang muốn về.

Y tá gõ cửa và ló đầu vào lập tức báo cáo với Ân Vũ, bệnh nhân giường 302 nằm trong sự chăm sóc đặc biệt của cậu thế nên cứ hễ có vấn đề là tìm đến bác.

Ân Vũ cau mày, phiền vẫn là phiền, Khánh Di cô không tìm đến cậu để gây nhau thì cũng là gieo phiền phức. Mấy năm đại học cậu trốn sang Mỹ du học còn chưa đủ sao, giờ gặp nhau lại còn gây khó dễ.

Thật, chạy trời cũng không khỏi nắng...

..-

Hai ngày nay Khánh An quên vào viện thăm chị, tan học lập tức bắt Minh Ý đưa đi, nhưng cậu trai kia cứ cau có không tuân theo vì biết Ân Vũ có thể lo tốt cho chị vợ gấp trăm ngàn lần hai vợ chồng hẳn. Vậy nên, trong xe hơi hiện tại có một sự càu nhàu nhỏ...

- Không cho thì đừng chờ đi, ngồi đó cứ lèm bèm_Khánh An bậm môi càu nhàu.

- Ai nói không cho em đi?

-...

- Bướng bỉnh như vậy không biết lấy từ ai.

- Em còn hàng trăm tật xấu, cứ nói nhiều một chút. Khi nào cảm thấy chán thì đuổi đi cũng được, nhớ nói trước hai ngày để em kịp dọn đồ.

...- Ở bên ngoài có một chị gái cực đáng thương luôn đó, rước về nuôi đi.

- Em đang nói với ai vậy?

Minh Ý bị chọc cho giận, có lý do chính đáng để cãi nhau giống như hiện tại không, mà sao hôm qua giờ cứ nói mấy câu nhằm xia xoi hẳn.

- Việc tốt anh làm anh tự biết.

Minh Ý ai oán liếc. Rồi đạp thắng xe.

- Việc tốt? Giống việc em làm với anh sao?

- Em làm toàn việc xấu, không phải Minh Ý vẫn luôn cho là vậy.

- Nói rõ đi, anh bị em chọc cho giận rồi.

Minh Ý nhào người giữ chặt hai vai Khánh An, đối diện hẳn và nói đi, đừng quay đi, đừng cố ý nhìn về hướng khác mà trốn tránh. Sức chịu đựng về sự nghi ngờ của nó trong hần quả là không đường nào lý giải, ngay cả hành động Minh Ý cố tình làm ra chỉ mong nó nhìn thấy và hiểu cũng khó. Khánh An chính là muốn dấy vò lổ lăm của hần sau nhiều năm không được đáp trả tình cảm, cứ phóng túng mặc dù ở cùng nhà nhưng lại luôn đi tìm người mới.

Đoạn tình cảm với Cẩm Tú nhiều năm như vậy Minh Ý đã thật sự xóa sạch không chút luyến lưu. Chỉ là còn mỗi mình Cẩm Tú si tình không muốn dứt.

Với Ánh Dương đó không phải là yêu, chỉ là trẻ con cảm nắng hình tượng trong nhau. Để rồi khi lớn lên, Ánh Dương lại làm tương lời hứa khi nhỏ là sự thật.

Tú Ngọc lại càng là quá khứ, đã mất rất rất lâu rồi chẳng ai còn hình dung ra gương mặt. Kể cả là khi xuất hiện lại cũng sẽ tìm đến Hải Nam chứ chẳng phải hần. Bởi vì năm đó, tình cảm của Tú Ngọc chính là nghiêng về Hải Nam nhiều hơn.

- Đau..._Khánh An mếu.

Minh Ý thả lỏng tay:

- Tin anh, được không?

- Cũng không phải là em không tin...chỉ...um..

Minh Ý chỉ hận không thể dùng bạo lực mà dạy dỗ cô vợ này, hần biết tổn thương mà vợ nhỏ đã chịu đến mức phải khổ đau và cả tuyệt vọng. Nên sẽ cố bù đắp bằng yêu thương, dịu dàng và chân thành nhất có thể.

- Anh sợ anh giống như em lúc trước, yêu sâu đến khó dứt ra.

Giống như chuyện của những năm cấp ba, là Khánh An thích Minh Ý trước, thích nhiều nhiều nhiều chỉ là chưa biết đã yêu hay chưa.

- Anh biết mình thương em.

- Em không giận nữa_Khánh An lí nhí.

- Thật?

- Thật ra em chỉ giận có 7 giây, thấy Minh Ý cười...

- Anh hứa, nụ cười miễn phí, không rao bán.

Khánh An cười, lần đầu nghe Minh Ý nói mấy lời đầy tình cảm như vậy, tuy là có hơi vụng về, nhưng phần ngọt ngào lại không hề kém. Khánh An đã từng vì những lời vụng về đó mà cảm nắng hần sâu đậm, đến cả muốn bắt tìm mình ngừng lại và dứt ra cũng là điều mà bao lần đã làm thử nhưng vẫn chẳng thể thoát.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bản Thân Tự Cố Gắng

Tiệm bánh ngọt mở cửa trở lại, nhưng chỉ còn một mình Khánh Di làm, công việc không nhọc lắm bởi vì quán thưa khách. Nhiều ngày đóng cửa nên chỉ còn khách quen đến ăn, khách qua đường, vắng lại đã không còn thấy ghé. Họ quên tên quán...

Cũng đúng. Quán nhỏ, nằm trong một con hẻm vắng, không phải là khu dân cư, không nhiều người qua lại, ít ai biết đến quán nếu như không thuộc tuýp người thích khám phá.

Quán được trang trí theo phong cách vintage, nên thường đón các bạn trẻ thích yên tĩnh. Góc quán là một thư viện thu nhỏ, trưng bày vài sách tham khảo

của cả cơ bản và nâng cao, thường thì vẫn thấy các nhóm bạn vào đây làm bài tập. Kệ sách còn có tạp chí, báo hoa và cả truyện tranh. Quán có cả guitar dành cho những bạn trẻ ngẫu hứng, hoặc họ hát, hoặc họ chỉ đàn một đoạn nhạc ngắn. Đặc biệt, piano là điều mà ai một khi đến quán cũng chú ý, không hứng thú thì cũng là tò mò. Quán nghèo, nhưng piano lại rất đắt...

Khánh Di biết chứ, nhưng không lo về giá. Cô biết, Khánh An em gái mình thích piano.

Phải xa nhau sớm như vậy, Khánh Di cũng một mình tự lập, một mình bôn ba chẳng xong lại còn nuôi thêm Bảo Bảo, cậu em trai cùng mẹ khác cha với cô, nhóc con của sự vụng trộm từ mẹ làm nên lý do rạn nứt một gia đình êm ấm. Nhưng trẻ em không có tội, Bảo Bảo còn quá nhỏ để nhận những lời chỉ trích từ làng xóm, Khánh Di cũng chẳng để tâm thiên hạ lời ra tiếng vào những câu cay cú như thế nào, cô chỉ biết Bảo Bảo là em mình, thế nên quyền nuôi dưỡng từ cha mẹ đã chuyển sang thành chị. Khánh Di không cam lòng nhìn mẹ bán em, cũng không cam lòng mẹ không cho em ăn học tử tế. Cô thả gom thiết thoi, khô cực về phía mình còn hơn để tuổi thơ của Bảo Bảo trở thành ác mộng, đau thương.

Khi Bảo Bảo 5 tuổi, cứ hỏi về ba, hỏi "mẹ như thế nào, sao trước giờ em chưa thấy". Lúc ấy, Khánh Di chỉ có thể lờ đi, bảo nhóc làm bài tập, hoặc chộp lấy điện thoại áp lên tai vờ như đang nói chuyện với ai đó. Lời nói dối rất có hại với trẻ con, chúng có thể tin lầm hoặc hiểu sai chuyện, nhưng Khánh Di lại nói dối ngày càng nhiều, bảo ba mẹ đi làm ăn xa, chờ khi Bảo Bảo lớn rồi mới về...

Cũng có lần Khánh Di bực khi Bảo Bảo suốt ngày hỏi về mẹ, người đàn bà mà trong thâm tâm Khánh Di muốn hận nhưng lại chẳng bao giờ hận được, vì bà sinh ra cô, nuôi cô lớn. Khánh Di đôi lần nổi cáu đánh đòn Bảo Bảo, cấm không cho nhắc tới hai từ ba mẹ. Nhưng sau khi con giận tuột xuống, Khánh Di lại một mình trốn trong toilet mà khóc, cô hận bản thân, ít ki không cho Bảo Bảo một gia đình hạnh phúc...

Hai chị em đã quá cực, từ việc lo cho Bảo Bảo học, trả tiền thuê mặt bằng tiệm bánh hàng tháng, đến chuyện tiền nhà, tiền điện, tiền nước... Tất tần tật mọi thứ phải chị, Khánh Di đã có lúc mệt. Lại thêm cô bé Khả Ái lang thang được cô cứu mạng chỉ là cô giáo thực tập, tiền lương cũng không khá, Khánh Di tội cho tiểu thư phải xa nhà.

Nói là vất vả, Khánh Di không dám nhận. Ba Hải đã từng dạy, lao động mệt mỏi trên chính công sức của mình thì không có gì gọi là cực khổ. Phải, Khánh Di xa nhà đã phải đương đầu nhiều thứ, từ việc tự bôn ba kiếm sống, vừa đi học vừa đi làm đến tự mở cho mình một tiệm bánh ngọt theo đam mê. Khánh Di muốn mọi người nhìn cô với một ánh mắt khác, sống biết cố gắng và không phụ thuộc.

Khánh An hôm nay ghé ngang, thăm chị tiện thể đến nhà chơi. Lại biết Bảo Bảo là em trai, Khánh An vui không gì tả nổi. Ngồi trò chuyện cùng chị mà ai mắt cũng đỏ hoe, ngấn nước. Khánh Di thương nhớ em gái, còn Khánh An thì thương xót chị...

- Chung cư chị ở đến tiệm bánh sao xa quá vậy, đường cũng vắng nữa. Chị mỗi ngày đi một mình, có nguy hiểm lắm không?
- Em quên là chị đã từng học võ sao, cũng đai xanh đó nha_Khánh Di làm động tác thủ thế, còn khoa trương đá vào tường một cái.
- Nhưng mà chị là con gái, chân yếu tay mềm thấy mô luôn_Khánh An bĩu môi.
- Được rồi mà, không cần lo đâu. Em mau ra xe đi, Minh Ý chờ lâu lắm rồi đó.
- Em lo muốn xỉu đây này chị..
- Về tới nhà gọi cho chị, vậy nha. Bảo Bảo, bye bye chị ba đi!

Khánh Di cuối xuống đem tay Bảo Bảo lên rồi tự mình nói "bye bye" tạm biệt em gái. Xong bé Bảo Bảo lên nhanh chân chạy vào trong, mặc Khánh An vẫn còn í ới nói với theo.

- Gặp nhau được một xiu chưa chị đuổi người ta về. Khánh Di thật vô tâm..

Khánh An chân giậm ỳnh ỳnh bước lên xe, mặt hờn dỗi. Sao lại gặp đuổi người ta về vậy chứ, còn chưa nói xong.

- Khi khác em vẫn có thể đến thăm mà, hôm nay không cần lâu như vậy.
- Người ta nhớ chứ bộ. Cực nhớ luôn.

Minh Ý trầm lắng đầu, tự nghĩ về tình cảm giữa hai chị em nhà này. Không cùng huyết thống nhưng gương mặt lại có vài phần hao hao giống nhau, chiều cao cũng không chênh lệch là mấy, tính tình lúc nóng lúc lạnh cũng giống nhau, tính cách và sở thích cũng có vài phần liên quan. Thảo nào chị em họ đối xử tốt với nhau như vậy, cứ như ruột thịt, hề một đau là một lo lắng. Một không vui, một kia cũng chẳng thể cười...

- Khánh An này! Em và Khánh Di, quan hệ rất tốt hả?_Minh Ý vừa lái xe vừa hỏi chuyện.
- Rất tốt luôn đó. Minh Ý không biết đâu, tuy em không phải em ruột, với lại không phải con của ba Hải...i..

Khánh An có chút ngập ngừng, nó có cảm giác nhớ ba Hải, nhớ quê, nhớ gia đình nhỏ ấm cúng hạnh phúc ngày xưa. Mỗi người bây giờ đều có một thế giới riêng.

- Mọi người thương em lắm_Khánh An cười.

Minh Ý liếc mắt, thấy thái độ của vợ nhỏ thay đổi thì không khỏi mỉm cười. Thực, tính cách của hai chị em này rất giống nhau, yếu đuối như đứa trẻ nhưng

lại thể hiện rằng mình mạnh mẽ.

- Anh tin Khánh Di sau này sẽ hạnh phúc mà.

Xoa đầu nó, hấn an ủi.

"Và em nữa"***

Ân Vũ hỏi Minh Ý địa chỉ tiệm bánh, rồi tự mình lái xe đến chỗ Khánh Di sau khi tan ca. Đã nhiều ngày không nhìn thấy, cậu có một chút nhớ. Giả như trời dừng cho gặp, cậu đương nhiên sẽ không ép mình quan tâm đến cô nhiều như vậy. Nhưng nếu đã là định mệnh, cho dù có thay đổi cậu vẫn cương quyết kéo nó về quy cũ, tìm cho bằng được Khánh Di về với mình.

Cũng đã hơn 18 giờ, đường vào tiệm bánh phải chạy qua một con hẻm nhỏ, không đèn đường và ít người qua lại. Ân Vũ nhắm mắt. Thế nào mà sống được.

- Không ai truy nã, trốn vào nơi đây làm gì chứ?

Đứng trước tiệm bánh, Ân Vũ ngao ngán lắc đầu, đường vắng thế mà tìm ra khách đông đến ăn quà là một tài năng. Khánh Di làm bánh chắc là ngon lắm, hẻm lách thế này vẫn thấy đông khách.

Ân Vũ kéo cửa, chuông gió trên đầu kêu leng keng vài tiếng. Còn chưa nhìn thấy người cậu muốn thấy thì chưa chi đã bị dọa cho hết hồn, định nép sang một bên nhường đường lại bị đám đông kia vừa xô đẩy vừa chạy ra ngoài, kết quả Ân Vũ chỉ mới mở cửa đã bị xô ra. Nhìn theo đám đông, cậu cau mày. Bộ khủng bố hả?

Rầm!!!

Ân Vũ đỡ vai Khánh Di khi cô bị người đàn ông kia đẩy ngã.

- Em không sao chứ?

Khánh Di lắc đầu

- Liệu hồn mày đi con đi. Cái thứ gái rẻ tiền. HU' HÔNG_ người đàn ông chỉ tay vào mặt Khánh Di miệng không ngừng quát tháo.

Với lấy đĩa bánh kem gần đó, ông ta ném vào người Khánh Di rồi hùng hổ đập bàn bỏ đi. Ân Vũ nhú mày, người này có chút quen, cậu đã từng gặp rất lâu rồi. Đỡ Khánh Di ngồi lên ghế, cậu kéo khăn giấy lau bánh ngọt trên tóc cô. Khánh Di né tránh.

- Không cần. Tôi tự lau được.

- Tay em chảy máu rồi_ Ân Vũ xót.

- Không sao đâu. Tôi tự lo_ Khánh Di cứng đầu một lần nữa né tránh.

Ân Vũ rút tay về, bàn tay vỗ lên bàn chỉ cần dùng sức một chút nữa đã phát ra tiếng "rầm" lớn. Lúc nào cũng có thể cự tuyệt cậu, chỉ cần một chút thôi, đáp lại tình cảm của cậu, như vậy rất khó sao?

Bốn năm trước cậu đẹp xuống cái tôi của mình thâm thương thâm nhớ cô, vậy mà nữ nào cô biến mất không một chút dấu vết. Cô không biết cậu đi tìm, tìm đến không ra rồi chọn cách trốn tránh chỉ để người ngoại hình bóng cô. Nhưng là định mệnh, trời cho cậu gặp lại cô, và giờ là lúc cô trốn tránh ngược lại cậu. Đời như thế gọi là công bằng sao?

- Nghi đi. Tôi đưa em về!

- Cậu đến ăn bánh đúng không? Để tôi lấy_ Khánh Di đứng dậy thì bị Ân Vũ kéo lại, tay vô tình chạm vào chỗ đau, Khánh Di nhắm mắt_ Đau!

Ân Vũ nói lòng tay:

- Ngồi đi. Tôi đến tìm em, không ăn bánh ngọt.

Kéo tấm khăn giấy lau tóc cho cô, Ân Vũ nheo mắt khi người đối diện không thuận theo. Sau ánh nhìn của Ân Vũ, Khánh Di biết mình chẳng còn lý do để tránh, cô tùy ý để cho Ân Vũ giúp mình lau đi phần kem dính trên tóc. Quả thực, từ rất lâu rồi, Khánh Di vẫn mong có người cùng cô san sẻ những cam chịu.

Một mình Khánh Di chưa bao giờ là ổn, cô không sợ về vấn đề tiền bạc, cô chỉ sợ mình không trụ nổi thêm vài năm nữa cho việc nuôi dưỡng Bảo Bảo khi bây giờ nghề nghiệp của cô vẫn chưa ổn định. 26 tuổi, nhiều người có khi đã có sự nghiệp trong tay, nhưng Khánh Di thì khác, còn quá nhiều thứ phải lo. Chuyện học hành dang dở, thi đậu Đại học lại lựa chọn từ bỏ, suốt 4 năm nuôi Bảo Bảo, có không ít lần Khánh Di bị chính người thân mình làm phiền. Cha dượng tìm đến xin tiền, mẹ lại hòng lừa cô đi bán. Khánh Di tự lừa bản thân rằng mẹ không cố ý, nhưng sự việc càng tệ hơn khi chính bà ta đẩy cô vào miệng sói, đem dâng cô cho người đàn ông cùng chăn gối với bà suốt mấy năm qua. Thân xác cô chết, tâm cũng chết, nhưng lý trí còn chút sức sống nhỏ, vì vậy Khánh Di ngậm cười coi như chuyện đã qua.

- Đau lắm sao? _ Thấy Khánh Di khóc, Ân Vũ ân cần hỏi.

Không nói, Khánh Di chỉ lắc đầu, đưa tay còn lại lau nước mắt.

- Đừng dịu dàng với tôi quá. Từng ấy năm tôi một mình được, thì bây giờ bản thân tôi tự cố gắng được.

- Dọn dẹp quán đi, tôi đưa em về!

Ân Vũ lảng tránh việc cô từ chối mình bằng cách đề cập sang chuyện khác.

"Em tự lo, nhưng tôi không yên tâm. Sẽ lo cho em"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đầu Con Vịt

Bàn ăn hôm nay không khí cực kỳ vui vẻ, nhóc Shino sang chơi và xin ngủ lại đã được caca Chí Đại duyệt. Khánh An cũng đón Bảo Bảo sang chơi cùng rồi xin Khánh Di cho thằng bé ngủ lại một đêm, nó chính là muốn bồi đắp tình cảm, lâu như vậy cũng không biết mình còn có một em trai, cho nên cực kỳ vui vẻ. Bảo Yên thì vừa được mời làm người mẫu độc quyền cho một tập đoàn thời trang lớn. Minh Ý thì vừa mới nghe điện thoại của bệnh nhân mình từng theo dõi và điều trị hơn hai tháng trước, bảo rằng ông đã ăn ngon, ngủ ngon và đi lại khá nhiều. Ngôi nhà hôm nay ngập tràn tiếng cười, của cả trẻ em và cả người lớn.

Bảo Yên đang chơi xếp lego với hai nhóc Shino và Bảo Bảo ngoài phòng khách, di Nhan ở trong bếp gọt trái cây, nó thì đang rửa bát, Minh Ý thì bận ra ngoài nghe điện thoại.

- BẢY THÁNG???

"..."

- Sống xa vợ đầy sự phụ.

"..."

- Giống Bảo Yên, trẻ con lắm chú.

"..."

- Con hiểu mà.

"..."

- Dạ được, chào chú.

Minh Ý tắt điện thoại, tay bực tức gãi gãi đầu. Muốn sống bình yên bên cạnh vợ con cũng không được, nữ nào viện trường lại chia rẽ gia đình hần như vậy. Thật ác mà.

Thả điện thoại xuống bàn, cả người cũng uể oải ngồi phịch xuống. Minh Ý một tay ôm Khánh An, một tay lấy ly nước của vợ mà uống. Phải xa vợ những bảy tháng, hần lúc đó chắc sớm thành thầy tu quá.

Một mặt thì có chút lo buồn, nhưng mặt khác Minh Ý cũng không ngừng được việc trên cô vợ nhỏ. Ngay khi vừa thấy Khánh An đưa miếng táo lên cắn, hần đã bắt lấy tay đưa về phía mình rồi nuốt trọn luôn cả miếng táo. Xong còn thần nhiên xoa đầu Khánh An phàn nàn.

- Ăn nhiều cũng không lớn nổi đâu.

...

- Ai gọi anh hai vậy? _ Bảo Yên chơi ở dưới sân với hai nhóc nhưng vẫn tò mò ngước mặt lên hỏi.

- Chú Trọng, viện trưởng ấy.

- Dạ, chuyện bệnh viện hả?

- Ừm!

- Oh~

Minh Ý ôm Khánh An, tay không yên nghịch nghịch tóc nó, hẳn phải đi bảy tháng, chẳng phải trong nước mà là ngoài nước. Minh Ý hẳn lo cho em gái và vợ nhỏ ở nhà sẽ gặp khó khăn trong vài chuyện, thế như khuôn vác chút đồ nặng, hàng tuần phải kê lại kệ sách trong phòng sách, dọn dẹp phòng làm việc của hẳn, chăm mấy chậu cây trên ban công và cả ngoài vườn. Hoặc mấy việc kiểu như sửa chữa này nọ lỡ khi chúng hư hỏng. Rồi việc sức khỏe của cả hai đều không tốt từ nhỏ, tháng nào cũng có đũa ho đũa sốt, đũa cảm đũa đau đầu. Và việc hẳn lo nhất chính là bệnh tình của Khánh An hiện tại, là chứng đau nửa đầu và bệnh viêm xoang mũi. Có lần Ánh Dương nói với Minh Ý về hồ sơ bệnh án của Khánh An, nói rằng thị giác của Khánh An bị ảnh hưởng bởi viêm xoang mũi. Hẳn lo, và có một chút giận. Khánh An tự mình đi khám, tự mình tìm thuốc uống, một lời cũng không nói cho ai biết kể cả hẳn. Xem xem, vợ chồng mà như thế, vậy hẳn giận là đúng hay sai?

- Em ở nhà không được giống Bảo Yên, tùy hứng làm mấy việc trẻ con.

Hôn lên đầu Khánh An, Minh Ý dịu dàng dằn dò một vài thứ nhỏ. Hẳn thật sự không an tâm bỏ hai con nhóc này ở nhà, tùy hứng làm mấy việc mà không ai đoán nổi.

- Minh Ý phải đi đâu hả? _Khánh An ngược mặt hỏi.

- Ừm, anh đi...bảy tháng _Minh Ý hôn trán nó trả lời lấp lửng.

- Bảy tháng??? _nó nhăn mặt, đi lâu như vậy.

- Không nữa hả? _hắn cười.

Khánh An cắn miếng táo, mặt buồn buồn lắc đầu. Mấy dạo hẳn xa nhà, cũng chỉ ba ngày, bảy ngày, một tháng, ba tháng, lần này đi lâu như vậy, ở nhà nếu như có chuyện gì, nó biết tìm ai để làm bình yên dựa vào nữa...

- Tới giờ đi ngủ rồi. Mấy đũa, tập hợp.

Xoa đầu Khánh An một cái thật nhanh rồi hẳn đứng dậy vỗ vỗ tay kéo sự chú ý của tụi nhỏ về phía mình.

- Đi ngủ, phải đi ngủ rồi. Hai đũa nhanh dọn đồ chơi vào hộp, tự mình dọn. Nhanh! Nhanh!

- Dạ.

- Dạ.

Nhóc Shino và Bảo Bảo đồng thanh, tay nhanh nhẹn gom hết đồ chơi bỏ vào hộp, cả hai phối hợp gọn gàng và nhanh chóng.

- Tập hợp ở đây, anh đo chiều cao cân nặng cho mấy đũa. Xem xem năm sau mấy đũa cao thêm được bao nhiêu.

Trò đo chiều cao này là do Bảo Yên bày hẳn thực hiện, cũng đã lâu rồi không đo nữa, nhà này ban đầu chỉ có ba người tham gia, một là Bảo Yên, hai là Hải Nam và ba là Minh Ý bị kéo vào, sau đó Khánh An về đây cũng bị lôi theo năm nào cũng đo đo viết viết. Kết quả là dưới chân cầu thang bức tường nguyệt ngọc những vết vẽ và chữ số ghi chiều cao.

- Em trước! _ Bảo Yên xung phong, tự mình cũng đứng vào vị trí.

- Được, Bảo Yên trước, phần của Bảo Yên là màu đỏ...um, 1m63. Hơn được một xen-ti. Cân nặng không tăng, 46 kí. Xong. Đến ai nào?

- Em! _Bảo Bảo hưởng ứng việc làm có ý nghĩa này.

- Được, lại đây, lại đây. Em chọn phần màu nào?

Minh Ý chiều lòng trẻ con, tùy ý để cho cậu nhóc chọn màu phần đánh dấu tên mình.

- Blue _nhóc Shino nhanh nhẩu trả lời trước.

- Để Bảo Bảo chọn, xong rồi đến con _Bảo Yên nhắc nhở.

- KHÔNG. Em chọn màu xanh lá, green _Bảo Bảo đính chính lời nói.

- OK! Green, màu xanh lá.

Minh Ý gật đầu xác nhận cầm lên phần màu xanh lá.

- Con chỉ nói trước màu con chọn, con sợ mất blue, con không giành với cậu Bảo đâu cô Yên _nhóc Shino phân trần.

- Oh~ Oh~

- Ban này Shino nói blue trước cậu nói green_ Bảo Bảo nghi ngờ Shino chọn giúp mình, lại là màu cậu nhóc không thích.

- Không phải đâu cậu Bảo, Shino lúc này nói blue chính là màu của con.

- Vậy cậu chọn green.

- OK!

- OK!!!

Không khí này, hai anh em Minh Ý chỉ còn biết nhìn nhau lắc đầu, thế giới trẻ con thật khó ở, hiểu được lòng nhau bèn kích động như vậy. Shino kiên nhẫn giải thích hiểu lầm trong câu nói của mình vừa này. Bảo Bảo nam tử hán lập tức hiểu nam tử hán, không hiểu làm cháu nhỏ nữa, kiên định chọn xanh lá. Cả hai đưa tay ra hiệu "OK" xong rồi hét lên với âm vực mà không ai ngờ tới. Chỉ là đo chiều cao, có cần hưng phấn vậy không. Xem ra hai cu cậu này quá khích rồi.

- Xem nào, Bảo Bảo cao...một mét...mười sáu. Nặng 20 kí. Phát triển tốt_ Minh Ý nghiêm túc đưa ra kết luận_ Cứ thế phát huy.

- YES!!!

Minh Ý bật cười, phối hợp cũng tốt quá rồi.

- Đến Shino, mau, qua đây! Để xem, cao...một mét mười sáu, nặng 17 kí. Tốt. Sau này nhớ ăn nhiều một chút.

Minh Ý đập tay cùng hai bạn nhỏ vừa khen vừa khích lệ chúng phát huy. Công việc và trách nhiệm của một người bác sĩ đối với hần đã ăn sâu vào máu, cái gì tốt cái gì không tốt đều biết cả. Có thể có vài thứ liên quan đến vấn đề sức khỏe của vợ nhỏ thì không rõ, nhưng như vậy là xuất sắc rồi.

- Còn phải uống sữa nhiều nữa_ Bảo Bảo cũng góp lời dặn dò thêm.

- Đúng đúng, uống sữa giúp xương chắc khỏe và tăng chiều cao_ hần đồng tình, cố giấu cái cười trộm từ khóe miệng mình. Bọn trẻ con này thật là, hiểu chuyện nhiều quá_ Được rồi, giờ chúng ta đi ngủ. Bảo Yên! Hộ tống hai vị đại ca này về phòng. Nhớ đánh răng nha hai vị.

Minh Ý khoa trương ra lệnh cho nữ vệ sĩ Bảo Yên bảo vệ hai nam nhân trẻ tuổi kia về phòng đi ngủ, vẫn không quên hình thành thói quen phải đánh răng cho hai nhóc trước khi ngủ mà kỹ càng nhắc nhở.

Khánh An này giờ lo thu dọn tàn cuộc ngoài kia trả lại không gian nơi phòng khách hoàn toàn sạch sẽ, mát mẻ. Đi qua đi lại nhìn mấy tên trẻ con kia mà cười, Minh Ý hôm nay quả thực rất dễ thương.

- Khánh An!

- Hừm?

- Em qua đây!

- Em không đo đâu_ Khánh An lắc đầu từ chối.

- Nhanh, xem em có lớn thêm được chút nào không.

- Lại có có trên em.

Khánh An bĩu môi khinh bỉ, lần nào đo cũng tuyên án nó không lớn nổi. Rồi xong còn bảo, đừng ăn nhiều, tốn cơm. Khánh An thật sự hận, hần nuôi nó ngày ba bữa cơm đã không còn nổi nữa rồi chẳng?

- Đi ngủ thôi. Không đo nữa.

???

Hần nó một cái, hần đặt xuống viên phấn màu cam trên tay rồi quay lưng bước lên cầu thang đi về phòng. Kết quả nếu có đo thì vẫn vậy, hần muốn nghỉ ngơi sớm. Trở về phòng, hần vệ sinh cá nhân xong lập tức trèo lên giường, kéo chăn đắp lên rồi im lặng nằm một chỗ. Khánh An dõi theo hần tất cả mọi việc, xong thì đứng ngơ ra, một chút cũng không hiểu. Có vấn đề gì à?

- Đàn anh nghe một bài đi!_ hần chủ động đề nghị.

- Có gì hả?_ Khánh An khó hiểu, nghi hoặc dò xét thái độ của hần.

- Có thể bây tháng không được nghe, giờ nghe bù vậy.

- Ồ~

Khánh An bình thân đi đến bên đàn, nhẹ nhàng bật nắp, động tác chậm rãi mang chút khoan thai và từ tốn, thể như không lo âu gì về thế giới ngoài kia, náo nhiệt ồn ào. Bàn tay Khánh An dịu dàng dạo vài phím, tiếng piano du dương hòa vào màn đêm, không gian tĩnh lặng giống như bị đánh thức khi tiếng hát Khánh An vang lên, trong trẻo và ngọt ngào...

Minh Ý nghiêm chỉnh ngồi dậy quan sát vợ nhỏ. Dáng vấp nhỏ nhắn cực đáng yêu, đang tay một cái đã có thể ôm trọn cả cơ thể. Ồ, thì 22 tuổi, nhưng mà chiều cao không chênh lệch học sinh cấp ba là mấy, 1m53, còn về cân nặng thì khỏi bàn đi, năm mươi trừ mười. Nhỏ nhắn là vậy cơ mà mấy năm đi học oai hùng lắm, cái gì cũng nghe nhắc tên, trò gì cũng thấy tham gia. Thật, hẳn không rõ là mình cưới vợ hay là cưới về một nàng lùn ngộ nghĩnh nữa. Trẻ con, suốt ngày dính với Bảo Yên làm toàn trò ngốc. Mắng thì bị xỉ mặt xuống, phạt đứng thì không cam tâm lèm bèm mắng. Nhà này riết rồi hẳn suốt mắt luôn tiếng nói...

"Là vì em hạnh phúc, khi có anh bên cạnh em. Một nụ hôn thật khê lên đôi mắt em mỗi khi buồn. Những điều em thầm giấu trong trái tim đã lâu thật lâu. Dù ngày mai ra sao thì vẫn chỉ yêu người thôi. Đầu chi là giấc mơ, em xin mơ hoài. Cuối con đường nắng lên, chờ anh đến. Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng, lối em đi về. Ánh mắt này, đôi tay này, mãi thuộc về anh..."

(Ngôi nhà hạnh phúc_Thủy Tiên)

Minh Ý bắt lấy tay cô vợ nhỏ, không để cho Khánh An đàn hết bài, hình ảnh này trước mặt hẳn quả thật rất quyến rũ, váy ngủ trắng, tóc xõa dài bồng bênh, gương mặt với góc nghiêng thần thánh hạ gục bao người. Hẳn không kiềm lòng nổi nữa. Đột nhiên bắt lấy tay nó rồi hôn mãnh liệt, đầu lưỡi cố tình khuấy đảo trên chọc lưỡi đối phương. Khánh An cũng không kháng cự để mặt hẳn làm cản trong miệng. Dù gì chống lại cũng không phải là cách, đàn ông chính là càng kháng cự họ sẽ càng kích thích, ham muốn nhiều hơn.

Khánh An cũng đã 22 tuổi, đã làm vợ Minh Ý cũng được năm năm, nhưng thực sự mà nói, hai người hoàn toàn chưa có chuyện gì xảy ra, đôi lúc chỉ là nắm tay, hoặc ôm nhau, hoặc hôn nhau, vậy thôi, chẳng còn gì khác nữa.

Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ không tin, một khoảng thời gian năm năm, đâu phải là ngắn, nói không có gì, ai tin được. Nhưng mà đó là thật, hai người bình thường thân nhau lắm cũng chỉ tới mức ôm nhau ngủ. Hoàn toàn chẳng có chuyện gì khác nữa...

- Minh Ý học thói lưu manh...um...

Lời chưa nói hết Khánh An lại bị Minh Ý đem tất cả nuốt xuống. Với những hành động của nó, những cử chỉ của nó, tất tần tật những gì thuộc về nó hoặc có liên quan đến nó, hẳn đều muốn giữ lấy cho một mình mình chiếm hữu. Trước kia không phải, bây giờ chắc chắn phải.

Khánh An được buông tha, liền chạy trốn về phía cửa sổ để tìm cho mình chút không khí vừa bị tên kia cướp. Thật, hôn thôi mà như muốn ép chết con người ta.

- Khó chịu sao?_Minh Ý dịu dàng hỏi, từ phía sau luồn tay qua eo ôm gọn cơ thể Khánh An vào lòng, hẳn một chút cũng không muốn rời.

- Con người ta sống cần không khí, Minh Ý tham lam lắm...

- Ý nói anh cướp của em sao?_Minh Ý dùng môi mình ngăn lời Khánh An định nói.

- Ừm, Minh Ý đừng hôn nữa. Em sắp thở không nổi luôn rồi_Khánh An chun mũi.

- Thật ghét!

Minh Ý bẹo má nó mắng nhỏ, Khánh An cũng không vừa, giờ nắm đấm lên đánh vào ngực hẳn.

- Minh Ý mới ghét!

- Nói xem, sao thích gọi tên anh vậy?_Minh Ý xoa đầu vợ nhỏ, bắt đầu chất vấn. Kỳ thực, hẳn thấy gọi tên như này là không tôn trọng.

- Không biết, em quen...

- Em nói xem, em bao nhiêu tuổi rồi?

- 22.

- Vậy anh với em ai lớn?

- Đương nhiên Minh Ý lớn.

- Thế anh nói em phải nghe.

Khánh An đảo mắt e dè, có hơi suy nghĩ, xong rồi gật đầu.

- Yêu anh không?
- Không trả lời, hỏi cái khác đi.
- Nói với anh khó đến vậy? Trả lời. Có hay không?
- Hoi hoi.

"Chút"

Minh Ý hôn, coi như trừng phạt. Khánh An nhăn mặt, phồng má lên giận dỗi. Cứ không rõ ràng hồ chút là hôn hồ chút là hôn.

- Hoi hoi là thế nào? Anh là chồng em.
- Chính là như vậy nên mới hoi hoi_ Khánh An vênh mặt cãi.
- Còn như vậy nữa anh hôn em_ hấn cảnh cáo.

"Không nói lý lẽ", Khánh An bữu môi khinh bỉ.

- Lèm bèm cái gì?

...

- Em thật sự nghi ngờ tình cảm của anh?
- Ánh Dương đi rồi em không nghi nữa_ nó cười, vòng tay ôm qua cổ hấn dịu dàng nhất có thể.
- Hôn một cái cho anh tin đi.

What???

Giờ người cần tin là hấn sao? Khánh An nhớ nó đâu phải là người hỏi câu đó. Đồ cơ hội, lợi dụng sự non nớt của con người ta để hưởng lợi.

- Khi nào Minh Ý đi?

Hôn cũng đã hôn rồi, tin hay không cũng đã hôn rồi, thật hay đùa cũng đã hôn rồi. Khánh An muốn nghiêm túc nói chuyện một chút, bởi vì có thể bảy tháng không được gặp, không được nhìn trực tiếp, đối phương sẽ cảm thấy nhớ nhau.

- Ba ngày nữa.
- Oh~
- Không nữa sao?

Khánh An gật đầu.

- Anh không tin đâu.
- Anh chẳng qua chỉ là lớn xác một chút. Cũng ngu...

"Cộp"

- Anh đánh em?!_ Khánh An nhăn mặt, hấn vừa mới cốc đầu nó một cái rồi đau luôn.
- Em nói anh ngu, là ý gì?
- LÀ "ĐẦU CON VỊT" ĐÓ!

Minh Ý trợn mắt, miệng cũng ngạc nhiên mà há to đến cả ruồi hay ong đều có thể bay vào. Trước mặt hấn bây giờ, là Khánh An, vợ nhỏ hiền lành đáng yêu của hấn đâu rồi? Sai kịch bản rồi phải không vậy, còn dám mắng hấn "đầu con vịt". Trả treo.

- Em...
- Oa~ coi như em chưa nói gì_ Khánh An nhanh nhẹn chỉ sau chữ "em" kia đã co giò bỏ chạy, tên này giận rồi thì không gì dụ dỗ được nữa đâu, kẻ khôn thì calm hòa trước rồi tính gì tính.
- Nhưng mà anh đã nghe rồi_ hấn hùng hổ đuổi theo ở phía sau.

- Vậy coi như anh chưa nghe đi...

- Em đừng hòng thoát.

- Aaaa...đừng chạy, em dừng lại xin lỗi. Minh Ý, em xin lỗi anh, được không? _Khánh An thương lượng.

- NO!!!

...

- XOA NHẹ MỘT CHÚT. Muốn cưới vợ khác cũng không cần làm hại em..

- Em có phải bị ngược không hả? Anh muốn cưới vợ khác thì cưới từ lâu rồi, nuôi em đến tầm này sao? Năm năm đó. Biết chưa? LÀ NĂM NĂM. BIẾT CHƯA? Hả?

Khánh An bực mình đưa tay đẩy người Minh Ý ra, làm hắn ngồi bệt xuống sàn nhà. Năm đó không phải cả hai đã ngồi đối diện với nhau cùng bàn bạc chuyện đám cưới, nó ngồi nghĩ lý do phản đối, hắn ngồi im lặng, đồng ý cũng không mà từ chối cũng không. Mẹ thì quyết gả, ba mẹ hắn cũng mong nó về làm dâu. Rồi đó, có đám cưới ả. Chính là tại hắn không rõ ràng nên mới như bây giờ, nó là vợ hắn. Trách cái gì? Nuôi cái gì? Kê công cái gì?

- Anh đi đâu đi lâu một chút. Lâu không về càng tốt.

Khánh An đẩy hắn ngã ra sàn còn mình thì giận dỗi kéo chăn trùm qua đầu, trốn luôn trong đó.

Minh Ý lên cười, lại giận rồi. Hắn không có ý gì xấu mà, sao lại vậy chứ. Sắp xa nhau tới nơi rồi, không lưu luyến sao? Vừa nãy còn giòn vui như vậy, chạy ngả còn bắt đền hắn lấy dầu xoa cho. Đừng cái quay ra giận. Là ý gì đây?

- Giận gì anh nữa rồi? Anh nói như vậy không phải là không muốn nuôi em. Em xem, ăn nhiều cũng không lớn nổi, anh đi làm đủ tiền mua sữa cho em mà. Anh không tiếc cái gì đâu. Thật luôn!

Hắn bò lên giường kéo kéo chăn, nhưng mà cổ kéo chăn cách mấy nó nhất quyết cũng không lộ đầu ra.

- Anh đâu có nói gì đâu mà. Em giận thì thật trẻ c...

- Vậy anh nói xem. Năm năm nuôi em tới tầm này. Anh nói, anh chịu thiệt rồi chứ gì? _Khánh An đột nhiên lộ đầu cãi lại.

Minh Ý có hai giây giật mình, thì thật tách khí không ai chịu nổi. Lúc này lúc kia thật khó đỡ. Hắn chịu năm năm, nỗi đau này rất lớn đó. Trời ạ!

- Đúng. Anh bị thiệt _Minh Ý gật đầu.

- Thiệt...thiệt cái gì đâu? Anh cũng...cũng...

- Cũng cái gì?

- Cũng... Anh nói trước đi, anh thiệt là thiệt cái gì?

- Ngủ đi!

- Nói đi. Anh thiệt lắm mà.

- Con nít không cần biết. Ngủ đi!

- Chính là nói ra sợ sẽ thấy có lỗi..

- Em chắc là muốn nghe?

- Đang đợi đây.

...

...

- Được, anh nói. Cái thiệt nặng nhất của anh chính là...anh sắp thành thầy tu rồi.

- Thầy tu? Thầy tu gì? _Khánh An khó hiểu.

- Chính là em, anh với em không phải vợ chồng sao? Em giữ khoảng cách với anh làm gì?

Vấn đề này, có phải đầu nó đang suy nghĩ khác đi rồi không? Giữ khoảng cách, hay là nói...hai người không thân mật.

- Giữ khoảng cách? Minh Ý nói...

- Em là đầu con vịt!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhiều Mối Quan Hệ Mang Đến Rất Nhiều Cảm Xúc...

Ly nước trên bàn đổ tràn ra làm ướt cả cái laptop, những thứ trên bàn cũng không chạy trốn khỏi sự cố bất ngờ đó, mỗi thứ bị ướt một chút. Tranh vẽ bằng bột màu của Bảo Bảo bị nước thấm ướt nên nhòe nhoẹt không còn thấy rõ. Căn phòng nhỏ lộn xộn, ghế bàn bị lật tung đồ ngổn ngang nằm trên sàn, tivi thì bẽ nát, chậu cá cảnh cũng vỡ tan tành, không gì còn đẹp để.

Khánh Di ngồi dưới bàn cố trấn tĩnh lại mình sau vụ náo loạn vừa xảy ra. Đầu tóc Khánh Di rối bù, mặt ửng lên vài vết đỏ, tay cô đầy những vết xước lớn nhỏ khác nhau, bàn chân vì giẫm phải những mảnh kính vỡ nên vẫn không ngừng chảy máu. Khánh Di bó gối cúi đầu trốn trong cái tư thế mà như mọi người vẫn thường nói, "Cứ có chuyện buồn con người ta lại tự khắc cuộn mình giống như tư thế còn nằm trong bụng mẹ. Họ dù lớn thế nào vẫn cần mẹ chở che". Phải, Khánh Di cần mẹ, đang rất cần mẹ. Cần mẹ chở che giống như lúc nhỏ, được mẹ bế trên tay vỗ về mỗi khi cô khóc, được mẹ công trên lưng đi đến trường qua từng con đê ngoằn ngoèo ở trong xóm. Mẹ đâu rồi, sao chẳng còn giống trước kia nữa. Đã thật sự khác rất nhiều từ ngày mọi người ở quê nói bà ngoại tình với ông Mạnh, không còn thương ba cha con cô nữa. Người "cha" mà sau khi ba Hải mất bà đã bắt cô và em gái Khánh An gọi như vậy. Mẹ thay đổi rồi, đã không còn thương cô nữa...

Điều đáng sợ nhất mà ai trong cuộc đời cũng một lần phải đối mặt, đó chính là người từng tin quay lưng lại với mình. Điều đó Khánh Di đã nhiều lần trải, đến khi mất tất cả Khánh Di mới ngộ ra rằng mình là kẻ ngốc. Đã quá nhiều lần cho sự lừa bịp tình cảm kia, mẹ chỉ là muốn đem cô bán đi để hồng lấy tiền trả nợ cho người đàn ông kia. Bà ngu muội, Khánh Di cũng ngu muội, nghĩ là lần này bà thật lòng muốn quay đầu hối lỗi. Không trách ai cả, chỉ là do Khánh Di quá tin thôi.

Với tay rót cốc nước lạnh, Khánh Di cẩn thận đem con cá vàng đang ngoi ngóp dưới sàn nhà vì thiếu nước này giờ thả vào trong. Con cá vẫy đuôi vui mừng bơi đi bơi lại. Quảng đời cá là ngắn ngủi, không trăm năm như con người, nhưng chỉ cần một giây được thở và bơi trong nước đã là viên mãn lắm rồi.

- Là Gia Bảo đem em tặng cho chị. Thăng nhóc nói với chị là phải kêu em là Tiểu Bảo giống như em út trong nhà...

...

-Nhưng mà chị quen gọi cả hai là Bảo Bảo bởi vì muốn nhắc nhớ...Gia Bảo là em trai, còn em là quả thăng nhóc đem đến...

...

- Ba năm nay cùng nhau lớn, chị sắp quên luôn cái tên Trần Gia Bảo rồi...

...

- Nó là em trai chị, sao không phải mang cùng họ Vũ chứ?

...

Cá vàng thân nhiên vẫy đuôi bơi đi bơi lại, còn Khánh Di mắt vẫn chăm chăm nhìn theo một mình độc thoại. Cô đang nói chuyện cùng với một con cá mặc dù nó không hiểu, "hảo cá vàng", nó ngu, cô cũng không ngoại lệ.

- Chị! Khánh Di, sao nhà lại...bừa bộn...Chị đâu rồi?...Khánh Di, chị... Đầu tóc...chị sao vậy? Tay chảy máu rồi, cả chân nữa. Làm sao vậy chị? Há?

Khả Ái cuống cuống lên khi vừa đặt chân vào nhà, mọi thứ quá lộn xộn, tất cả đều đổ nát tang hoang, Bảo Bảo cũng không thấy, Khánh Di cũng không thấy. Loay hoay tìm mãi mới thấy Khánh Di ngồi ở bàn ăn, thức ăn trên bàn rơi vương vãi, nước đổ lênh láng xuống sàn nhà. Điện thoại bẽ tan tành, laptop, tranh vẽ, bột bánh đều ướt sũng. Rót cuộc, chuyện gì đã xảy ra khi cô về nhà rồi?

- Chị Khánh Di, sao thế chị? Há?

Khánh Di lắc đầu

- Em lo lắm đó, chị làm sao vậy? Tay chân đều chảy máu cả rồi.

Khánh Di lắc đầu

- Chị nói gì đi mà, làm sao? Đừng khóc, ngoan...ngoa. Nói em nghe, chuyện gì vậy hả?

Thiên Anh từ đầu đến cuối chỉ biết đứng nhìn hai chị em họ khóc. Cậu hoàn toàn không hiểu một chút xíu gì tình huống đang xảy ra.

- Bảo Bảo...bị...họ bắt...bắt đi rồi. Bả...t...Bảo Bảo đi mất rồi...

Khánh Di ôm chặt lấy Khả Ái òa khóc nức nở, câu nói cũng không rõ ràng bởi vì tiếng nấc quá lớn. Khánh Di hiện tại không còn ai để móc lại, chỉ có mỗi Khả Ái là biết rõ vấn đề này đạo gần đây cô gặp phải. Cũng chỉ có Khả Ái mới hiểu được "họ" chính là người nào.

Đôi lần bà Nhiên đến tìm Khánh Di, còn có một người đàn ông áo quần lượm lượm đi theo, thấy họ lớn tiếng cãi nhau Khả Ái mới tò mò đứng sau phòng bếp nghe lén. Mỗi quan hệ của họ không tốt, lần nào đến cũng có cãi nhau, hoặc là tranh giành Bảo Bảo, hoặc là lấy tiền rồi đi về. Cứ như vậy, hàng tháng bà ta đều đến tìm, cứ không có tiền người đàn ông kia lại chửi bới, đập phá đồ trong nhà. Chỉ khi Khả Ái can ra và dọa sẽ báo cảnh sát họ mới chịu ra về.

Khả Ái không hỏi, Khánh Di cũng không nói, chuyện như vậy lại cứ thế tiếp diễn. Mấy tháng trước, Khánh Di còn một lần bị bà Nhiên lừa bán đi. Lần đó ở bệnh viện cô đã tức giận đến mức đập bàn đòi Khánh Di kể ra. Kết quả, đó là một câu chuyện buồn, mà khi chính mình là người trong cuộc mới biết nó khó nói như thế nào...

- Đừng khóc! Chị mạnh mẽ nhất mà. Ngoan, nghe lời em, em xem vết thương cho chị trước, có được không?

Bản thân Khánh Di là một người vô cùng mạnh mẽ, ai không tin nhưng Khả Ái thì luôn luôn tin, Khánh Di một mình tự làm nên tất cả, đi học, đi làm, chăm sóc em trai, mở tiệm bánh, làm gia sư...tất tần tật những điều khó dễ Khánh Di đều làm qua. Chỉ tiếc một điều, Khánh Di luôn bị làm phiền bởi hai người gọi là người nhà kia, một là cha đẻ, và một là mẹ.

Đã từng là người cực ghét thức ăn ngọt, bây giờ Khả Ái lại thành ra nghiện, nghiện mùi vị của bánh kem, nghiện từng hương vị của ly trà sữa, nghiện ly trà cacao nóng mỗi lần trời mưa được chị chủ ưu tiên pha cho một ly đặc biệt ngậy mùi cam sữa, Khả Ái nghiện luôn cả cô chủ tiệm bánh có nụ cười ngọt như thiên sứ kia. Khả Ái luôn ví Khánh Di là bánh, để cô có thể vì cái nghiện kia mà cắn ngay một phát cho thỏa mãn cơn thèm. Nhưng không, Khả Ái mong Khánh Di ngọt ngào nhưng đừng là bánh, bởi vì loại bánh nào rồi cũng vậy, bảo quản lâu cỡ nào cũng mấy năm rồi hư cả. Khả Ái muốn Khánh Di là loại bánh ngọt có thời hạn sử dụng "cả đời", vì như vậy nguồn sống của cô mới thật sự có ý nghĩa.

- Em sống với Khánh Di kể từ khi bỏ đi đến giờ? _Thiên Anh nghe xong câu chuyện thì ngờ vực hỏi.

- Ừm, chị ấy tốt lắm, cực tốt luôn. Chỉ là không hiểu sao, may mắn chị lại không có. Toàn là những chuyện buồn không thôi...

- Vậy Bảo Bảo là em trai của Khánh Di?

- Ừm, thằng nhóc chỉ là mền em thôi. Và lại hàng ngày chị Khánh Di phải đến tiệm bánh từ sớm nên không tiện đưa Bảo Bảo đi học, em dạy cùng trường thằng nhóc nên tiện thể hai chị em cùng đi.

- Ra là vậy...Nhưng mà thật sự không sao chứ? Là bắt về hay là bắt cóc? Anh có thể giúp Khánh Di điều tra, đây là chuyện không nhỏ đâu. Lỡ như...

Khả Ái tình nghịch ném gối về phía Thiên Anh, máu nghề nghiệp lại nổi lên rồi chẳng? Hồ dữ còn không ăn thịt con mà, lỡ như là lỡ như thế nào, toàn nói xúi quẩy.

- Thôi đi, Bảo Bảo cũng là con trai người ta đó, anh muốn chia rẽ tình thâm sao?

- Chắc chắn thằng bé không được đối tốt đâu. Tính tình họ xấu vậy còn gì.

- Anh bớt suy diễn đi, TÍCH CỰC lên một chút.

- Không nói thì không nói. Anh giúp em dọn dẹp.

- Nhỏ chút, cho chị Di ngủ...

..

Cái nắng của hôm nay làm con người ta phát bực, vừa nóng lại vừa gắt, chói chang làm cay cả mắt, hai người hiện tại đứng đối diện nhau còn sợ là không nhìn rõ. Đúng thật, ông trời giết người bằng ánh sáng.

Đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ. Cuộc họp hôm nay là vào lúc 11:30, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong chỉ mỗi việc tắt đường là Chí Đại không tính trước, nếu hôm nay đi sớm hơn một chút thì giờ có lẽ cậu đang ở trong phòng họp rồi. Buổi họp này, Chí Đại chắc chắn là đến trễ. Nhưng mà họp đồng lần này, không ký nghĩa là Chí Đại đã thắng chân đạp đổ công ty của mình tự gây dựng.

Năm đó khi gia đình cậu phản đối Khánh Vy, ép buộc cô rời khỏi cậu, âm thầm sắp xếp cho Khánh Vy đến một đất nước xa xôi không để cậu biết. Lúc đó Chí Đại rất hận ba mình, một mình ra ngoài sống, thiếu gia Chí Đại một thời vì cãi lời cha mẹ liền bị cúp lương, khóa thẻ. Chí Đại vứt bỏ mấy bộ đồ hàng hiệu của mình, trả lại thẻ cho ba mẹ, tự mình ra ngoài tìm nhà trọ ở. Cậu đi xin việc làm thêm, không nơi nào nhận. Cậu sống bên ngoài nhờ vào chút

tiền lương hàng tháng cho việc làm gia sư dạy mấy cô cậu ầm nhỏ nhỏ như cậu ngày trước có giáo viên dạy riêng ở nhà. Cuộc sống không sung sướng chút nào, tiền trợ thiếu, tiền ăn uống thiếu, tiền tiêu vật thiếu. Chí Đại về nhà, kéo vali đi thẳng luôn lên thành phố, nhưng vẫn không quên bẻ theo Shino, con trai của cậu và Khánh Vy.

Ở nơi thành phố xa hoa này, Chí Đại lại bắt đầu một cuộc sống mới với hai bàn tay trắng, không cần bạn bè giúp đỡ, không cần tiền chu cấp từ mẹ lên ba gửi cho. Cậu đi học, đi làm, làm những gì có thể làm, con trai thì giao lại cho một dì ở gần đây trông giúp. Chí Đại thông minh, học giỏi, lại có tài, chính nhờ bài piano cậu biểu diễn ở trường được mọi người quan tâm và chia sẻ nhiều vì vậy một vài học viện âm nhạc đã mời cậu về trường làm Học trưởng. Chí Đại từ chối, chỉ nhận lời biểu diễn ở các quán cà-phê, phòng hòa nhạc, và vài sự kiện tiệc tổ chức ở nhà hàng. Tên tuổi Chí Đại được nhiều người nhắc đến, tài năng cũng được khen ngợi. Sự nghiệp của Chí Đại đi lên từ đó, cậu nhận lời làm giảng viên dạy piano các bé tiểu học. Với gương mặt sáng cùng với vóc dáng khá cao, Chí Đại được mời làm mẫu ảnh, cậu đến công ty thời trang, vừa hoạt động, vừa tập sự và nhận tiền học hỏi chút kinh nghiệm nghề nghiệp, bởi vì Khánh Vy thích làm mẫu ảnh, và Chí Đại muốn thiết kế những bộ trang phục dành riêng cho cô ấy, người con gái làm anh thay đổi.

Công ty Chí Đại đang quản lý chuyên đào tạo người mẫu, thiết kế trang phục và cả kinh doanh mỹ phẩm. Tất cả những gì làm ra đều phục vụ cho phái đẹp, và Khánh Vy chính là điều làm cậu muốn cố gắng nhất.

Bốn năm rồi, Shino đã bốn tuổi và chưa một lần được biết "mẹ" là như thế nào. Thằng nhóc gọi cậu là Daddy Ca, đồng nghĩa với việc các đứa trẻ khác kêu bằng ba, thằng nhóc gọi Khánh An bạn thân cậu là Mami, nhưng khi được hỏi Mami có đồng nghĩa với việc kêu bằng mẹ không thì cậu nhóc lắc đầu, rồi lý giải, "Con biết Mami là bạn thân của mẹ với ba nên kêu vậy, chứ mẹ con phải là Mami Tỷ. Ca với Tỷ"...

Con nít, nhưng lời lý giải vô cùng là người biết chuyện.

- Kẹt xe thế này hoài chắc trễ quá sắp oi_anh tài xế ló đầu ngóng về phía trước, một đoạn dài kẹt xe xếp đầy cả sa lộ lớn. Anh lắc đầu ngán ngẩm.

Chí Đại ở phía sau từ lâu đã không giữ được bình tĩnh. Ba mẹ ép cậu đủ đường, một là trở về nhà, hai là công ty phá sản. Mỗi làm ăn lớn lần này nếu cậu để vượt mất, chuyện gì xảy ra sau đó cậu không dám nghĩ...

Mở cửa xe, Chí Đại cởi bỏ áo vet quăng ngược lại, khom người lấy cái cặp rồi quay đi. Cậu ghét sự chờ đợi hơn là bản thân tự vận động đi tìm, chậm một chút thứ mất cũng sẽ mất, nhanh lên hai chút núu được tới đâu thì núu. Cậu chậm một lần, người con gái cậu yêu cũng đi mất rồi. Lần này cậu không thể chậm thêm nữa, cả một sự nghiệp...

--

Bảo Yên uống vội ly nước cam ép để trên bàn, tay phải và tay trái hoạt động hết công suất bóc lia lia bánh mì để ăn. Nhận cái hộp đồng này quả là khó mà, bà boss khó tính như mụ simla, trễ một giây cũng không được. Bảo Yên giờ đâu còn ai đưa đi đón về như trước nữa, phải xếp hàng chờ taxi, phải đi xe buýt. Khổ chưa?

Cần tiếp miếng bánh mì ngọt, uống lẹ ly nước cam ép, nhai nhai nhai và nhai.

- Ấc~ Sặc rồi _nhanh quá nên đâm ra bị sặc, Bảo Yên ho sặc sụa.

Nhỏ chịu thua cái thời gian của mẹ boss luôn. Là ác ôn, là giết người, buổi trưa 15 phút đắp mặt nạ cũng không có, ăn uống kiểu này, nhan sắc này, sống sao bây giờ. Trời ạ! Vậy mà boss bà không hề thông cảm. Tiêu chí của bà là "nhanh và nhanh". Giết người, là trăm phần trăm giết người, Bảo Yên muốn lật bàn.

- Chậm một chút, em uống nước đã, nhai từ từ, nghẹn đó.

Khánh An ngồi ghé kế bên nhắc nhở, nó chưa từng thấy Bảo Yên như này bao giờ, bận đến thế, đến thời gian ngồi ăn từ tể cũng không có.

- Gấp lắm hả? _Khánh An đánh vai Minh Ý, trỏ ngón tay về phía Bảo Yên hỏi.

- Sao anh biết _hắn nhún vai.

...

- Bảo Yên! Anh gọi Hải Nam đưa em đi.

- Ừm.Ừng...ừng...

Bảo Yên liên tục xua tay, có ý chối từ lời đề nghị của anh hai. Nhỏ sợ phiền anh, nếu anh cứ như vậy chiều chuộng nhỏ sẽ sinh ra quá phụ thuộc. Và lại, mối quan hệ của hai người dạo gần đây không tốt, Hải Nam cũng ít qua nhà chơi như mấy khi trước, Bảo Yên cũng ít dính lấy anh. Hiện tại, Bảo Yên muốn yên lặng một chút cho mối quan hệ này, bởi vì chị quản lý đã nhiều lần nhắc nhở vấn đề chuyện tình cảm với Bảo Yên, bảo rằng báo chí đang quan tâm đến nhỏ, đừng vì bất cứ chuyện gì mà có scandal.

Đôi khi Bảo Yên cũng nghĩ đến việc từ bỏ, bỏ việc bước chân vào nghệ thuật mình đang theo đuổi để tránh cho sau này bị ho, bị cảm nhà báo họ cũng viết tin. Nhưng mà suy đi nghĩ lại, đã là đam mê mình mong muốn từ nhỏ, đang thực hiện mà dừng lại thì biết khi nào mới hoàn thành.

Ba mẹ trước đó cũng khuyên Bảo Yên, chọn nghề gì cũng được nhưng đừng làm nghệ thuật, bởi thế giới đó nó vô cùng phức tạp, nào là ganh đua đổ kị,

rồi đến mưu mô toan tính, rồi còn cả bị lừa gạt và lợi dụng.

Bảo Yên vì nghe anh hai ủng hộ, mặc dù Minh Ý cũng có vài lần phản đối.

- Em xong rồi, đi nha chị hai_ Bảo Yên đẩy ghế đứng dậy, vợ vội quả cà chua cùng với một quả táo và một chùm nho tím để lên xe ăn cho kịp.

- Sữa chua của em, cầm lấy. Ăn chậm thôi, đừng gấp quá.

Khánh An dúi vào tay nhỏ hộp sữa chua, lại nhắc thêm một lần nữa sự vội vàng đó. Ăn như vậy lỡ nghẹn thì làm sao.

- Không được gọi anh Nam. Biết chưa...?_ câu nói như cảnh cáo, Bảo Yên chạy đi rồi còn quay đầu nói lại với Minh Ý, tay còn trấn ngang cổ làm mặt dữ tợn dọa hấn.

- OK! Rõ rồi_ Minh Ý làm điệu bộ gơ hai tay đầu hàng.

Suy nghĩ của Bảo Yên chính là không muốn lúc nào cũng phiền anh, nhờ lo nếu mình quá phụ thuộc vào anh, sau này nếu chẳng may cả hai không hợp mà nói chia tay, thành thói quen rồi lấy gì mà dứt ra được, cho nên phải học cách tự một mình trước vậy...

- Hai đứa nó rớt cuộc sao vậy? Cãi nhau rồi sao?_ Minh Ý bóc trái nho bỏ vào mồm chế giễu.

- Cãi được với cái tính của Bảo Yên sao? Em toàn thấy nó dỗi Hải Nam, chứ anh ấy dám nói gì đâu.

- Vậy sao mấy hôm nay hai đứa cứ là lạ, ở bệnh viện Hải Nam gặp anh cũng không nhiệt tình như mọi khi..

- Anh Nam không có vấn đề gì đâu, Bảo Yên ấy, hôm trước anh Nam gọi, ban đầu là Bảo Yên không nghe, sau thì nhờ em nghe giúp, nói là ra ngoài mua chút đồ quên mang điện thoại, còn nói cả tuần đều bận, kêu Hải Nam đừng gọi nhiều...

- Có tình tránh mặt?

- À, hôm trước Bảo Yên nhờ em gom truyện tranh cho thư viện trường, em thấy có một số tên là, chị...Tiên gì đó gọi, Bảo Yên kêu em nghe giùm nói là đang tắm chút nữa chị gọi lại. Nhưng mà em vừa bấm nghe, bên kia chị đó đã nói một hồi, cái gì mà, chuyện của em với anh chàng kia chị không muốn nhắc nhiều, cánh báo chí...đề ý...gi đó. Xong nghe tiếng em thì chị ấy tắt luôn.

Khánh An vừa rửa bát vừa kể, sự việc này nó không tham gia nên không hiểu, nghe được bao nhiêu thì nói bấy nhiêu thôi, Minh Ý là anh trai, chắc phần nào cũng biết một chút ít.

- Chị Tiên, quản lý của Bảo Yên. Được ưu tiên mời riêng cho con bé...

- Ừm~

- Đang nói chuyện tình cảm của Bảo Yên với Hải Nam hả?_ Minh Ý có chút khó hiểu.

- Không biết nữa, nhưng em cứ thấy Bảo Yên dạo này giữ khoảng cách với anh Nam, gọi điện cũng trốn...

- Để anh hỏi thử xem sao..._nhỏ hạt trái nho, hấn lại đắn đo suy nghĩ.

- Hỏi chuyện từ hai phía nha, Minh Ý đừng điên lên bảo anh Nam bắt nạt Bảo Yên, em gái anh cũng không phải cừ đầu đó...

- Nếu anh mắng Hải Nam thì sao, em lo à_ hấn nháu mày, biết ghen đấy.

- Lo chứ, lo Minh Ý mất một em rể tốt.

- Biết nó là em rể vậy em còn kêu anh anh làm gì. Sau này gọi bằng tên đi. Cứ kêu Hải Nam là được...

Khánh An quay đầu nhìn người con trai ngồi ở phía bàn ăn, hơi nháu mày khi thấy người kia cũng ngoái đầu nhìn mình rửa bát, lớn thế rồi mà tách kỳ, vô lý. Nó búng nước vào người đối diện rồi bĩu môi khinh bỉ:

- Người ta là cô giáo, đừng hồng dạy hư...

- Là tại em đối xử với anh khác quá đó.

Hắn đột nhiên đập bàn rồi kéo ghế đứng dậy, một giây đã sải chân bước lại đối diện nó, hai bàn tay cố tình ép sát hai bên má nó để thỏa con giận, hành động vừa bạo má lại vừa cung nụng.

- Anh bực quá mà!

- Ya~ đừng giỡn nữa mà, đau em..._ tay đang rửa bát vẫn còn dính xà phòng nên không tiện gờ tay hấn ra, lo hấn bị bắn_ Tay em còn xà phòng bắn lấm đó.

- Rất ghét em, biết không hả?
- Vậy em cảm ơn!
- Đồ đáng yêu_ thừa cơ nó không gì chống lại, hấn hôn.
- Đùng!
- Có em thật tốt_hấn cười.
- Bớt nịnh_nó liếc_Về bàn ăn trái cây.
- Được. Về bàn_lại hôn nó một cái hấn mới quay về bàn ăn bóc nho ăn tiếp.

Khánh An bặm môi:

- Còn có tính này...
- Anh gọi Hải Nam đến nhà hỏi rõ cho em xem, bắt con bé Bảo Yên đó phải nói luôn_Minh Ý hùng hổ đập bàn phán.
- Giới nghệ thuật, chuyện riêng tư mà, con bé chắc...cũng...chưa muốn công khai...

Sau câu nói của vợ, sự hùng hồn của Minh Ý tụt xuống mức 0, làm anh, nhưng hấn cũng đắn đo không muốn xen vào, tình cảm chính là chuyện riêng tư của mỗi người, can thiệp quá sâu thì là không tôn trọng. Bảo Yên tính tình thì trẻ con nhưng suy nghĩ và cách làm việc lại rất chín chắn, và lại người kia cũng đâu phải trẻ, ai cũng là kẻ biết chuyện và hiểu chuyện, huống hồ nhân vật kia lại là Hải Nam bạn của hấn.

- Em đi nha!_Khánh An lau tay khô, ngó ngó xung quanh, rút cuộc cũng gọn gàng mọi việc.
- Ở lại đi, ở nhà còn mỗi mình anh...

Minh Ý nói như này nỉ, Khánh An mà đi nữa thì nhà trống không luôn, một mình hấn thì chơi với ai. Sáng mới hơn bốn giờ hấn đã phải thức dậy đưa đi Nhan ra bến xe để về quê, chờ đi lên xe an toàn xong mới lái xe trở về. Về tới nhà lại chẳng thấy ai, vắng hơn cả vắng. Bảo Yên đi chụp ảnh, Khánh An đi dạy, hai cu cậu Bảo Bảo và Shino cũng đã được Khánh An tiện thể mà cùng đi xe buýt đến trường. Với cả trưa thì Khánh An đã đến đón Bảo Bảo, Chí Đại cũng kêu người làm ở nhà đón nhóc Shino về. Lúc này Bảo Yên cũng vội vàng vàng chạy đi cho kịp giờ chụp ảnh, lại thêm bây giờ Khánh An còn đi dạy. Chùa Bà Đanh sao, còn mỗi hấn ở nhà.

- Giáo viên chủ nhiệm không có vắng ngày học cuối tuần được đâu_Khánh An tươi cười nheo mắt Minh Ý một cái, làm nũng.
- Anh ở nhà một mình buồn lắm đó...
- Kệ anh~
- Òa~ không có ai chơi, không có gì làm. Anh phải làm sao? Nghỉ ba ngày làm gì chứ, nhạt nhẽo.
- Gọi chị Tú đi, hay ai đó cũng được, Minh Ý có nhiều bạn gái lắm mà...

Gom mấy chai nước ngọt của lũ nhóc kia uống còn sót lại cất hết vào trong tủ lạnh, Khánh An cầm cúi viết mấy chữ vào tờ giấy note dán lên tủ lạnh. Di Nhan về quê, trong ngoài đều do nó đảm đương, làm dâu mà, là phải vậy đấy, phải thể hiện thật tốt kể cả khi ba mẹ chồng không thường xuyên có nhà, và dù là họ không bắt buộc, Khánh An vẫn muốn thể hiện mình thật tốt. Đơn giản, trước kia ba Hải đã từng dạy hai chị em nó như vậy, phận con gái, chính là làm dâu trăm họ...

- Em nói đầy nhá, vậy thì đừng trách sao anh ác.

Khánh An bữu môi khinh bỉ, cũng không thèm nói thêm gì, xỏ vào chân đôi giày búp bê màu tím nhạt rồi dặn dò:

- Minh Ý ăn cơm chỉ được ăn cà chua xào trứng, cá chiên, với thịt bò. Lúc này Bảo Yên ăn bữa quá trong canh chắc có nước cua, anh cẩn thận chút không lại bị dị ứng.

...

- Với cả năm nữa, Minh Ý nhớ xem kỹ chút.
- Ủm~
- Canh rong biển Minh Ý không được động đó, biết chưa?
- Ủm~

- Thích ăn tôm cũng không được động, có nắm
- Anh biết rồi.
- Em có viết trong giấy, không được không xem
- Ừm~
- Em đi nha~
- Chưa được, vào đây anh hôn cái, cái tội hiểu anh quá làm gì...
- Điền quá!

Khánh An liếc xéo hần một cái, nhanh trong ba giây đã xách cặp bước ra ngoài, càng ngày hần càng quá đáng, biết tính Khánh An hay ngượng mà cứ trêu mấy câu tình cảm sến súa. Chưa quen, thật sự là chưa quen.

-.-

Hơn 13 giờ, nhà Khánh Di hiện tại đón thêm một vị khách, con nhà giàu, cao ráo, đẹp trai, phong độ, tầm khoảng hai mấy tuổi bằng với chủ nhà. Khả Ái không biết anh vì sao mà tới, trên người còn mặc blouse trắng của bác sĩ, Khả Ái nhớ cô không gọi, Thiên Anh cũng không, chị Khánh Di lại càng không. Vị bác sĩ này vì sao lại đến chứ, chỉ có cô mới biết chủ nhà không khỏe. Bác sĩ thời nay định vị tốt như vậy sao? Mới có một chút "hoi" không khỏe mà đã tìm đến. Bái phục, thật xin bái phục.

- Đến rồi hả? Còn mặt đồ bác sĩ, trời ả! Thấy Khánh Di chưa? _Thiên Anh đặt xuống hai túi lớn bao gồm những món đồ chuẩn bị cho bữa ăn trưa, nhưng trễ. Thấy Ân Vũ bạn mình đã có mặt lập tức hỏi ngay vào vấn đề.

Ân Vũ lắc đầu. Chỉ thấy mỗi cái cô gái này giờ đi qua đi lại và soi xét con người anh thôi. Còn khi anh mở miệng lại lập tức bị nạt cho im bật.

Mày Khả Ái nhử lại nghi hoặc, hỏi nhau cái câu "đến rồi à?" nghĩa là có biết nhau, hơn nữa chính là người này gọi người kia đến. Anh trai ngồi ở kia, với Thiên Anh đứng bên cạnh cô, kết luận là có quen.

- Trông quen quá chừng, có thấy trên tivi hay sao ấy? Nhì?

Khả Ái gãi cằm, trông mặt quen quá, hình như đã từng thấy, quay sang Thiên Anh cô bắt đầu chất vấn:

- Là ai vậy? Anh kêu đến làm gì? Chị Khánh Di không khỏe cũng không cho khám đâu. Chị ấy nói bác sĩ mời về tận nhà lấy tiền thuốc rất là đắt, mà uống thuốc cũng không hết bệnh.

- Chị hai, không phải cứ mặc đồ bác sĩ là đến để khám bệnh đâu. Nhận người quen thôi _Thiên Anh vãi tay hai cái trước mặt Khả Ái, suy luận và cả nói năng không tốt về bạn anh chút nào. Nếu là đúng, thì Ân Vũ bạn anh cũng là ngoại lệ.

- Quen biết gì đây mà nhận? _Khả Ái liếc mắt nghi hoặc.

- Tắm ảnh này, lớp 12A.

Thiên Anh chia ra tấm ảnh, một tập thể lớp cùng với thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng chụp chung trên sân trường ngày tổng kết cuối năm, góc phải bên dưới còn đề dòng chữ "Tập thể lớp 12A, niên khóa 2009-2011"

- Nè nha, anh dám chôm đồ của chị Di, còn bỏ vào túi.

- Gì mà chôm với chia chứ, đây là ảnh tập thể lớp, anh cũng có. Đây, em xem _vừa nói Thiên Anh vừa mở ví tiền dí sát mặt Khả Ái chứng minh _Ân Vũ cũng có. Nghĩ sao anh lại trộm bức ảnh bé xú này chứ...

- Bớt bạo biện, trộm thì là trộm, lúc nãy dọn dẹp em tìm đã chẳng thấy, còn tưởng chị Di vứt. Hóa ra anh cầm. Grừ~ _Khả Ái nghiêng răng.

- Anh bắt ngờ đó, bởi vì quen biết em gái bạn cũ..

- Làm ơn, bớt bớt chút!

Khả Ái liếc mắt khinh bỉ, giựt trên tay Thiên Anh tấm hình của cô chị Khánh Di, tiện tay lấy luôn ví tiền của người yêu, ngó nghiêng vị bác sĩ kia thăm dò:

- Anh là người tốt hay người xấu vậy?

???

- Đừng hỏi điên nữa, cậu ấy là cậu chủ Lạc gia, Lạc Ân Vũ đấy _đẩy đầu người ngồi cạnh mình một cái, Thiên Anh nhăn nhó gương mặt, bạn cậu không

phải kẻ xấu, nghi ngờ gì chứ.

- Oasei~ Là người ở trên tivi đúng không, cái người học ở Harv... _mắt Khả Ái sáng rực.

Thiên Anh lập tức đánh đầu cô, cân nhắc:

- Nè, vợ của anh. Em đừng có quá mê trai được không?

- Trai đẹp mà _gạt tay ra, Khả Ái cãi.

- Chồng em đây không đẹp sao?

Khả Ái liếc mắt khinh bỉ, cô nghe sai cái gì rồi chẳng.

- Được, được. Em đi xem chị Di...

Trước sự truy sát bằng ánh mắt của anh cảnh sát về nhan sắc mình, Khả Ái chọn cách chuồn là thượng sách. Ừm, hình tượng "anh đẹp trai" cô từng mê trước đó. Ừm, hình tượng một anh cảnh sát cương trực và liêm minh. Hình ảnh soái khí ngẫu ngẫu pha chút dịu dàng ôn nhu của người có tính cách lạnh lùng nhưng thiện cảm. Cả cái tính trầm trầm ít nói, tao nhã và nghiêm túc. Giờ lại thành kẻ chuyên nói đùa, mặt dày, lưu manh và cơ hội. Thích anh, là do trước kia Khả Ái nông nổi rồi...

- Đừng cười, chuyện của tôi không vui bằng sự hạnh phúc sắp có của cậu đâu _búng tay kéo mạch cảm xúc của người đối diện về zero, cũng là để cả hai bắt đầu nói chuyện nghiêm túc _Đây, cái hình này, của cậu đâu? Cả lớp mỗi người một tấm đúng chứ? Và chủ nhà tên là Khánh Di, người thương thầm của cậu đây. Đúng không?

Tay còn chưa kịp đưa ra bức ảnh, nghe ba chữ "người thương thầm" thì Ân Vũ ai oán liếc, bốt vạch trần cậu đi.

- Này, người cậu yêu đang xảy ra vấn đề lớn đấy. Em trai Bảo Bảo bị chính người nh...

- Diện kiến bạn trai của Khả Ái chút nào...

Khánh Di vừa khoác thêm một cái áo ngoài bởi vì bên ngoài trời cũng khá lạnh, tay vén tóc lệch hết sang một bên để lộ phần cổ thanh tú vừa đẹp vừa quyến rũ. Cũng may là cô ra kịp lúc Thiên Anh vừa định nói, để Ân Vũ nghe được chuyện của cô, đó chẳng phải là điều tốt lành gì. Cậu chính là kẻ quan tâm thái quá, phóng đại chuyện bé thành chuyện lớn. Huống hồ Ân Vũ là thích cô, bấy năm xa thì không nói nữa rồi, giờ gặp lại, Khánh Di cô cá kể cả bản thân mình vẫn còn có chút thích cậu nói chi người đậm tình như Ân Vũ. Nhưng mà quả thật hồi ra, Khánh Di một chút cũng không muốn dính dáng tới mấy đại thiếu gia công tử con nhà giàu. Khi họ yêu ai đó, cho dù là thật lòng đi chăng nữa, thì con đường tình cảm đó chắc cũng không mấy dễ dàng...

Ân Vũ ngồi ở đầu ghế sofa liếc nhìn người ngồi ở cuối ghế. Khánh Di lại gầy đi hơn so với tuần trước cậu gặp rồi...

- Nhớ tôi chứ? Thiên Anh _Thiên Anh chìa tay trông chờ cái bắt tay và cậu nói nhớ từ người con gái ngồi đối diện.

- Đương nhiên. Cậu quậy nhất khối mà _đập tay cậu trai kia một cái, Khánh Di tinh nghịch kẻ chiến tích cũ.

- Nào có, tôi chính là hiền nhất. Chỉ có Hải Nam quậy.

Không khí vui vẻ lên được đôi chút, Khánh Di cũng tạm quên luôn cả chuyện Bảo Bảo bị ba mẹ mình bắt đi. Cứ nói cười rôm rả với Thiên Anh, thể như hai người rất thân nhau từ trước. Bỏ quên cả cảm xúc của Khả Ái và cậu trai Ân Vũ.

- Ừm~ còn người khác nữa, hai người đừng vui trong thế giới riêng nữa.

Khả Ái háng giọng nhắc nhở. Hạnh phúc quá, bỏ quên luôn tình yêu nơi này.

Phản ứng của Khánh Di trước tiên là ngừng cười, im lặng, liếc nhìn và rồi bất chợt rùng mình, là gió, lạnh đến mức cô đã mặc ấm cho mình nhưng vẫn không chịu nổi. Có thể, Khánh Di (đã từng) là người mạnh mẽ trong mắt biết bao người, nhưng rất ít ai biết, Khánh Di thật ra là người yếu đuối và rất dễ mềm lòng, lại hay tin người, mặc dù họ có gạt cô bao nhiêu lần đi nữa, cô vẫn tin. Ít ra, đó vẫn là người thân của cô, người phụ nữ đã sinh ra cô, người cô gọi là mẹ suốt gần ấy năm nuôi cô lớn.

Khánh Di đang tự dối lòng, nói rằng chẳng muốn tha thứ cho lỗi lầm của mẹ, từ việc "gả" em gái Khánh An đi để đổi tiền trả nợ bạc cho ông Mạnh, rồi đến gạt cô hết lần này đến lần khác bằng việc chuốc thuốc mê và đồ ngọt để lừa bán sang biên giới, rồi cả việc giống như hôm nay, bắt Bảo Bảo về chi để bán đi đổi tiền trả nợ.

Nợ của ông Mạnh gây cho bà gánh bây giờ còn cao hơn cả núi, từ việc ông suốt ngày cờ bạc rượu chè.

Khánh Di rùng mình, cô từng mạnh mẽ. Nhưng hiện tại cô sợ quá rồi, thế giới ngoài kia nhiều chông gai quá, cô hiện tại muốn được ba Hải chở che như năm nào, dù mưa dù nắng, dù khó khăn gian nan cách mấy, chỉ cần cô hoặc em gái Khánh Di gọi hai tiếng "ba Hải", ông đều đứng ở cạnh bên...

Hình như bên ngoài cửa sổ, gió mạnh lại thổi vào, một đợt mạnh mẽ như muốn cuốn cả con người ta. Khánh Di kéo vạt áo sát vào người giữ cho cơ thể

không bị lạnh. Cô cũng không rõ, là do gió thổi lạnh hay lòng mình đang lạnh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.